

ЛИНДА ХАУЪРД БЕЛЯЗАНИЯТ МАКЕНЗИ

Част 1 от „Макензи“

Превод от английски: Милена Бояджиева, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Той отчаяно се нуждаеше от жена.

Уолф Макензи прекара една безсънна нощ. Единствено пълната луна разпръскваше сребристата си светлина върху празната възглавница до него. Изпитваше физическа болка от чувствената необходимост, присъща на всеки здрав мъж, а изминаващите часове само я подсилваха. Най-сетне стана от леглото и доближи прозореца с плавни движения на силното си тяло. Подът под босите му крака беше леденостуден, но мъжът се надяваше така да охлади желанието, което вълнуваше кръвта му.

Бледата лунна светлина очертаваше ъгловатите черти на лицето му, живо доказателство за неговия произход. Черна дълга до раменете коса, големи тъмни очи — цялото му лице издаваше, че е индианец. Личеше и във високите, изпъкнали скули, широкото чело, тънките устни и извития нос. Не толкова очевидни, но все пак забележими бяха келтските черти, наследени от баща му, който се бе родил сред хълмовете на Шотландия. Те сякаш бяха облагородили индианското, дошло от майка му и придаваха по-голяма изразителност на лицето му. Във вените му течеше кръвта на два от най-войнствените народи на света — команчи и келти. Беше роден боец, факт, който офицерите веднага разбраха, когато постъпи в армията.

Беше и прекалено чувствен. Познаваше се достатъчно добре, и макар да успяваше да контролира инстинктите си, му се случваше да пожелава жена. В такива моменти посещаваше Джулия Оукс. Разведена, няколко години по-възрастна от него, тя живееше в съседно градче. Срещите им продължаваха вече пета година; нито Уолф, нито Джулия търсеха брак, но имаха нужда един от друг, пък и си допадаха. Опитваше се да не ходи при нея твърде често и винаги внимаваше да не бъде забелязан, когато влиза в дома ѝ. Даваше си сметка, че съседите ѝ ще се възмутят, ако разберат, че спи с индианец. И то не просто индианец — обвинението в изнасилване щеше да остане като белег за цял живот.

Следващият ден беше събота. Трябваше да свърши обичайната работа по дома, както и да закара една поръчка строителен материал до Рут, малкото градче в подножието на неговата планина, но съботните вечери по традиция бяха отредени за увеселения. Е, той нямаше да се отдаде на веселби, но щеше да посети Джулия и да задоволи желанията си.

Нощта захладна и се зададоха ниски, буреносни облаци. Изчака ги, докато закрийт луната — знаеше, че това означава нов сняг. Не искаше да се връща в празното легло. Лицето му бе все така безизразно, но кръвта му кипеше.

Мери Елизабет Потър трябваше да свърши хиляди неща през съботната сутрин, но не можеше да си намери място, докато не се срещне с Джо Макензи. Момчето бе напуснало училище преди два месеца, месец преди тя да постъпи на мястото на учител, който внезапно бе напуснал. Никой не споменаваха Джо, но Мери бе прегледала училищните дневници и любопитството ѝ я накара да се разрови в неговия случай. В малко градче като Рут, Уайоминг, нямаше много ученици и тя се надяваше, че ще опознае постепенно всеки. Оказа се, че наброяваха едва шестдесет, но успеваемостта беше почти сто процента и подобен случай бе необичаен. Остана изумена, когато прочете досието на Джо Макензи. Момчето било сред най-силните ученици в класа, с отлични оценки по всички предмети. По-слаб ученик можеше да се обезсърчи по някаква причина и да се откаже от ученето, но инстинктът ѝ на преподавател ѝ подсказваше, че толкова блестящ ученик не би го направил просто ей така. Трябваше да поговори с него, да му обясни колко е важно за бъдещето да продължи образованието си. На шестнадесет години човек е прекалено млад, за да допусне грешка, за която ще съжалява цял живот. Нямаше да се успокои, докато не направи всичко възможно да го върне на училище.

Тази нощ отново бе валил сняг и беше ужасно студено. Котката жално мяукаше и се въртеше около краката ѝ, сякаш се оплакваше от времето.

— Зная, Удроу — успокои я тя. — Лапите ти сигурно премръзват от ледения под. — Наистина съчувстваше на бедното животно. Самата тя не помнеше кога за последен път ѝ е било топло на краката.

Обеща си, че за следващата зима ще си купи дебели, топли ботуши, които ще са подплатени с кожа и няма да пускат вода. С тях щеше да се разхожда смело по снега като местните жители. В действителност, имаше нужда от подобни ботуши сега, но разходите по пренасянето бяха стопили всичките ѝ пари, а пестеливата ѝ леля я бе научила никога да не купува нещо на кредит.

Удроу отново измяука, докато тя нахлузваше най-топлите и практични обувки, с които разполагаше, и които тайничко наричаше „обувките на даскалката стара мома“. Мери погали животното зад ушите и то се протегна от удоволствие. Бе получила котката в комплект с къщата, която училищното настоятелство ѝ осигури; и къщата, и котката не бяха кой знае какво. Нямаше представа на колко години е Удроу, но заедно с къщата изглеждаха малко позапуснати. Мери винаги се бе въздържала да си вземе котка — струваше ѝ се, че това е последният щрих към образа на стара мома, но този път съдбата я надхитри. Тя все пак си беше стара мома. Вече си имаше и котка. Както и типичните обувки. Картината бе напълно завършена.

— Всеки сам си избира съдбата — сподели тя с котката, която ѝ отвърна с напълно безразличен, египетски поглед. — Какво ли те интересува пък теб? Изобщо не ти пука нито за обувките ми, нито за мен.

Но когато вдигна очи към огледалото, за да се увери, че косата ѝ е наред, Мери въздъхна. Практичните обувки и котката напълно отиваха на бледото ѝ, слабо и безлично лице. „Невзрачна“ бе най-подходящата дума. Мери Елизабет Потър бе родена да бъде стара мома.

Облече се с възможно най-топлите си дрехи, като пропусна дебелите чорапи. Можеше да си позволи къси чорапи и дълга пола, но не и три четвърти, комбинирани с вълнена рокля. Само заради студа бе съгласна да изглежда старомодна, но за нищо на света не искаше да става за смях.

Нямаше никакъв смисъл да се навлича, защото щеше да се стопли едва, когато дойде пролет. Мери събра сили да понесе поредния шок от срещата с ледения въздух навън, тъй като тялото ѝ още бе настроено на топлината в Савана. Бе напуснала уютното си гнездо в Джорджия, след като прие предизвикателството на малкото училище в Уайоминг, в търсене на нови впечатления; беше я подтикнал копнеж за

приключения, който не бе признала дори и пред себе си. Незнайно защо обаче бе пропуснала климата в сметките си. Беше се подготвила, че често ще вали сняг, но не и за подобни студове. Нищо чудно, че има толкова малко ученици, помисли си тя, когато отвори вратата и усети ледения вятър върху лицето си. При подобен непоносим студ хората едва ли се отдаваха често на страстта си.

Докато стигна до колата, обувките ѝ се напълниха със сняг. Караше практичен, малък шевролет седан, с две врати, на който предвидливо бе сложила нови зимни гуми, когато пристигна тук. Сутрешната прогноза за времето предвещаваше максимална температура седем градуса под нулата. Мери си припомни времето, което бе оставила в Савана и отново въздъхна. През март там пролетта е във вихъра си и цветята цъфтят във всички възможни цветове.

Но и Уайоминг бе красив по един необуздан, магнетичен начин. Планините безучастно се извисяваха над ниските къщи; бяха ѝ казали, че дойде ли пролет, ливадите ще се покрият с дива растителност и кристалночистите поточета ще започнат да пеят своите песни. Уайоминг беше напълно различен свят от Савана и Мери се чувстваше като магнолия, пресадена на ново място, която изживява трудностите на аклиматизация.

Бе разпитала как да стигне до къщата на Макензи и се изненада от неохотата, с която ѝ отговаряха. Озадачи я, че никой не се интересува от момчето, тъй като местните хора ѝ бяха направили впечатление на приятелски настроени и винаги готови да помогнат. Най-пряк беше господин Хърст, бакалина, който бе измърморил, че „Макензи изобщо не си струват труда“. Мери обаче вярваше, че всяко дете си струва труда. Тя беше учителка и възнамеряваше да си върши добре работата.

Качи се в колата, откъдето погледна планината, наречена Планината на Макензи, тесния път, който се виеше като лента по склоновете и мислено извика от уплаха. Въпреки новите зимни гуми, тя не се чувстваше уверена зад волана. Просто снегът ѝ бе напълно чужд и непознат, макар че това не би я накарало да се откаже от целта си.

Трепереше толкова силно, че едва постави ключа в стартера. Беше ужасно студено! Носът и дробовете я боляха при всяко поемане на въздух. Не беше ли по-добре да изчака, докато времето омекне?

Отново погледна планината. Целият този сняг сигурно щеше да се разтопи чак през юни, а Джо Макензи вече бе отсъствал два месеца от училище. Тогава щеше да реши, че е пропуснал прекалено много и е безсмислено да се връща. Може би вече бе твърде късно. Мери не можеше да си позволи дори още една седмица забавяне.

Имаше навика да си дава кураж сама, винаги когато попаднеш в затруднено положение и сега започна да си мърмори под нос:

— Веднъж да се кача на пътя, няма да ми се струва толкова стръмен. Всички планински проходи изглеждат опасни от далеч. А това не е нищо повече от един напълно преодолим участък. В противен случай Макензи нямаше да могат да слизат и да се качват, а след като те го правят, значи и аз ще успея.

Е, сигурно щеше да се справи. Шофирането по заснежен път беше въпрос на навик, който тя още не бе овладяла напълно.

Бе твърдо решена да не се отказва. Щом стигна подножието на планината, пътят закриволочи стръмно нагоре, Мери стисна здраво волана и се насили да не поглежда към пропастта от едната ѝ страна. Нямаше да си помогне, ако постоянно мислеше колко е вероятно да падне при най-малкото кривване; според нея подобна мисъл спадаше в категорията на безполезното знание, от което тя вече притежаваше предостатъчно.

— Не вярвам колата да се подхлъзне — измърмори тя. — Изобщо не карам бързо, затова няма опасност да изгубя контрол. Същото е като с Виенското колело. Бях сигурна, че ще падна, пък не се случи. — Когато бе на девет години се качи на Виенско колело и оттогава никой не бе успял да я убеди да повтори. Обикновените въртележки повече ѝ допадаха. — Семейство Макензи няма да имат нищо против да поговоря с Джо — продължи да си говори сама тя, в опит да отклони ума си от пътя. — Сигурно е имал някакви неприятности с приятелката си и затова се е отказал от училището. На неговата възраст вероятно вече всичко е минало-заминало.

Оказа се, че пътят наистина не е толкова опасен, колкото си представяше. Започна да диша по-леко. Наклонът не бе така стръмен, както ѝ се стори отдолу и вероятно вече приближаваше къщата. От равнината планината изглеждаше по-голяма.

Мери бе толкова съсредоточена в пътя, че не забеляза червената светлина, която се появи на таблото. Изобщо не предполагаше, че

моторът е прегрял, докато от предния капак не изригна пара, която мигом се превърна в ледени кристалчета върху предното стъкло. Инстинктивно натисна спирачките и тихичко изруга, когато колата поднесе. Веднага вдигна крака си от педала и колелата се изправиха, но вече нямаше никаква видимост. Затвори очи, помоли се да кара в правилната посока и колата да спре от собствената си тежест.

Двигателят свистеше и бучеше. Изгаси разтреперано мотора и излезе; леденият вятър сякаш я удари с камшик. Механизмът за отваряне на предния капак бе замръзнал, но най-накрая успя да го отвори с убеждението, че дори и да не можеше да поправи аварията, все пак бе добре да знае какъв е проблемът. Не беше нужно да е автомонтьор, за да види повредата — един от маркучите се бе спукал и оттам течеше вода.

В този момент Мери си даде сметка колко сериозно е положението ѝ. Бе невъзможно да остане в колата, тъй като не можеше да я запали и да включи отоплението. Пътят беше частна собственост, а хората можеха изобщо да не слизат до града днес, нито пък дори целия уикенд. Беше прекалено студено и твърде далеч, да тръгне пеша към дома си. Единствената възможност бе да продължи към дома на Макензи, молейки се да не е много далеч. Краката ѝ вече бяха премръзнали.

Мисълта, че може да не издържи дотам бе недопустима. Вместо това, пое нагоре по хълма, като при всяка крачка обувките ѝ се напълваха със сняг.

Пътят завиваше, така че вече не виждаше колата, а пред нея нямаше и следа от къща, или пък някаква друга постройка. Почувства се безкрайно самотна, сякаш бе попаднала наскред необитаем остров — само тя, огромното небе, планината и снега. Тишината бе страховита. Ходенето ставаше все по-трудно и тя си даде сметка, че просто влачи крака. Бе изминала по-малко от двеста метра.

Устните ѝ започнаха да треперят и тя се сгуши в палтото, за да запази топлината на тялото си. Мъчително или не, единствената ѝ възможност бе да продължи да се движи.

И тогава чу шумът на мощен двигател. Изпитва такова облекчение, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Мисълта да се разплаче пред други хора винаги я бе ужасявала, затова бързо премигна и изтри сълзите. Плачът бе най-безсмисленото нещо — бе повървяла едва

петнадесет минути и изобщо не бе изпаднала в някаква сериозна опасност. Както обикновено, уплахата бе плод на собствените ѝ преувеличения. Нагази в дълбокия сняг отстрани, за да се отмести от пътя и зачака.

Вече можеше да го види — голям, черен пикап, с огромни гуми. Усещаше втрещения поглед на шофьора и неволно се сгуши от притеснение. Учителките, които на това отгоре бяха стари моми, не са свикнали да бъдат в центъра на вниманието и Мери се почувства като пълна глупачка. Сигурно имаше вид на човек, който просто е тръгнал на разходка в планината.

Пикапът спря до нея и мъжът излезе. Беше много едър и това веднага я подразни. Мразеше начина, по който високите мъже гледаха на нея, пък и тя винаги трябваше да вдига лице нагоре. Е, висок или не, това бе нейният спасител. Махна с ръка и се зачуди какво трябваше да изрече. Нямахме представа как да помоли да я спасят. Никога досега не бе пътувала на автостоп — не ѝ струваше пристойно за една разумна и уважавана учителка.

Уолф втрени поглед в жената, докато се чудеше що за глупак трябва да си, за да излезеш в такъв студ облечен по подобен начин. И какво, по дяволите, търсеше тази жена в неговата планина? Как бе стигнала дотук?

Изведнъж се сети коя е; докато пазаруваше, бе подочул, че в града е пристигнала нова учителка, някъде от юг. Никога не бе виждал жена, която толкова да прилича на учителка, а и тази определено бе неподходящо облечена за зимите в Уайоминг. Синята рокля и кафявото палто бяха очевидно демодирани; под шала се подаваха кестеняви кичури, а огромни очила с рогови рамки покриваха по-голяма част от лицето. Нямахме никакъв грим, нито дори гланц за устни, за да ги предпази от напукване.

На това отгоре не носеше ботуши. Снегът стигаше до коленете ѝ.

За около две секунди я разгада напълно и не изчака никакви обяснения относно какво търсеше в планината, пък и тя явно не възнамеряваше да му даде подобни. През цялото време го гледаше втрещено, с леко ядосан израз и не бе проронила нито дума. Сигурно смяташе, че е под достойнството ѝ да разговаря с индианец, дори и ако трябваше да помоли за помощ. Уолф мислено повдигна рамене. Дори и така да бе, не можеше да я остави тук.

Тъй като тя не проговори, и той не го направи. Просто се наведе, прокара едната си ръка зад колената, другата зад гърба ѝ и я повдигна, сякаш Мери беше дете, без изобщо да обръща внимание на изненадата ѝ. Докато я носеше към пикапа, откри, че едва ли тежеше повече от дете. Забеляза стреснатия поглед в сините ѝ очи зад стъклата, след което тя обгърна врата му с ръка, все едно се боеше да не я изпусне.

Премести тежестта ѝ така, че да може да отвори вратата на колата и я сложи на седалката; набързо изтупа снега от обувките и краката ѝ. Чу, че тя възкликна удивено, но дори не я погледна. След като приключи, изтръска снега от ръкавиците си и отиде до мястото на шофьора.

— От колко време се разхождате? — с неохота промърмори той.

Мери започна обясненията си. Не бе очаквала гласът му да е толкова дълбок, сякаш ехтеше. Очилата ѝ се бяха изпотили от топлината в пикапа, затова ги свали; усещаше, че страните ѝ се зачервяват от нахлулата кръв.

— Аз... Не много — заекна тя. — От около петнадесет минути. Спуках маркуча за водата. Искам да кажа, че маркучът на колата ми се спуска.

Уолф я погледна и забеляза, че тя бързо сведе поглед. Страните ѝ се зачервяваха, значи се стопля. Явно беше шашардисана и затова постоянно кършеше пръсти. Да не би да смяташе, че ще я хвърли на седалката и ще я изнасили? В крайна сметка, той бе обвинен в престъпление индианец, от който всичко можеше да се очаква. Съдейки по вида ѝ обаче, това вероятно ѝ се струваше вълнуващо преживяване.

След няколко минути стигнаха до ранчото. Уолф паркира близо до вратата на кухнята и излезе от пикапа. Заобиколи го и стигна до нейната страна, точно когато тя се опитваше да се измъкне.

— Забрави за това — нареди той и отново я взе в ръцете си. При опита ѝ да се справи сама, полата се бе вдигнала до средата на бедрата. Той веднага бе забелязал слабите ѝ крака и тя поруменя още повече.

Топлината на къщата я обгърна и Мери си пое дълбоко въздух с облекчение, като не обърна внимание, че мъжът премести един стол и я сложи на него. Без да изрече и дума, той пусна топлата вода и напълни една купа, като постоянно проверяваше температурата.

Е, вече бе достигнала целта си, и макар случилото се да се разминаваше с предварителните ѝ планове, сега трябваше да оповести какво я водеше тук.

— Аз съм Мери Потър, новата учителка.

— Зная — бързо отвърна той.

Очите ѝ се разшириха, докато наблюдаваше широкия му гръб.

— Знаете ли?

— Тук няма много непознати.

Мери изведнъж си даде сметка, че той не се бе представил и изпита несигурност. Дали изобщо бе попаднала на правилното място?

— Вие господин Макензи ли сте?

Той ѝ хвърли бърз поглед през рамото си и тя забеляза, че очите му бяха тъмни като нощта.

— Аз съм Уолф Макензи.

Вниманието ѝ веднага бе отклонено.

— Сигурно ви е известно, че името ви е доста рядко срещано. То е староанглийско...

— Не! — прекъсна я той, като се обърна с купата в ръце. Остави я на земята до краката ѝ. — Индианско е.

Тя премигна учудено.

— Индианско ли? — Почувства се ужасно глупаво. Трябваше да се досети, съдейки по тъмната коса, очите и бронзовия тен. Повечето от местните бяха с тъмна кожа, затова не обърна внимание. След това се намръщи и любезно продължи: — Но Макензи не е индианско име.

Той също се намръщи.

— Шотландско е.

— А! Значи сте мелез?

Зададе въпроса, без изобщо да си дава сметка какво точно бе изрекла, изписаните ѝ вежди въпросително се повдигнаха над сините очи. Той едва сдържа гнева си.

— Точно така — изръмжа Уолф.

Имаше нещо толкова дразнещо в прямотата на изражението ѝ. В следващия момент обаче забеляза, че тя цялата трепери от студ, затова си наложи да не обръща внимание на яда си, поне докато успее да я стопли. Тромавият начин, по който се движеше, когато я забеляза на пътя, му подсказа, че е в първа фаза на измръзване. Свали дебелото си палто, хвърли го настрани и включи кафеварката.

Мери седеше мълчаливо, докато той правеше кафето; очевидно не беше разговорлива личност, но това изобщо не можеше да я накара да се откаже от целта си. Беше ѝ ужасно студено; щеше да почака, докато стане кафето, и тогава отново щеше да опита да поговори с него. Погледна го, когато той се обърна към нея, но изражението на лицето му бе неразгадаемо. Без да каже нищо, той свали шала от главата ѝ и започна да разкопчава палтото. Стъписана, тя се опита да възрази:

— Мога и сама да се справя. — Но пръстите ѝ бяха така премръзнали, че всеки опит да ги раздвижи предизвикваше непоносима болка. Той отстъпи, докато тя опитваше, след което отмести ръцете ѝ и довърши започнатото.

— Защо ми сваляте палтото, като ми е толкова студено? — озадачено попита тя, докато той дърпаше ръкавите на връхната дреха.

— Така ще мога да разтрия ръцете и краката ви. — Уолф продължи и свали обувките.

Идеята той да я разтрива изобщо не ѝ допадна. Не бе свикнала да я докосват, и не възнамеряваше да свиква тепърва. Отвори уста да му го каже, но думите заглъхнаха неизречени, когато той рязко прокара ръце по краката ѝ, чак до талията. Мери извика от изненада и подскочи, като за малко не падна от стола. Той я погледна, очите му бяха безизразни като черен лед.

— Няма от какво да се плашиш — процеди през зъби. — Събота сме, а аз изнасилвам само във вторник и четвъртък. — За секунда му мина през ума да я изхвърли обратно на снега, но просто не можеше да остави една жена да умре от замръзване, дори и да ставаше дума за бяла жена, която очевидно смяташе, че докосването му ще я омърси.

Очите на Мери толкова се разшириха, че сякаш покриха повечето от лицето ѝ.

— Какво им е на съботите? — изтърси тя, след което си даде сметка, че думите ѝ прозвучаха едва ли не като покана. За бога! Тя покри лицето си с ръце, за да прикрие червенината, която я заля. Явно мозъкът ѝ бе замръзнал, това бе единственото възможно обяснение.

Уолф рязко повдигна глава; не можеше да повярва, че тя бе изрекла подобно нещо. Огромните, сини очи, изпълнени с ужас го наблюдаваха измежду пръстите, които закриваха лицето ѝ, но не успяваха да прикрият руменината. Толкова отдавна не бе виждал човек

да се изчервява, че му отне около минута, преди да си даде сметка, че тя очевидно страшно се притесни. На всичко отгоре, явно бе целомъдрена! Последното условие за старомодната учителка и стара мома. На мястото на предишното раздражение, сега Уолф се развесели. Целомъдрието сигурно беше нейният идеал в живота.

— Ще трябва да сваля чорапогащника, за да потопите краката си във водата — дрезгаво ѝ обясни.

— О! — Възклицанието се чу приглушено, тъй като устните ѝ все още бяха покрити.

Ръцете му бяха под полата ѝ и той обхвана хълбоците. Почти несъзнателно си даде сметка за близостта на нежното ѝ тяло. Старомодна или не, тя все пак притежаваше уханието и мекотата на жена и пулсът му се учести. По дяволите, явно изпитваше по-силна нужда от жена, отколкото бе предполагал, след като дребната, превзета учителка го развълнува.

Мери седеше сковано, когато силната му ръка я повдигна, за да свали чорапите ѝ; при това, главата му се оказа съвсем близо до гърдите ѝ и тя се загледа в гъстата, черна коса. Само ако се извърнеше, щеше да се докосне в нея. При тази мисъл Мери затаи дъх. Едрите му ръце се плъзнаха по голите ѝ крака. Какво ли щеше да е усещането, ако бяха върху гърдите ѝ? Изведнъж се почувства странно затоплена и ѝ се зави свят.

Уолф изобщо не я погледна, когато пусна чорапогащника на земята. Повдигна краката ѝ, приближи купата с вода и внимателно ги постави вътре. Бе проверил, че температурата не е прекалено висока, но тя бе така премръзнала, че със сигурност щеше да изпита болка. Мери рязко си пое въздух, но не каза нищо, макар той да забележа сълзи в очите ѝ, когато я погледна.

— След малко няма да боли — успокои я той и се премести така, че да обхване краката ѝ с колене. Внимателно свали ръкавиците и се изненада колко бели и нежни бяха ръцете ѝ. Обгърна ги в шепа, но промени решението си и започна да разкопчава ризата си.

— Така ще се стоплят по-бързо — обясни Уолф и постави дланите ѝ в подмишниците си.

Мери седеше като поразена от гръм. Всичко ѝ изглеждаше нереално, ръцете ѝ бяха пъхнати в подмишниците на непознатия като птици. Топлината на тялото му се предаваше на премръзналите ѝ

пръсти. Тя не докосваше кожата му, защото носеше тениска под ризата, и все пак това бе най-интимното нещо, което някога бе правила с друг човек. Подмишници... Вярно, че всички хора ги притежават, но тя просто не бе свикнала на подобна близост. Никога досега не се бе чувствала така обгърната от друго човешко същество, камо ли пък мъж. Краката му плътно бяха обгърнали нейните, тя седеше, леко наведена, с ръце пъхнати в подмишниците му, докато той разтриваше раменете ѝ. Издаде тих звук на изненада. Не можеше да повярва, че подобно нещо се случваше с нея, Мери Потър, скучноватата учителка стара мома.

Уолф правеше всичко възможно, за да я стопли, но когато чу възклицанието ѝ, вдигна поглед и срещна големите ѝ, сини очи. Бяха много интересен син цвят, помисли си той, не с оттенъка на метличината, или пък обикновеното тъмно синьо. Имаха нюанс на сиво. Стоманено синьо, това беше. Забеляза, че косата ѝ се бе измъкнала от кока и лицето ѝ бе обрамчено от копринени, светло кестеняви къдрици. Беше съвсем близо до него, само няколко сантиметра ги разделяха. Притежаваше най-нежната кожа, която някога бе виждал, гладка като на бебе и толкова прозрачна, че на челото ѝ прозираха вените. Подобна кожа обикновено притежаваха само младите. Докато я наблюдаваше, забеляза, че страните ѝ отново се покриха с руменина и си даде сметка, че гледката го привлича. Почуди се дали цялото ѝ тяло бе толкова нежно — гърдите, стомаха, бедрата. Мисълта му подежда като електрически шок, който разтърси нервите му. По дяволите, колко хубаво ухаеше! Сигурно щеше да подскочи като ужилена, ако повдигнеше полата ѝ и започнеше да целува бедрата ѝ, както му се искаше.

Мери прокара езика си по устните, без да си дава сметка, че той проследи движението. Трябваше да каже нещо, но нямаше и представа какво. Сякаш физическата му близост бе парализирала мисловните ѝ процеси. Божичко, излъчваше такава топлина! И бе толкова близо. Вместо да се държи като глупачка, само защото привлекателен и силен мъж я е обгърнал, трябваше да си припомни защо изобщо бе дошла. Отново навлажни устни и се изкашля.

— Дойдох да разговарям с Джо, ако е възможно.

Изражението му се промени, стана по-резервирано.

— Няма го. На работа е.

— Разбирам. И кога ще се върне?

— Може би след един, два часа.

Мери го погледна недоверчиво.

— Вие баща му ли сте?

— Точно така.

— А майка му е...?

— Тя почина.

Самата дума я стресна и в същото време изпита неочаквано чувство на облекчение. Тя отново отмести погледа си от него.

— Какво мислите за факта, че Джо е напуснал училище?

— Това си е негова работа.

— Но той е само на шестнадесет. Той е още момче...

— Той е индианец — прекъсна я Уолф. — И вече е мъж.

Мери изпита едновременно възмущение и раздразнение. Измъкна ръцете си и ги отпусна върху бедрата си.

— Това пък какво би трябвало да означава? — продължи тя. — Едва е навършил шестнадесет и трябва да продължи образованието си.

— Джо умее да пише, да чете и смята. Също така знае всичко необходимо, за да тренира конете и да ръководи ранчото. Сам реши да напусне училище и да работи. Сега това е моето ранчо и моята планина, но един ден ще бъдат негови. Той избира какво да прави с живота си и вече е решил — да тренира коне. — Не му бе приятно да дава обяснения за толкова лични неща, но имаше нещо в дребната, демодирана учителка, което го подтикна да ѝ отговори. Явно тя изобщо не осъзнаваше, че той е индианец; приемаше го само като понятие, но изглежда нямаше представа какво означава да си индианец, нито пък какво означава да си Уолф Макензи, от който всички страняха и с когото отказваха да разговарят.

— Въпреки това бих искала да поговоря с него — настоя Мери.

— Това си е негова работа. Може да откаже да говори с вас.

— Няма ли да се опитате да му повлияете?

— Не.

— Защо? Поне го накарайте да се върне на училище!

Уолф я издърпа по-близо до себе си и сега лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго. Тя се вгледа в тъмните му очи, а нейните се разшириха.

— Той е индианец, госпожо! Може би не ви е напълно ясно какво означава това. А и защо да ви е? Вие сте бяла и не приемате индианците. Какво образование ще получи, си е лично негова работа и изобщо няма нужда от помощта на бяла учителка. Когато благоволяха да му обърнат внимание, бе само за да го обидят. Защо ще иска да се връща в училище?

Мери преглътна, стресната от напрежението в гласа му. Не бе свикнала някой мъж да се доближава толкова близо до нея и да ѝ казва в очите какво мисли. Ако трябваше да бъде напълно честна, изобщо не бе свикнала с мъжете. Като дете, момчетата отбягваха невзрачната зубрачка, а когато порасна, същото започнаха да правят и мъжете. Лицето ѝ преbledня, но тя бе толкова твърдо убедена в ползата от доброто образование, че нямаше да му позволи да я изплаши. Едрите хора често го правеха, може би без дори да си дават сметка какво предизвикваха у по-дребните на ръст, но тя нямаше да се откаже, само защото той бе огромен.

— Но той е бил най-добър в класа си — бързо отвърна Мери. — След като е успял сам да се справи толкова добре, представете си на какво е способен, ако някой му помогне.

Уолф се изправи и тя се почувства нищожна.

— Както вече казах, това зависи единствено от него.

Кафето отдавна бе станало, той наля една чаша и ѝ я подаде. Настъпи тишина. Уолф се облегна на кухненските шкафчета и се загледа в нея, докато тя отпиваше на малки глътки като коте. Нежна, това бе думата, която най-много ѝ отиваше. Дребна и слаба. Погледът му се спря върху гърдите ѝ, под старомодната синя рокля — сториха му се приятно заоблени. Как ли щеше да се чувства, ако можеше да я съблече...

Рязко прекъсна мислите си. По дяволите, вече трябваше да си е научил урока! Белите жени можеха да флиртуват и да се увъртат около него, но рядко искаха да имат нещо общо с индианец. А тази превзета учителка дори не флиртуваше с него. Може би му харесваше, защото бе толкова различна от всички останали. Образът на нежното ѝ, крехко тяло в леглото не излизаше от мислите му.

Мери остави чашата настрана.

— Вече ми е много по-топло. Благодаря ви, кафето свърши работа. — Както и разтривките, но не можеше да го изрече на глас.

Погледна го и за момент се поколеба, щом видя изразът в черните му очи. Не можеше да го определи, но сърцето ѝ започна да бие по-бързо и се почувства неудобно. Наистина ли гледаше гърдите ѝ?

— Мисля, че някои от старите дрехи на Джо ще ти станат — каза той; гласът и лицето му бяха безизразни.

— Нямам нужда от дрехи. Моите са напълно...

— Идиотски — прекъсна я Уолф. — Това е Уайоминг. Не е Ню Орлиънс, или откъдето идваш.

— Савана — уточни тя.

Той изръмжа, което очевидно бе основно средство за комуникация според него и извади хавлиена кърпа от един шкаф. Коленичи пред нея, извади краката ѝ от водата и ги уви, като продължаваше нежно да ги разтрива, в пълно противоречие с иначе враждебното му отношение. Изправи се и каза:

— Ела с мен.

— Къде?

— В спалнята.

Мери замръзна на мястото си и примигна. На устните му се появи кисела усмивка.

— Не се притеснявай — рязко каза той. — Ще се опитам да обуздам животинските си инстинкти и след като се облечеш добре, ще можеш да се разкараш от планината ми.

ВТОРА ГЛАВА

Мери се изправи в целия си ръст, повдигна гордо брадичка и сви устни.

— Не е нужно да се подигравате с мен, господин Макензи — хладно отвърна тя, с увереност, която в действителност не изпитваше. Флиртовете ѝ бяха напълно непознати, но не се нуждаеше от сарказма му. Беше приела, че е непривлекателна за мъжете като факт, както бе приела за вярно, че слънцето изгрява от изток. Господин Макензи обаче я накара да се почувства странно уязвима; заболя я, че той подчерта колко несъблазнителна е.

Гъстите, черни вежди на Уолф се сключиха над изваяния нос.

— Не ви се подигравам — през зъби процеди той. — Дори напротив, бях ужасно сериозен, госпожо. Искам да се разкарате от планината ми.

— Разбира се, че ще си тръгна — спокойно отвърна тя. — И въпреки това не е нужно да се подигравате с мен.

Той постави ръце на кръста си.

— Как, според вас, ви се подигравам?

Изящната ѝ кожа се покри с червенина, но очите ѝ не трепнаха.

— Зная, че съм непривлекателна и не съм от типа жени, които събуждат... животинските инстинкти на мъжете.

Бе напълно сериозна. Само преди десет минути би се съгласил, че е съвсем невзрачна жена, която дори не се бе потрудила да изглежда по-добре; сега обаче се изуми от чистосърдечие, с което отказваше да възприеме какво означава да си индианец, какво бе имал предвид със сарказма си, нито дори факта, че бе непреодолимо възбуден от близостта ѝ. Усети странна тръпка из тялото си, сигурен признак, че чувството още не бе изчезнало. Изсмя се, но смехът му бе лишен от всякаква развеселеност. Защо пък да не привнесе още малко приключения в живота ѝ? Като научи простата истина, бързо-бързо ще напусне планината.

— Не съм се подигравал, нито съм се шегувал — отрече Уолф. Черните му очи заблестяха. — Просто докато стоеше толкова близо до мен и те докосвах по този начин, се възбудих.

Втрещена, тя го зяпна.

— Възбудил си се? — неразбиращо повтори Мери.

— Да. — Тя продължаваше да го гледа втренчено, сякаш говореха на различни езици и той нетърпеливо добави: — Разгорещих се, наречи го както искаш.

Мери прибра един кичур коса, който се бе отскубнал от шнолата.

— Отново ми се подиграваш — обвинително изрече тя. Просто бе невъзможно. Никога досега не бе възбуждала мъж.

Уолф усети смесица от раздразнение и възбуда да се надигат у него. Беше се научил на железен контрол, когато си има работа с бели жени, но нещо в дребната, пряма учителка го объркваше. Чувствата го заляха като вълна, сякаш всеки момент щеше да експлодира. Не бе имал намерение дори да я докосва, но сега внезапно обхвана кръста ѝ с ръце и я привлече към себе си.

— Явно се нуждаеш от демонстрация — дрезгаво каза той и се наведе, за да я целуне.

Мери потрепери от разтърсващия шок, очите ѝ се уголемиха, докато той приближаваше устните си към нейните. Неговите очи бяха затворени. Можеше да види всяка отделна мигла и за момент се удиви колко гъсти бяха. След което ръцете му, поставени на талията ѝ, я придърпаха съвсем плътно до мускулестото му тяло и тя ахна. Той веднага се възползва и впи устните си в нейните. Тя отново потрепери и затвори очи, когато странна топлина се разля из тялото ѝ. Подобно удоволствие ѝ бе непознато, а изживяването бе толкова разтърсващо, че я стресна. Почувства се замаяна от връхлетелите я нови усещания — плътните му устни върху нейните, топлината на тялото му, толкова близо, че можеше да усети мускусния аромат на кожата му. Гърдите ѝ се допираха в него.

Внезапно Уолф отмести устните си от нейните. Мери изпита огромно разочарование и отвори клепачи. Черните му очи я изгаряха.

— Целуни ме — промълви той.

— Не знам как — изтърси Мери, все още ѝ се струваше, че всичко това не се случва в действителност.

Гласът му бе гърлен.

— Ето така.

Той отново впи устни в нейните, но този път нейните мигновено се разтвориха, за да се отдадат на прииждащото удоволствие. Езикът му се докосна в нейния и тя плахо му отвърна. Бе напълно неопитна и не разбираше символизма в действията си, но той започна да диша поучестено и целувката му стана по-настоятелна, сякаш искаше още от нея.

Цялото ѝ тяло потрепери от възбуда, далеч отвъд обикновеното удоволствие, което сега прерасна в необходимост. Вече изобщо не изпитваше студ, дори напротив, цялата гореше отвътре и сърцето ѝ биеше толкова силно, че го усещаше как се удря в ребрата. Значи това е имал предвид, когато каза, че го разпалва. Тя самата се чувстваше разгорещена, и се изуми, че и той изпитва същия изгарящ копнеж и желание. Несъзнателно издаде тих звук и се прилепи по-близо до него; не знаеше как да контролира усещанията, които целувката му провокира у нея.

Ръцете му стиснаха кръста ѝ почти до болка и от гърлото му излезе дрезгав, неразбираем звук. След това я повдигна, прилепена до неговото тяло, като намести краката ѝ върху хълбоците си.

Не бе и подозирала, че съществува подобно изживяване. Нито бе допускала, че желанието може да я изгаря така, че да забрави предупрежденията на леля Ардит, според която мъжете просто искаха да мърсуват с жените. Мери съвсем разумно бе стигнала до извода, че тези неща едва ли са чак толкова гадни, иначе жените не биха се примирили, но в същото време никога не бе флиртувала и дори не се бе опитвала да си намери приятел. Мъжете, с които се бе запознала в колежа, и по-късно в работата си, изглеждаха напълно нормални, а не някакви демони, изпълнени с похотливи желания. Тя се чувстваше напълно удобно сред мъжка компания, и дори се бе сприятелила с няколко. Само че изобщо не бе секси; никой не бе разбивал вратата ѝ, за да излязат на среща, нито дори си бе направил труда да набере номера ѝ. Затова и досегашният ѝ опит не я бе подготвил за здравите ръце на Уолф Макензи, за страстните му целувки и близостта на тялото му.

Несъзнателно, Мери обви ръце около врата му и се сгуши още по-плътено, изгаряща от копнеж. Цялото ѝ тяло сякаш гореше, болезнено от желание и очакващо едновременно, а тя нямаше никакъв

опит да го контролира. Всички тези нови изживявания я връхлетяха като вълна при прилив, която замъгли мозъка ѝ.

Уолф отдръпна главата си; зъбите му бяха здраво стиснати, когато неохотно си възвърна контрола над ситуацията. Погледна я и в очите му горяха черни пламъчета. От целувките му устните ѝ бяха почервенели и подути, а нежната ѝ, порцеланова кожа бе поруменяла. Клепачите ѝ сякаш бяха натежали, когато бавно ги повдигна и срещна погледа му. Светло кестенявата ѝ коса напълно се бе изскубнала от шнолата и сега бе разпиляна по раменете. Желанието бе изписано на лицето ѝ; имаше замаян вид, сякаш това не бяха просто целувки. Бе съвсем слаба и деликатна, но му отвърна с неподозирана страст.

Още сега можеше да я занесе до леглото си; тя щеше да бъде напълно съгласна и той много добре го знаеше. Само че Уолф щеше да го направи, едва когато решението ѝ бе съзнателно взето, а не просто защото е толкова възбудена, че не си дава сметка какво върши. Липсата на опит у нея бе очевидна; той дори трябваше да я научи как да се целува — тази мисъл го цапардоса като шамар и той осъзна доколко неопитна бе Мери. Тя беше девствена!

Мисълта го порази. Стоеше и го наблюдаваше със сиво-сините си очи, едновременно невинни и озадачени, влажни от желание, докато го чакаше да реши какво следва. Самата тя не знаеше какво да направи. Ръцете ѝ бяха обгърнали врата му, тялото ѝ бе плътно долепено до неговото и тя просто изчакваше, защото нямаше и представа как да продължи. Тя дори не бе целувана досега. Нито един мъж не бе галил гърдите ѝ. Нито един мъж не я бе обичал.

Той преглътна буцата, която всеки момент щеше да го задуши; погледът му още бе прикован в нея.

— Божичко, още малко и всичко щеше да се изплъзне от контрол.

Тя премигна.

— Така ли? — Гласът ѝ бе ясен, но погледът ѝ все още бе замаян.

Съвсем бавно и нежно, защото не искаше да я пуска, той я плъзна по тялото си, докато Мери отново стъпи на крака. Беше толкова невинна, но това не се отнасяше за него. Уолф Макензи беше мелез, а тя учителка. Примерните граждани на Рут нямаше да са съгласни, ако се забърка с него; тя бе отговорна за децата им и имаше неимоверно влияние да формира представите им за морал. Нито един родител не

би искал целомъдрената му дъщеря да бъде обучавана от жена, която се отдаваше на лудешка страст с индианец. Че тя дори можеше да съблазни синовете им! Можеха да приемат криминалното му досие, но индианската кръв никога нямаше да изчезне. Затова трябваше да я пусне да си върви, независимо колко силно желаше да я заведе в спалнята и да я научи на всичко, което мъжете и жените правят там.

Ръцете ѝ все още бяха на врата му и бе заровила пръсти в косата. Тя сякаш не можеше да помръдне от мястото си. Той хвана китките ѝ и ги отмести.

— Май най-добре да дойда по-късно.

Изведнъж в света на новооткритата си чувственост Мери чу непознат глас. Стресна се и страните ѝ почервеняха, когато забеляза новодошлия. Високо, тъмнокосо момче стоеше до кухненската врата и държеше шапката си в ръце.

— Съжалявам, татко. Нямах намерение да нахълтвам така.

Уолф отстъпи от нея.

— Остани. Тя и без това е дошла да говори с теб.

Момчето я погледна учудено.

— За малко щях да се хвана.

Уолф повдигна рамене.

— Това е госпожица Мери Потър, новата учителка. Госпожице Потър, това е синът ми, Джо.

Въпреки притеснението си, Мери се изненада, че я нарече „госпожица Потър“, секунда след страстната им целувка. Той обаче изглеждаше напълно спокоен и под контрол, сякаш това нямаше никакво отражение, докато всеки нерв по тялото ѝ все още трепереше. Искаше ѝ се да се хвърли в прегръдките му и да се отдаде на всепоглъщащия огън.

Вместо това остана на мястото си, с плътно прилепени до тялото ръце; лицето ѝ пламтеше, когато се насили да погледне Джо. Не биваше да забравя, че той бе причината, довела я тук. Когато се поуспокои, забеляза, че той бе досущ като баща си. Макар само на шестнадесет години, вече стигаше един и осемдесет на ръст и фигурата му издаваше, че ще догони Уолф, както и широките рамене обещаваха да стане едър мъж. Лицето му бе по-младо копие на баща му, с изпъкнали скули, гордо, с изваяни черти. Излъчваше спокойствие и самоконтрол, повече отколкото се очаква от едно момче. Странно, но

очите му бяха бледо сини. Издаваха известна неопитоменост, както и горчивина и познание, които го правеха по-зрял от годините си. Бе типичен син на баща си.

Мери нямаше да се откаже от намерението си. Тя протегна ръката си за поздрав.

— Наистина дойдох да поговоря с теб, Джо.

Изражението му остана сдържано, но прекоси кухнята, за да се здрависа с нея.

— Нямам представа за какво.

— Защото си напуснал училище.

Думите ѝ не се нуждаеха от потвърждение, но той кимна. Мери пое дълбоко въздух.

— Мога ли да те попитам защо?

— Защото нямам работа там.

Подразни се от убедеността, с която изрече думите, защото в него не се долавяше и капчица несигурност. Както каза Уолф, Джо беше взел решение за себе си и нямаше намерение да го променя. Мери се опита да измисли друг подход, но спокойният, дълбок глас на Уолф прекъсна мислите ѝ.

— Госпожице Потър, можете да довършите разговора си, след като се облечете в по-подходящи дрехи. Джо, нямаш ли някои стари джинси, които да са достатъчно малки, че да ѝ станат?

За нейно изумление, момчето я огледа от петите до главата.

— Мисля, че ще намеря. Може би тези, които носих на десет години.

За момент в сините му, диамантени очи проблесна развеселено пламъче и Мери стисна устни. Защо тези Макензи постоянно изпитваха нужда да подчертават колко е невзрачна?

— Също и чорапи, риза, ботуши и палто — прибави към списъка Уолф. — Ботушите сигурно ще са много по-големи, но с два чифта дебели чорапи ще станат.

— Господин Макензи, наистина нямам нужда от допълнителни дрехи. Това, с което съм облечена ще ми свърши идеална работа да се прибера.

— Никаква работа няма да ви свършат. За днес максималната температура ще е десет градуса под нулата. Няма да си тръгнете от тази къща с голи крака и тези тъпи обувки.

Практичните ѝ обувки изведнъж се оказа тъпи!? Тъкмо щеше да се впусне в обяснения колко са подходящи, когато си припомни как снегът безпроблемно влизаше в краката ѝ и пръстите ѝ замръзваха. Това, което бе практично и подходящо за Савана бе направо абсурдно за Уайоминг.

— Добре — предаде се Мери, защото в крайна сметка ѝ предлагаша разумни неща. Почувства се неудобно, че ще трябва да вземе дрехите на Джо, дори и временно. Никога през живота си не бе носила чужди дрехи, нито си бе разменяла блузи и пуловери като тийнейджърка. Леля Ардит винаги бе смятала подобно нещо за признак на лошо възпитание.

— Ще отида да погледна колата, докато се преоблечете. — Без дори да я погледне, той облече палтото, сложи си шапката и излезе.

— Оттук — подкани я Джо и тя го последва. Той я погледна през рамо. — Какво се е случило с колата ви?

— Спука се маркуча за вода.

— И къде е сега?

Мери замръзна на мястото си.

— На пътя. Ти не я ли видя на идване? — През ума ѝ мина ужасна мисъл. Ами ако колата ѝ се бе спуснала по наклона?

— Изкачих се по предната част на планината. Тя не е толкова стръмна. — Той отново я погледна развеселено. — Наистина ли се опита да минеш по задния път, след като нямаш опит да караш на сняг?

— Изобщо не знаех, че това е задния път. Мислех, че само по него мога да стигна дотук. Нямаше ли да се справя? Имам зимни гуми.

— Можеше и да успееш.

Тонът му издаде, че определено не бе убеден в уменията ѝ, но Мери не протестира, защото и тя самата не се чувстваше уверена в шофирането си. Минаха през облицована в дърво, уютна всекидневна и продължиха по малкия коридор към една стая.

— Старите ми дрехи са пакетирани в килера, но няма да ми отнеме много време да ги изровя. Можеш да се преоблечеш тук, това е моята стая.

— Благодаря ти — измърмори тя и влезе вътре. Както и във всекидневната, обзавеждането бе семпло, с издадени греди и дебели, дървени стени. Нищо вътре не издаваше, че стопанинът е

шестнадесетгодишно момче: нямаше спортни уреди, нито пък дрехи по земята. Голямото легло бе прилежно оправено и покрито с ръчно тъкана покривка. В ъгъла имаше стол. До леглото му бяха разположени лавици с книги, от пода до тавана — очевидно бяха ръчно правени, но бяха фино изработени — изпилени, боядисани и лакирани отгоре. Бяха претърпкани с томове и любопитството я накара да ги разгледа.

След момент си даде сметка, че всички книги бяха свързани с летене, от опитите на да Винчи, до „Кити Хоук“ и космически изследвания. Имаше книги за бомбардировачи, бойни самолети, хеликоптери, радари, джетове, както и томове за всички въздушни битки, водени някога, от времето, когато пилотите са се стреляли с пистолети в ръце до Първата световна война. Някои бяха за експериментални летателни съоръжения, за бойни тактики, за дизайна на крилата и видовете двигатели.

— Ето ти дрехите. — Джо влезе безшумно и ги остави на леглото.

Мери го погледна, но лицето му бе безизразно.

— Очевидно обичаш самолетите — каза тя, след което сама се учуди на баналното изказване.

— Така е — сухо отвърна той.

— Мислил ли си да вземаш уроци по пилотаж?

— Да. — Джо не добави нищо повече към резкия отговор. Само излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Мери остана замислена, докато се преобличаше в неговите дрехи. Колекцията от книги издаваше, че той не просто си пада по самолети, а е обсебен от тях. Подобни мании бяха странно нещо; нездравите можеха да съсипят живота на човек; други обаче можеха да го извисят до върховете на човешкото познание, да заблести по-ярко от останалите, да гори с буен пламък, и ако не бяха подхранвани, душата умираше от глад. Ако се окажеше права, вече знаеше как ще накара Джо да се върне в училище.

Джинсите ѝ ставаха. Отвратена от поредното доказателство, че притежава фигура на десетгодишно момче, Мери нахлузи ризата, закопча я и нави ръкавите. Както бе предвидил Уолф, ботушите ѝ бяха големи, но тя обу два чифта дебели чорапи, които донякъде ги уплътниха, така че поне не се измъкваха от краката ѝ при всяка крачка.

Веднага усети райска топлина и се зарече, че ще спестява от всякакви разходи, докато си купи ботуши.

Джо слагаше дърва в огромната, каменна камина, когато тя влезе и на устните му се появи усмивка при вида ѝ.

— Със сигурност нямаш нищо общо с учителките, които съм виждал досега.

Тя скръсти ръце.

— Как изглежда един човек няма нищо общо с това колко кадърен е. Аз съм много добър учител... макар да изглеждам като десетгодишно момче.

— Дванадесетгодишно. Носих тези джинси, когато бях на дванадесет.

— Какво успокоение!

Той се засмя гласно и Мери изпита задоволство, защото бе останала с впечатлението, че нито той, нито баща му се смеят твърде често.

— Защо напусна училище, Джо?

Мери бе разбрала, че ако постоянно задаваш един и същ въпрос, ще получиш най-разнообразни отговори, докато най-сетне другият се предаде и изрече истинската причина. Джо обаче я погледна наистина и отвърна по същия начин.

— Защото нямам работа там.

— Това значи ли, че няма какво повече да научиш?

— Аз съм индианец, госпожице Потър. Мелез. Това, което знам съм го научил сам.

Мери направи пауза.

— Госпожа Ленгдейл не е ли... — Тя замлъкна, тъй като не знаеше как да формулира въпроса си.

— За нея сякаш бях невидим. — Младият му глас бе дрезгав. — От първия ден, в който стъпих в училището. Никой не си губеше времето да ми обяснява нещо, да ми задава въпроси или да ме включва в някакви общи занимания. Изненадан съм, че изобщо проверяваха контролните ми.

— Но ти си бил най-добрият в класа.

Джо повдигна рамене.

— Обичам да чета.

— Не ти липсва ученето?

— Мога да чета и без да ходя на училище, пък и сега имам много повече време да помагам на татко. Знам всичко за конете, госпожице, може би повече от всеки друг в района след баща ми, а това е нещо, което не съм научил там. Един ден това ранчо ще бъде мое. То ще е моят живот. Защо трябва да си губя времето с ходене на училище?

Мери дълбоко си пое въздух, преди да използва последния си коз.

— За да се научиш да летиш.

Джо не можа да спре копнежа, който проблесна в очите му, но бързо изчезна.

— Не мога да се науча да пилотирам в гимназията на Рут. Някой ден може да взема няколко урока.

— Не говоря за уроци. Имах предвид Академията на военновъздушните сили.

Бронзовата му кожа пребледня. Този път в очите му се прочете дълбока мъка, която я потресе, като че пред него се разкри късче от рая. След това той извърна глава и сякаш изведнъж се състари.

— Не ме карайте да се чувствам като глупак. Няма начин това да стане.

— Защо да няма? От това, което прочетох в дневниците, оценките ти са достатъчно високи.

— Аз се отказах от училище.

— Винаги можеш да се върнеш.

— След като толкова съм изостанал? Ще трябва да повторя класа и няма да изтърпя всички да ми викат тъп индианец.

— Не си чак толкова изостанал. Аз мога да ти преподавам, така че ще ги догониш и ще започнеш последната си година през есента. Аз съм дипломиран учител, Джо, и за твое сведение, препоръките ми са много добри. Мога да те обучавам индивидуално.

Джо взе ръжена, удари едно голямо дърво и от него изскочиха искри.

— И какво ако опитам? — прошепна той. — Академията не е колеж, в който се явяваш на изпит, внасяш парите и си приет.

— Прав си. Обикновено ти трябва препоръки от местния конгресмен.

— А аз се съмнявам, че нашият конгресмен ще препоръча един индианец. Ние сме последни в списъка от хора, на които е модно да се

помага. На най-последно място, ако трябва да бъдем точни.

— Струва ми се, че отдаваш прекалено голямо значение на произхода си — спокойно отвърна Мери. — Можеш да продължиш да обвиняваш за всичко факта, че си индианец, или пък можеш да се пребориш. Нищо не можеш да направиш, за да промениш начина, по който хората реагират спрямо теб, но можеш да промениш себе си. Не знаеш какво ще реши конгресменът, така че защо се отказваш още преди да си опитал? Не си неудачник, нали?

Той се изправи, очите му проблеснаха.

— Не мисля, че съм.

— Значи е време да разбереш. Достатъчно силно ли искаш да се научиш да пилотираш, че да се бориш за мечтата си? Или предпочиташ да си умреш, без да си изпитал какво е да се качиш в кабината и да управляваш джет?

— Удряш точно на болното място — промълви Джо.

— Понякога е нужно някой да те разтърси, за да привлече вниманието ти. Е, имаш ли смелостта да опиташ?

— Ами ти? На хората в Рут изобщо няма да им хареса, ако прекарваме много време заедно. Можеха да го приемат, ако ставаше дума само за мен, но заради баща ми никога няма да се съгласят.

— Ако някой се опита да протестира срещу обучението ти, аз ще го сложа на мястото му — решително отвърна Мери. — За всеки е чест да бъде приет в Академията и това е нашата цел. Ако решиш да работим заедно, аз веднага ще пиша до конгресмена. Струва ми се, че този път произходът ти ще подежда в твоя полза.

Изумително е каква гордост излъчваше сега младото му лице.

— Няма да се съглася, ако ме приемат само защото съм индианец.

— Не ставай смешен — скара му се тя. — Разбира се, че никой няма да те допусне в Академията, само защото си наполовина индианец. Но ще е добре, ако този факт хване вниманието на конгресмена. Поне ще запомни името ти. А от теб зависи как ще се представиш.

Джо прокара ръка през черната си коса, след което отиде до прозореца и се загледа в снежния пейзаж навън.

— Наистина ли вярваш, че е възможно?

— Разбира се, че е възможно. Не е сто процента сигурно, но е възможно. Ще можеш ли да продължиш да живееш постарому, ако не опиташ? Ако и двамата не опитаме? — Не й бе съвсем ясно как щеше да го представи на вниманието на конгресмена, за да даде одобрението си момчето да бъде прието в Академията, но имаше твърдото намерение всяка седмица да пише по едно писмо до всеки представител на Уайоминг, докато не получи информация.

— Ако приема, ще трябва да идвам на уроци вечерно време. През деня имам много задължения тук, които трябва да върша.

— Чудесно. И в полунощ бих се съгласила, ако това ще те накара да се върнеш на училище.

Той й хвърли бърз поглед.

— Ти като че ли говориш сериозно. Наистина ли ти пука, че съм се отказал от ученето?

— Разбира се, че ми пука.

— Няма никакво „разбира се“. Казах ти, че никой друг учител не се интересувахе дали изобщо се появявам в класа. Вероятно дори са предпочитали да не им се мяркам пред очите.

— Е — енергично продължи тя, — мен пък ме интересува. Аз съм учителка и ако не мога да преподавам и да имам усещането, че върша нещо добро, губя част от себе си. Ти не изпитваш ли същото към летенето? Нямах ли чувството, че трябва да го направиш, иначе ще умреш?

— Толкова силно го искам, че изпитвам болка — призна той, гласът му бе пронизващ.

— Четох някъде, че летенето е сякаш си хвърлил душата си в рая и се впускаш да я хванеш, преди да падне.

— Е, моята със сигурност никога няма да падне — промълви той, вдигнал поглед към чистото, зимно небе. Стоеше загледан, като омагьосан, сякаш бе получил знак от рая и можеше да погледне във вечността. Изглежда си се представяше във висините, свободен и необуздан, с някоя мощна машина, която ще го извиси в облаците. След това Джо потрепери, сякаш се пробуди от сън и се обърна към нея.

— Добре, кога започваме?

— Довечера. Вече си пропилял достатъчно време.

— Колко ще ми отнеме да ги догоня?

Тя го погледна гневно.

— Да ги догониш ли? Ще трябва да ги оставиш да ти дишат прахта! Колко ще ти отнеме, зависи само от теб.

— Добре, госпожице — отвърна той и се усмихна.

Стори й се, че сега той изглеждаше по-млад, повече като момче, от преди. Беше доста по-зрял от връстниците си, но имаше вид на човек, когото току-що са освободило от голям товар. След като летенето значеше толкова много за него, какво ли му е коствало да се отрече от това, което желаше най-силно?

— Ще можеш ли да дойдеш към шест? Или предпочиташ аз да идвам дотук? — Представи си целия този път в снега по тъмно и се зачуди дали ще е в състояние да го преодолее, ако Джо предпочете така.

— Аз ще идвам в твоята къща, тъй като още нямаш опит в шофирането на сняг. Къде живееш?

— След като се спуснеш по задния път завиваш наляво. Моята къща е първата отляво. — Мери се замисли за момент. — Мисля, че е единствената наоколо.

— Така е. Следващата е на около десет километра от нея. Твоята е старата къща на Уичър.

— И аз така разбрах. Много любезно от страна на училището, че ми уреди подслон.

Той я погледна неразбиращо.

— На мен пък ми се струва, че това е единственият начин да привикат тук учител по средата на учебната година.

— Е, все пак го оценявам — уверено отговори тя и погледна през прозореца. — Баща ти не трябваше ли вече да се е върнал?

— Зависи каква повреда е открил. Ако може да го поправи, няма да се върне, докато не приключи. А, ето го.

Черният пикап изрева, преди да спре пред къщата и Уолф слезе. Стигна до вратата, изтупа ботушите от насъбралия се сняг и влезе. Хладният му, черен поглед се спря първо върху сина му, след това върху Мери. Очите му се разшириха, докато наблюдаваше всяка извивка на тялото й под старите джинси на Джо, но не каза и дума.

— Събери си нещата — инструктира я той. — Имам резервен маркуч, който ще стане за колата ти. Ще го сменим и след това ще те закараме до вас.

— Мога и сама да се прибера — отвърна Мери. — Все пак ти благодаря. Колко дължа за маркуча? Искам да го платя.

— Приеми го като добросъседска услуга. Освен това настоявам да те закараме до вас. Предпочитам да тренираш шофиране върху сняг някъде другаде, а не в моята планина.

Изражението на лицето му бе неразгадаемо, както обикновено, но Мери усети, че е взел решение и няма да го промени. Прибра роклята си от стаята на Джо и останалите дрехи от кухнята, и когато се върна в гостната, Уолф ѝ бе приготвил дебело яке. Тя се мушна в него; стигаше ѝ до коленете и ръкавите напълно покриха ръцете ѝ, значи със сигурност бе негово.

Джо също облече палтото и си сложи шапката.

— Готови сме.

Уолф погледна сина си.

— Вие двамата приключихте ли с приказките?

Момчето кимна.

— Да — отвърна то и смело погледна баща си. — Тя ще ми преподава като на частен ученик. Ще опитам да вляза в Академията на военновъздушните сили.

— Твоя работа. Дано само знаеш в какво се забъркваш.

— Трябва да опитам.

Уолф кимна с глава и това бе краят на разговора. Притисната между тях двамата, те напуснаха топлата къща и Мери отново се стъписа от безжалостния студ. Изпита огромна благодарност, когато се вмъкна в пикапа, който бе работил през цялото време и топлият въздух от радиатора бе същински райски полъх.

Уолф седна зад волана, а Джо от другата ѝ страна и Мери се оказа сгушена до огромните мъже. Седеше, прилежно скръстила ръце, с плътно прибрани крака, докато се спуснаха до една огромна плевня с две големи конюшни от всяка страна. Уолф излезе от колата, влезе в плевнята и след тридесет секунди се появи отново с черен маркуч в ръце.

Когато стигнаха колата и двамата Макензи излязоха от пикапа и наведоха глави над отворения капак. Уолф ѝ нареди да остане в пикапа и тонът му подсказваше, че не приема възражения. Определено беше авторитарен, и все пак Мери бе очарована от отношенията му с Джо.

Зачуди се дали местните наистина бяха толкова враждебни, само защото двамата са наполовина индианци. Една от репликите на Джо се бе запечатила в съзнанието — ако ставало дума само за него щяло да е достатъчно зле, но заради баща му нещата ставали непоносими. Какво би трябвало да означава това? Беше я спасил от неприятна и дори опасна ситуация, бе направил всичко, за да я стопли и сега поправяше колата ѝ.

На това отгоре я бе целунал.

Усети, че лицето ѝ отново пламна, когато си припомни страстните целувки. Не, не целувките, или спомена за тях я караха да се изчервява. Собственото ѝ поведение бе толкова непростимо, че дори не желаше да си го припомня. Никога, никога през целия си живот не бе стигала толкова далеч в отношенията с мъжете. Това изобщо не бе присъщо на характера ѝ.

Лея Ардит би получила истеричен припадък, ако разбере, че невзрачната ѝ, примерна племенница се е целувала с непознат мъж. Със сигурност бе ужасно нехигиенично, но в същото време трябваше да признае, бе особено вълнуващо, по странен, примитивен начин.

Лицето ѝ все още бе румено, когато Уолф се върна в пикапа, но той дори не я погледна.

— Готово е. Джо ще я докара след нас.

— Няма ли нужда от вода и антифриз?

Той я погледна учудено.

— Имам кутия антифриз в багажника. Ти не следиш ли дали свършва?

Тя отново се изчерви. Изобщо не бе обърнала внимание; бе се отнесла в спомени за целувките му, за забързания ритъм на сърцето и бушуващата във вените ѝ кръв. За нея това бе необичайна реакция и тя нямаше представа как да я контролира. Изглежда най-умният начин бе да я игнорира, но как щеше да успее?

Силният му крак се опря в нейния, когато смени предавките и внезапно тя си даде сметка, че все още седи по средата на седалката.

— Ще се мръдна да не ти преча — бързо пророни тя и се премести до прозореца.

Беше му приятно да седи толкова близо до него и всеки път, когато се помръдне да се докосва до нея, но Уолф си замълча. Бяха отишли твърде далеч в дома му и сега вече трябваше да се възпре.

Уговорката ѝ с Джо го притесняваше, а за него синът му бе много по-важен от нежната жена, която бе държал в ръцете си.

— Не ми се иска Джо да страда, само защото доброжелателските ти намерения са непреценени. — Говореше с тих, копринен тон, който я стресна и Уолф знаеше, че усети заканата в думите му. — Академията на военновъздушните сили! Това е прекалено висока цел за индианец, когото всички се опитват да препънат.

Ако бе имал за цел да я сплаши, определено се провали. Мери се обърна към него, в очите ѝ святкаха искри и брадичката ѝ бе гордо вирната.

— Господин Макензи, не мога да обещаая, че Джо ще бъде приет в Академията. И той много добре го разбира. Оценките му са били достатъчно високи, за да кандидатства за препоръки, но е напуснал училище. А докато не се върне към ученето, изобщо няма никакви шансове. Ето това му предложих — шанс!

— А ако не успее?

— Той иска да опита. Дори и да не го приемат, поне ще знае, че е опитал, пък и ще получи диплома.

— И ще може да прави точно това, което прави и сега без диплома.

— Вероятно. Но още в понеделник започвам да проверявам процедурите и да пиша писма. Конкуренцията за Академията наистина е жестока.

— На хората от града изобщо няма да им хареса, че му преподаваш.

— И Джо каза същото. — Лицето ѝ придоби инатливо прямо изражение. — Но аз зная точно какво да отговоря на всеки, който се опита да си пъха носа в чужди работи. Оставете това на мен, господин Макензи.

Вече бяха стигнали подножието на планината, която ѝ бе отнела толкова време на изкачване. Уолф мълча през останалата част от пътя, затова и Мери не проговори. Но когато спря пред старата къща, в която живееше, той постави ръцете си на волана и каза:

— Не става дума само за Джо. За твое добро е да не се захващаш с това. Дори е най-добре никой в града да не разбира, че изобщо си разговаряла с мен.

— Защо?

Усмивката му беше смразяваща.

— Аз съм бивш затворник. Излежавах присъда за изнасилване.

ТРЕТА ГЛАВА

След това Мери просто се насили да излезе от пикапа, без да каже и дума в отговор на дръзкото самопризнание, но бе шокирана до дъното на душата си и изобщо не беше в състояние да говори. Изнасилване! Отвратително престъпление. Не можеше да повярва. А тя се целува с него! Бе толкова стъписана, че едва му кимна за довиждане, каза на Джо, че ще го чака вечерта и влезе в къщата, без дори да им благодари за помощта.

Сега вече трябваше сама да се справя с действителността. Стоеше в старомодната кухня, наблюдаваше Удроу, който жадно пиеше мляко от паничката си и си мислеше за мъжа и това, което ѝ бе казал. Изведнъж въздъхна.

— Глупости! Ако този мъж е изнасилвач, ще те сваря за вечеря, Удроу!

Удроу изобщо не се притесни от думите, което за Мери означаваше, че е напълно съгласен с мнението ѝ, тъй като безрезервно вярваше, че животното винаги знае кое е най-добре за него.

В крайна сметка, Уолф не бе казал, че е извършил престъплението. Думите му бяха, че е излежавал присъда за изнасилване. Мери си спомни как и двамата Макензи автоматично приемаха с горчивина, че другите ги отбягват, заради факта, че са индианци и се зачуди доколко произхода му бе повлиял на присъдата. Но той със сигурност не го бе извършил. Знаеше го, както познаваше себе си. Човекът, който я спаси от онази ужасна ситуация, бе стоплил ръцете ѝ в собственото си тяло и я целува с изгарящ копнеж, просто не бе от типа мъже, които биха причинили подобно нещо на една жена. Той беше този, който спря, преди целувките им да са стигнат твърде далеч, когато тя вече се разтапяше в ръцете му.

Това бе пълен абсурд! Просто бе невъзможно той да е изнасилвач!

А може би за него изобщо не е било трудно да се възпре; в края на краищата, тя бе невзрачна и неопитна и никога не е била чувствена,

но... Мислите ѝ отново се върнаха към изживяното. Наистина нямаше никакъв опит, но не беше глупава. Той бе възбуден. Бе напълно сигурна в това. Вероятно дълго време не е бил с жена, а тя се оказа под ръка, и все пак той не се бе възползвал. Не се бе отнесъл като моряк по време на буря, за когото всяко пристанище е добре дошло. Каква бе онази отвратителна дума, която бе чула от един свой ученик? А, да, „на зор“. Можеше да приеме, че Уолф Макензи е бил в същата ситуация и тя по някакъв мистериозен за нея начин бе запалила страстта му, но важното беше, че той не я бе насилил.

Ами ако го беше направил?

Сърцето ѝ започна да бие бързо и из тялото ѝ се разля топлина, когато се замисли. Гърдите ѝ се стегнаха и Мери автоматично сложи ръцете си върху тях, след което се усети и бързо ги свали. Ако ги бе докосвал и целувал? Имаше усещането, че се разтапя, само при мисълта за подобно нещо, докато си го представяше. Стисна бедрата си и от устата ѝ излезе тих стон. Звукът бе съвсем слаб, но сякаш изкънтя в празната къща и котката я погледна над паничката, измяука въпросително, след което отново се захвана с млякото си.

Щеше ли да е в състояние да го спре? Дали изобщо щеше да се опита да го спре? Или може би сега щеше да стои сама в къщата и да си спомня как са се любили, вместо да си представя как би било? Тялото ѝ потрепери от разбудените инстинкти и желания, а не от опит.

Никога досега не бе изпитвала страст, освен към нови знания и преподаване. Стресна се, че тялото ѝ е способно на толкова силни копнежи, защото досега бе смятала, че се познава добре. Изведнъж, собствената ѝ плът ѝ се стори чужда, а мислите и чувствата ѝ изобщо не се поддаваха на контрол. Испита пълно предателство.

Та това бе страст. Тя, Мери Елизабет Потър изпитваше страст към мъж. И то не към който и да е мъж, а към Уолф Макензи.

Бе едновременно изумително и притеснително.

Както бе предполагала, Джо се оказа изключително способен ученик и запомняше всичко с лекота. Пристигна точно навреме и, за щастие, сам. След като прекара целия следобед в размисли за събитията от сутринта, изобщо не беше в състояние да се срещне очи в

очи с Уолф Макензи. Какво ли смяташе той за нея? В нейните представи, тя буквално го бе атакувала.

Но Джо бе сам и през следващите три часа Мери установи, че момчето ѝ става все по-симпатично. Бе зажаднял за знания и ги попиваше като гъба. Докато той пишеше упражненията, които му бе приготвила, тя попълни дневника, в който щеше да попълва времето, което отделяха за всеки предмет, материала, който покриваха и резултатите от тестовете. Целта, която си бяха поставили бе значително по-висока от обикновената гимназиална диплома. Макар да не му бе обещала, Мери знаеше, че няма да е доволна, докато Джо не бъде приет във Военновъздушната академия. Нещо в погледа му ѝ бе подсказало, че той никога не би бил щастлив, ако не лети; бе като приземен орел, душата му копнееше за висините.

В девет часа тя прекрати заниманията и записа времето в дневника. Джо се прозя и избута стола.

— Колко често ще идвам?

— Всяка вечер, ако можеш — отвърна тя. — Поне докато догониш съучениците ти.

Бледите, диамантено сини очи проблеснаха и тя отново се изуми колко възрастни изглеждаха.

— Догодина ще трябва ли да се върна в класната стая?

— Би ти помогнало. Там ще можеш да правиш много повече упражнения, отколкото тук.

— Ще си помисля. Не ми се иска да оставя татко сам. В момента разширяваме ранчото, което значи много работа. Вече имаме повече коне, от когато и да било преди.

— Развъждате ли ги?

— Обучаваме ги. Хубави коне за ферми, обучени да пазят добитък. Развъждаме ги, но и хората водят техните при татко да ги обучава. Той е не просто добър, той е най-добрият. Когато става въпрос да тренира конете им, хората нямат нищо против, че е индианец.

Отново се появи горчивината в гласа му. Мери подпря лакти на бюрото и облегна брадичката си върху тях.

— Ами ти?

— Аз също съм индианец, госпожице Потър. Наполовина, но това е повече от достатъчно за местните. Когато бях малък не беше чак толкова зле, защото едно индианско хлапе не е кой знае каква заплаха.

Но когато това хлапе порасне и започне да заглежда дъщерите на белите, вече става опасно.

Значи наистина причината да се откаже от училище е било някое момиче. Мери повдигна вежди.

— Сигурна съм, че и белите дъщери са се заглеждали след теб — меко отвърна тя. — Ти си привлекателно момче.

Той ѝ се усмихна половинчато.

— Така е. Като прибавиш и няколко подходящи думи, мога и да успея с някое момиче.

— Значи все пак те отвръщат на закачките ти?

— И флиртуват. Една дори се държеше сякаш наистина се интересува от мен, но когато я поканих на танци, много бързо ми тръшна вратата пред носа. Предполагам, че е приемливо да флиртуват с мен, като да размахваш червен флаг пред бик от някое безопасно място, но никога не биха се съгласили да излизат с индианец.

— Съжалявам. — Без да се замисля, Мери се протегна и докосна лицето му. — Затова ли напусна училище?

— Нямаше никакъв смисъл да ходя. Не си мисли, че съм имал някакви сериозни намерения към нея, нещата не бяха чак толкова напреднали. Просто ме бе заинтригувала. След всичко това ми стана напълно ясно, че никога няма да стана част от тях, нито едно от тези момичета няма да излезе с мен.

— Какво възнамеряваш да правиш? Да работиш в ранчото до края на живота си и никога да не ходиш на срещи и да не се ожениш?

— Със сигурност не смятам да се женя — решително отвърна той. — Що се отнася до срещите, има и други градове, по-големи от този. Работите в ранчото вървят добре и вече дори имаме спестени пари. — Не ѝ сподели, че преди две години бе загубил девствеността си при едно пътуване до подобен голям град. Не искаше да я шокира, а бе убеден, че ще го направи, ако ѝ разкаже изживяването си. Новата учителка бе не просто невинна, тя бе непорочна. Това го караше да се чувства странно покровителствено спрямо нея. Както и факта, че бе напълно различна от всички останали учители, които бе срещал. Щом го погледнеше, тя виждаше него, Джо Макензи, а не бронзовата кожа и черната коса на мелеза. Бе се вгледала в очите му и бе видяла мечтата и страстта, която изпитваше към самолети и летене.

След като Джо си тръгна, Мери заключи вратата и се приготви да си легне. Денят бе изпълнен с твърде много преживявания и въпреки това тя дълго се въртя, преди да заспи, поради което на другата сутрин се успа. Умишлено цял ден си намира работа по къщата, така че да не ѝ остава време да мисли за Уолф Макензи и да си представя какво можеше да се случи между тях. Изми и изчисти всяко кътче, докато старата къща блесна от чистота, след което внесе кутиите с книги, които бе донесла от Савана. Книгите винаги придаваха обитаван вид на къщата. За съжаление, обаче нямаше къде да ги сложи. Имаше нужда от портативните етажерки; ако можеха да се сглобят само с отверка, значи щеше да се справи и сама. С присъщата си решителност си науми още на другия ден да провери в универсалния магазин. Ако нямаше, щеше да купи дървен материал и да плати на някой да ги изработи.

По обяд в понеделник се обади в държавния отдел по образование, за да провери дали частните уроци на Джо ще се признаят за валидни и ще му осигурят диплома. Мери знаеше, че притежава нужната квалификация, но имаше куп бумажина да се уреди. Обади се от монетния телефон в малката учителска стая, която никога не се използваше, тъй като в училището имаше всичко на всичко трима учители, всеки от които преподаваше на по четири класа, така че нямаше време за почивки. Вътре имаше три стола, маса, малък радиатор, кафе машина и монетен телефон. Стаята толкова рядко се посещаваше, че Мери се изненада, когато вратата се отвори и Шарън Уайклиф, която преподаваше на учениците от първи до четвърти клас, подаде глава.

— Мери, нещо да не ти е зле?

— Не, добре съм. — Мери се изправи и изтупа ръцете си. Слушалката бе покрита с тънък слой прах, доказателство колко често се използва. — Говорих по телефона.

— Почудих се, защото доста се задържа тук и реших, че нещо не ти е добре. На кого се обади?

Въпросът бе зададен без никакво колебание. Шарън бе родена в Рут, бе завършила в градското училище и се бе омъжила за местно момче. Всеки в Рут познаваше останалите сто и осемдесет жители; всички знаеха какво правят другите и това им се струваше напълно в реда на нещата. Малките градове обикновено са като едно голямо

семејство. Мери не се изненада от откритото любопитство на Шарън, тъй като вече се бе сблъсквала с него.

— Звънях в държавния отдел. Трябваше ми информация относно изискванията за преподаване.

Шарън видимо се притесни.

— Смяташ, че не си подходящо квалифицирана? Ако има някакъв проблем, училищното ръководство ще извърши групово самоубийство. Просто не можеш да си представиш колко е трудно да намерят учител с необходимото образование, който би дошъл в малко градче като Рут. Бяха изпаднали в паника, докато те намерят. Иначе децата ще трябва да пътуват шестдесет мили до най-близкото училище.

— Не, не е това. Мислих си дали мога да давам частни уроци, ако някое от децата се нуждае. — Не спомена името на Джо Макензи, защото не можеше да се отърси от предупрежденията, които бе получила от него и баща му.

— Слава богу, че няма проблем! — възкликна Шарън. — Трябва да се връщам вече — след като бе задоволила любопитството си, тя й се усмихна и излезе от стаята.

Мери се надяваше, че Шарън няма да сподели разговора им с Доти Ланкастър, учителката, която преподаваше от пети до осми клас, но вътрешно бе убедена, че е напразно. В крайна сметка, всичко в Рут се разбираше от всички. Шарън бе много сърдечна, с чувство за хумор към децата, както и Мери, но Доти бе рязка и педантична с учениците. Мери се чувстваше неудобно в нейно присъствие, тъй като усещаше, че Доти гледа на работата си просто като на задължение, нещо необходимо, но в никакъв случай не и приятно. Беше чула, че Доти, на петдесет и пет години вече мисли да се пенсионира. При всичките й недостатъци, подобно нещо доста щеше да обърка училищното ръководство, тъй като, както бе споменала Шарън, бе почти невъзможно да намерят учители за Рут. Градът бе прекалено малък и прекалено отдалечен.

През последния час за деня, Мери осъзна, че изучава момичетата в класа и се чуди кое от тях бе флиртувало с Джо Макензи, но бързо се бе отказала, когато той в действителност я е поканил на среща. Няколко от тях бяха доста привлекателни и фриволни, и макар всички да притежаваха присъщата за тийнейджърите повърхностност,

всичките бяха приятни. Но кое точно бе привлякло Джо, който не бе повърхностен и чиито очи бяха прекалено възрастни за шестнадесетгодишно момче? Натали Улрих, която бе висока и грациозна? Или Памела Хърст, типична блондинка, която би подхождала повече на някой калифорнийски плаж? А може би Джаки Бау, с тъмните, страстни очи? Мери си даде сметка, че би могло да е всяко от осемте момичета в класа ѝ. Бяха свикнали да ги ухажват, след като бяха извадили късмета да са с едно по-малко от момчетата. Всички те бяха подходящи. Тогава коя точно бе неговата избраница?

Зачуди се какво значение има, но все пак реши, че е важно. Макар да не бе разбило сърцето на Джо, едно от тези момичета го бе тласнало да допусне житейска грешка. Джо го бе приел като последното доказателство, че никога няма да бъде приет в света на белите и се бе отдръпнал. Може би никога нямаше да се върне в това училище, но поне се бе съгласил да му преподава. Дано само не загуби надежда!

Когато часовете ѝ свършиха, Мери набързо събра материалите, които ѝ трябваха за тази вечер, както и домашните, които трябваше да провери и се отправи към колата си. Магазинът на Хърст бе съвсем наблизо и когато го попита, той я упъти към единия ъгъл, в който бяха струпани дървените етажерки за книги.

След няколко минути вратата се отвори. Мери забеляза Уолф в мига, в който той влезе в магазина; разглеждаше етажерките, но сякаш самата ѝ кожа действаше като алармена система, сигнализираща за неговата близост. Нервите ѝ трепнаха, косата на врата ѝ настръхна, тя повдигна поглед и го видя. Мигновено цялата потрепери. Реакцията бе напълно извън контрол и кръвта нахлу в лицето ѝ.

С периферното си зрение Мери забеляза, че господин Хърст застана нащрек и за първи път се убеди, че всичко казано от Макензи относно начина, по който местните го приемаха, е вярно. Не бе казал и дума, не бе направил нищо, и въпреки това очевидно Хърст изобщо не се радваше, че е влязъл в магазина му.

Тя бързо се обърна към рафтовете. Не можеше да си представи, че ще го погледне в очите. Лицето ѝ пламна още повече, като си припомни как се бе държала, как му се беше нахвърлила, като зажадняла за секс стара мома. Още по-зле, той със сигурност я смяташе за такава. Със старата мома се бе примирила, но никога

досега не бе изпитвала подобна страст, докато Уолф Макензи не я бе целунал. Като си спомнеше нещата, които бе направила...

Лицето ѝ гореше. Цялото ѝ тяло пламтеше. В никакъв случай не можеше да разговаря с него сега. Какво ли си мислеше за нея? С огромно самообладание, Мери изчете инструкциите на етикетите и се направи, че изобщо не го е забелязала.

След като ги прочете три пъти осъзна, че се държи точно като хората, които той ѝ бе описал — прекалено възвишена, за да разговаря с него и изпълнена с презрение, което не ѝ позволява да признае, че го познава. По характер тя бе уравновесена, но сега цялата се изпълни с ярост, и то насочена към самата нея. Що за човек бе тя?

Издърпа един кашон от рафта и за малко щеше да падне под неочакваната тежест. Когато се обърна, Уолф остави кутия с пирони на щанда и бръкна в джоба си, за да извади портфейла.

Господин Хърст му хвърли бърз поглед, след което погледна към Мери, която все още се бореше с кашона.

— Госпожице Потър, чакайте да ви помогна — подвикна той, изскочи иззад щанда и хвана кутията. Изръмжа, когато я взе в ръце. — Не мога да ви оставя сама с подобна тежест. Може да се нараните.

Мери се зачуди той как си представяше, че тя ще я пренесе от колата до къщата ѝ, ако не сама, но не го отбеляза на глас. Последва мъжа до касата, пое си дълбоко въздух, вдигна поглед и дружелюбно каза:

— Здравейте, господин Макензи. Как сте?

Тъмните му очи проблеснаха, може би в знак на предупреждение.

— Госпожице Потър — бързо отвърна той, като докосна ръба на шапката си с ръка, но отказа да отговори на любезния ѝ въпрос.

Господин Хърст рязко погледна към Мери.

— Познавате ли го, госпожице Потър?

— Да. Той ме спаси в събота, когато колата ми се развали и бях напълно безпомощна в снега. — Гласът ѝ бе ясен и решителен.

Хърст хвърли подозрителен поглед към Уолф.

— Хм! — изръмжа той, след което взе кашона с етажерката, за да я таксува.

— Извинете — обади се Мери. — Господин Макензи беше пръв.

Чу Уолф, който съвсем тихо изруга под носа си, или поне на нея й се стори така. Господин Хърст почервения.

— Нямам нищо против да почакам — сухо отвърна Уолф.

— Не мога да си представя, че ще ви изпреваря. — Мери скръсти ръце и сви устни. — Никога ни бих постъпила толкова грубо.

— Дамите са с предимство — измънка Хърст и се насили да се усмихне.

Мери го погледна строго.

— Дамите не бива да се възползват от пола си, господин Хърст. Живеем във време на равноправие и справедливост. Господин Макензи беше тук преди мен и трябва да мине пръв на касата.

Уолф поклати глава и я погледна невярващо.

— Ти да не си от либералните феминистки?

Господин Хърст се втренчи в него.

— Внимавай как говориш с нея, Индианецо.

— Я чакайте малко. — Като се старееше да контролира яда си, Мери размаха пръст пред него. — Това бе ужасно грубо и напълно незаслужено. Майка ви би се засрамила от вас, господин Хърст. Не ви ли е възпитала по-добре?

Сега той почервения още повече.

— Много добре ме е възпитала — измънка тихо, вперил поглед в пръста й.

Когато една учителка размаха пръст, това определено има магическа сила. Дори и възрастните мъже се стряскат от него. Мери го бе забелязала и преди, и бе стигнала до заключението, че пръста на учителката се приема като пръста на майката — символ на абсолютна власт. Когато момичетата пораснат и станат майки, получават привилегията да използват същото надмощие, но мъжете нямаха подобен шанс. И господин Хърст не беше изключение. Изглеждаше сякаш всеки момент ще се скрие под щанда.

— В такъв случай съм убедена, че сега тя изобщо не би се гордяла с вас — отвърна Мери с възможно най-строгия тон. — След вас съм, господин Макензи.

Уолф издаде звук, подобен на изръмжаване и Мери настойчиво се взря в него, докато той извади пари от портфейла си и ги остави на плота. Без да изрече и думичка, господин Хърст уви кутията с пирони

и му върна ресто. Също толкова мълчаливо, Уолф взе покупката, завъртя се на пети и напусна магазина.

— Благодаря ви — най-сетне каза Мери, като го удостои с всеопрощаваща усмивка. — Сигурна съм, че разбирате колко важно е за мен да се отнасяте честно. Не бих искала да се злоупотребява с положението ми на учителка тук. — Думите ѝ прозвучаха сякаш за нея да бъде учителка е равносилно поне на кралица, но господин Хърст само кимна с глава, доволен, че не се налага да обсъжда въпроса. Взе парите и покорно занесе кашона до колата ѝ.

— Благодаря ви — отново каза Мери. — Между другото, Пам... Нали Пам е ваша дъщеря?

Той я погледна разтревожено.

— Точно така. — Памела бе най-малкото му дете и той я пазеше като зеницата на окото си.

— Тя е прекрасно момиче и много добра ученичка. Само исках да знаете, че се справя отлично в училище.

Цялото му лице представляваше една усмивка, докато тя потегли.

Уолф спря зад ъгъла и вперил поглед в огледалото за задно виждане, изчакваше Мери да си тръгне от магазина. Беше толкова бесен, че му се искаше да я стисне здраво и да я разтърси, от което се вбесяваше още повече, защото знаеше, че няма да го направи.

По дяволите! Бе я предупредил, но тя не го послуша. Не само че оповести познанството им, но дори уточни точно в каква ситуация са се срещнали, след което го защити по начин, който съвсем скоро щеше да се разчуе.

Не беше ли разбрала, когато ѝ каза, че е бил в затвора и защо? Да не би да смяташе, че той се е пошегувал?

Ръцете му стиснаха волана. Днес отново косата ѝ бе прибрана в кок и носеше онези огромни очила, които скриваха бледосините очи, но той много добре си спомняше вида ѝ с пусната коса, облечена в тесните джинси на Джо, от които изпъкваше всяка извивка на тялото ѝ. Помнеше как страстта бе замъглила погледа ѝ, когато я целуна. Помнеше колко нежни са устните ѝ, макар да ги стискаше като старомодна моралистка.

Ако имаше поне малко разум, трябваше веднага да потегли с колата си и да изчезне. Стоеше ли настрана от нея, хората нямаше да имат за какво да говорят, освен че обучава Джо, което само по себе си беше достатъчно зле.

Но как щеше да успее сама да пренесе този кашон от колата до дома си? Вероятно тежеше колкото нея. Само ще ѝ помогне и междувременно хубаво ще ѝ се накара задето не го бе послушала.

По дяволите, кого заблуждаваше? Вече бе усетил вкуса ѝ и сега искаше още повече от нея. Беше демодирана стара мома, но имаше най-нежната и прозрачна кожа и тялото ѝ бе невероятно женствено. Искаше да я докосва. След като я бе целувал и прегръщал, Уолф не отиде при Джулия Оукс, просто защото не можеше да се освободи от образа на Мери Потър. Все още изгаряше от желание. Физическият копнеж бе достатъчно болезнен, но той бе убеден, че нещата ще се влошат още повече, защото ако знаеше нещо със сигурност, то бе, че госпожица Потър изобщо не е за него.

Колата ѝ се появи и мина покрай него. След като изруга още веднъж, той включи на скорост и бавно потегли след нея. Тя караше съвсем спокойно по главния път, след това отби по тесния, който водеше до къщата ѝ. Би трябвало да е видяла пикапа му в огледалото, но с нищо не го издаде. Стигна до дома си, внимателно зави по покритата със сняг алея и паркира в задния двор.

Уолф поклати глава, последва я с пикапа и слезе от него. Тя вече бе излязла от колата и му се усмихна, докато ровеше из чантата си за ключа. Помнеше ли изобщо какво ѝ бе казал? Не можеше да повярва, че след признанието му за обвинението в изнасилване, тя продължаваше да го поздравява най-спокойно, като че ли той бе свещеник, въпреки че бяха единствените хора в обсега от няколко мили.

— По дяволите, госпожице! — изруга той. Само с няколко крачки се озова до нея. — Изобщо ли не чу какво ти казах в събота?

— Разбира се, че чух. Но това не значи, че съм се съгласила. — Мери отключи багажника и му се усмихна. — Така и така си тук, би ли ми помогнал да внеса този кашон вътре? Много ще съм ти благодарна.

— Точно затова и дойдох — процеди той. — Знаех, че няма да успееш да се справиш сама.

Лошото му настроение изобщо не я притесни. Само отново му се усмихна, когато той постави кутията на рамото си, след което я

последва до задната врата.

Когато отвори, първото нещо, което го впечатли бе свежия, приятен аромат, който се разнесе отвътре, вместо задушната миризма на всяка стара къща, в която дълго време не е живяно. Повдигна глава и въпреки волята си, вдиша дълбоко.

— Какъв е този аромат?

Тя спря и деликатно присви ноздри.

— Какъв аромат?

— Тук мирише на цветя.

— Цветя ли? О, сигурно е от люляковите салфетки, които оставих във всеки шкаф, за да ги освежа. Обикновено ароматизираните кърпички са доста силни, но люляковите са много приятни, не мислиш ли?

Изобщо нямаше представа какво представляват тези ароматизирани салфетки, но след като ги поставяше във всеки шкаф, значи и бельото ѝ миришеше на люляк. И леглото ѝ би следвало да ухае по същия начин. Тялото му мигновено реагира при тази мисъл, и той изруга, докато оставяше кутията на пода. Въпреки че в къщата бе доста хладно, Уолф усети струйка пот по челото си.

— Сега ще включа отоплението — изрече тя, без да обръща внимание на ругатните. — Печката е доста стара и шумна, но нямам никакви дърва за камината. — Докато говореше, Мери излезе от кухнята и тръгна по един коридор, поради което гласът ѝ едва се чуваше. След малко се върна и му се усмихна. — Ей сега ще се стопли. Искаш ли чаша чай? — предложи тя, погледна го преценяващо и продължи: — По-добре кафе. Нямах вид на мъж, който пие чай.

Вече му бе достатъчно топло. Може да се каже, че целият гореше. Свали ръкавиците си и ги хвърли на масата.

— Имаш ли представа, че сега целият град ще говори за теб, госпожице? Аз съм индианец и бивш затворник...

— Мери — прекъсна го тя.

— Моля?

— Името ми е Мери, а не „госпожице“. Мери Елизабет — прибави второто по навик, тъй като леля Ардит винаги я наричаше с пълното ѝ име. — Сигурен ли си, че не искаш кафе? Аз имам нужда да се стопля.

Уолф метна шапката си при ръкавиците и прокара ръка през косата.

— Добре. Ще пия кафе.

Мери се обърна, пусна водата и премери кафето, като използва заниманието си, за да прикрие пламналото си лице. Косата му. Почувства се много глупаво, че досега не я бе забелязала. Може би първоначално бе прекалено притеснена, след това замаяна, или вероятно тъмните му очи бяха привлекли вниманието ѝ и тя не бе забелязала колко е дълга косата му. Беше гъста, черна и лъскава и стигаше до раменете. Изглеждаше като някакъв езичник; мигновено си го представи гол, широкоплещестото му тяло и силните крака, покрити само с парче плат, вързано на кръста, от което сърцето ѝ започна да бие лудешки.

Той не седна на масата, а облегна едрото си тяло на шкафа до нея. Мери продължаваше да стои с наведена глава, като се надяваше Уолф да не забележи притеснението ѝ. Какво имаше в този мъж, че щом го видеше, в ума ѝ се зараждаха еротични фантазии? Никога досега не бе имала еротични, или каквито и да е, фантазии. Никога досега не ѝ се беше случвало да погледне мъж и в същия момент да си представи как би изглеждал съвсем гол, а образът на Уолф я караше да изпитва физическа болка.

— Какво, по дяволите, правиш, като изобщо ме допускаш в къщата си, камо ли да ме каниш на кафе? — попита той с тих, дрезгав тон.

Тя премигна, изражението ѝ беше учудено.

— Защо да не го правя?

Уолф имаше чувство, че всеки момент ще избухне от яд.

— Госпожи... Мери. — Той стисна юмруци. — Толкова ли си глупава, че да пуснеш бивш затворник в дома си?

— А, това ли било. — Тя махна пренебрежително с ръка. — Би било много разумно да изпълня съвета ти, ако ти наистина беше престъпник, но тъй като ти не си го извършил, значи думите ти са напълно излишни. Освен това, ако ти наистина беше престъпник, никога нямаше да ме предупредиш.

Не можеше да повярва на небрежния начин, по който тя отхвърляше всякаква вероятност той да е виновен.

— От къде знаеш, че не съм го извършил?

— Просто не си.

— Имаш ли някаква специална причина да стигнеш до този извод, Шерлок, или се осланяш на добрата, стара женска интуиция?

Тя се обърна и го погледна право в очите.

— Не вярвам, че един изнасилвач ще се отнесе толкова нежно към жена, както ти се отнесе към мен — изрече тя, като гласът ѝ постепенно премина в шепот и кръвта отново нахлу в страните ѝ. Ужасена от глупавия начин, по който постоянно се изчервява, тя закри лицето си с длани, за да прикрие издайническата руменина.

Уолф стисна зъби, отчасти защото тя бе бяла жена и следователно изобщо не беше за него, отчасти защото бе толкова дяволски невинна и най-вече защото изгаряше от желание да я докосне, което му причиняваше физическа болка.

— Не си прави никакви илюзии, само защото те целунах в събота — дрезгаво каза той. — Твърде дълго не съм бил с жена и бях...

— На зор? — предположи тя.

Той се стъписа от думата, толкова неподходяща за една целомъдрена жена.

— Моля?

— На зор — повтори тя. — Чух един мой ученик да го казва. Значи, че...

— Зная какво значи!

— Е, така ли се чувстваше? Може би все още изпитваш същото?

Уолф искаше да се разсмее гласно, но се престори, че се закашля.

— Да, все още се чувствам така.

Тя го погледна съчувствено.

— Сигурно е доста тежко.

— Така е.

Очите на Мери се разшириха и преди да успее да се възпре, погледът ѝ се плъзна по цялото му тяло. Тя моментално отметна глава.

— Разбирам.

В този момент Уолф изпита неустоима нужда да я докосне, дори по най-безобидния начин. Постави ръцете си върху раменете ѝ, наслаждавайки се на нежната плът под дланите си.

— Струва ми се, че не разбираш. Не бива да имаш нищо общо с мен, ако искаш да работиш в този град. В най-добрия случай ще се

отнасят към теб като към прокажена, все едно си някоя уличница. Ще загубиш и работата си.

При тези думи, Мери стисна устни и в очите ѝ проблесна войнствено пламъче.

— Много ще ми е интересно да видя как ще ме уволнят, затова че се виждам с човек, който си плаща данъците и спазва законите. Отказвам да се правя, че не те познавам.

— Има различни видове познанство. Дори да сме само приятели ще ти навреди. Ако спиш с мен, животът ти тук ще бъде невъзможен.

Уолф усети, че тя се стегна.

— Не помня да съм казвала, че искам да спя с теб — отвърна тя и лицето ѝ отново се изчерви. Наистина не бе изричала подобно нещо, но той бе убеден, че мислено си го е представяла.

— Каза го, но си толкова дяволски невинна, че дори не разбра какво правиш — измърмори той. — Бих го направил, миличка, и то още сега, ако знаех, че си даваш сметка какво означава това. Последното нещо, от което имам нужда, е някоя нравствена бяла да опищи, че съм я изнасилил. Повярвай, един индианец не получава привилегията да се усъмнят във вината му.

— Никога не бих направила подобно нещо.

Той се усмихна мрачно.

— Това съм го чувал и преди. Вероятно аз съм първият мъж, който те е целувал и сега си мислиш, че искаш още, нали? Сексът обаче не е прекрасно и романтично изживяване, а страстно; първият път със сигурност няма да ти хареса. Така че, моля те, направи ми услугата да си намериш друго опитно зайче. И без теб имам достатъчно главоболия.

Мери се отдръпна от него, стисна устни и премигна бързо, за да спре сълзите си. За нищо на света нямаше да му позволи да я разплаче.

— Съжалявам, че съм създала подобно впечатление — отвърна тя; гласът ѝ бе безизразен, но спокоен. — Наистина никой досега не ме е целувал, което може би изобщо не те учудва. Все пак не съм Мис Америка. Извинявай, ако реакцията ми е била прекалено бурна. Няма да се повтори. — Тя рязко се обърна към шкафа. — Кафето е готово. Как пиеш твоето?

На лицето му трепна мускул и той грабна шапката си.

— Забрави за кафето — процеди той, сложи шапката си и се пресегна за ръкавиците.

Тя не го погледна.

— Добре. Сбогом, господин Макензи.

Уолф тръшна вратата след себе си и Мери остана с празната чаша в ръце. Ако това наистина означаваше сбогом, нямаше представа как ще го понесе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мери не беше слабохарактерна и отказваше да се предаде на огромната празнина, която я изпълваше всеки път, щом си спомнеше за този ден. Денем поощряваше и омагьосваше учениците с нови знания; вечер наблюдаваше как Джо попива материала с неутолима жажда. Вече не само бе догонил съучениците си, но дори ги бе изпреварил.

Беше написала няколко писма до представителите на Уайоминг в Конгреса и също бе помолила нейна приятелка да ѝ изпрати повече информация за Военновъздушната академия. Когато отговорът пристигна, тя го даде на Джо и отново забеляза онзи страстен, замаян поглед в очите му, винаги когато ставаше дума за летене. Заниманията с него ѝ доставяха удоволствие; единствената пречка бе, че той силно ѝ напомняше за баща му.

Проблемът не бе, че Уолф ѝ липсваше, а и как можеше да ѝ липсва човек, с когото се бе виждала само два пъти? Никога не е бил част от ежедневието, така че сега животът да ѝ се струва празен без него. Само че през времето прекарано с него се бе чувствала истински жива, както никога досега. В присъствието на Уолф не беше Мери Потър, старата мома, а Мери Потър — жената. Страстната му мъжественост бе докоснала кътчета, които не бе подозирала, че притежава, беше пробудила отдавна заспали емоции и копнежи. Убеждаваше се, че това е чисто и просто страст, но изобщо не намаляваше болката, която изпитваше всеки път щом си спомнеше за него. Още по-унизително бе, че липсата ѝ на опит бе станала очевидна; беше сигурна, че той я смята за зажадняла за удоволствия стара мома.

С настъпването на април неизбежното се случи и из града се разчу, че Джо Макензи прекарва доста време в къщата на новата учителка. Първоначално Мери изобщо не си даваше сметка за ширещите се клюки, макар че децата я гледаха някак странно и доста си шушукаха. Шарън Уайклиф и Доти Ланкастър, другите две преподавателки, също я наблюдаваха особено и си шепнеха скришом. Мери бързо се досети, че тайната вече е излязла наяве, но

продължаваше да си върши работата с усмивка и спокойствие. Вече бе получила обнадеждаващо писмо от един сенатор, който проявяваше интерес към Джо и въпреки че се стараеше да бъде предпазлива, цялата излъчваше радост.

Редовното заседание на училищното ръководство бе насрочено за третата седмица на април. Същият следобед, Шарън, с отрепетирана небрежност, попита Мери дали възнамерява да го посети. Мери я погледна учудено.

— Разбира се. Мислех, че всички трябва да присъстваме.

— Така е. Само че...

— Реши, че няма да отида, защото всички знаят, че преподавам на Джо Макензи? — прямо я попита Мери.

Шарън зяпна.

— Какво? — Гласът ѝ бе доста тих.

— Не знаеше ли? Е, не е кой знае каква тайна. — Тя повдигна рамене. — Джо смяташе, че хората ще са зле настроени, ако разберат, че го обучавам индивидуално и затова не съм казала на никого. Съдейки по поведението ви, реших, че вече се е разбрало.

— Явно не се е разбрало правилно — засрамено отвърна Шарън. — На няколко пъти са забелязали пикапа му пред къщата ти късно вечер и хората са го изтълкували погрешно.

Мери я погледна объркано.

— Как са го изтълкували?

— Ами, той е доста зрял за възрастта си и...

Мери така и не я разбра, докато Шарън не се изчерви. След това значението на думите просветна като светкавица в съзнанието ѝ; тя изпита истински ужас, моментално заместен от гняв.

— Смятат, че имам връзка с шестнадесетгодишно момче!? — Гласът ѝ се извисяваше с всяка следваща дума.

— Видели са колата му доста късно вечерта — обясни Шарън, с нещастно изражение на лицето.

— Джо винаги си тръгва в девет часа. Явно тяхната идея за „късно“ се различава от моята. — Мери се изправи и започна да прибира листовے хартия в чантата си; ноздрите ѝ трепереха, а лицето ѝ бе преbledняло. Най-ужасното бе, че ѝ се налагаше да изтрае до седем часът, но се съмняваше, че гневът ѝ ще отмине дотогава. Само щеше да се капсулира. Беше бясна, не само защото бе засегната честта ѝ, но

защото бяха опетнили и Джо. Той отчаяно се стараяше да превърне мечтата си в реалност, а хората всячески се опитваха да го смачат. Чувстваше се не като кокошка, отговорна за пиленцето си, а като тигрица, на която единственото дете е застрашено. Нямаше значение, че това дете бе няколко сантиметра по-високо от нея и около двадесет килограма по-тежко; макар надраснал връстниците си, Джо все пак бе съвсем млад и уязвим. Бащата бе отхвърлил опитите ѝ да го защити, но нямаше сила на земята, която да я откаже от грижата ѝ за сина.

Явно новината се бе разчула, тъй като събранието бе посетено от необичайно много хора. Членовете на училищното ръководство бяха шестима: господин Хърст, който бе председател; Франси Бийкъм, осемдесет и една годишна, бивша учителка; Уолтън Айсби, управител на банката; Харлън Кешъл, собственик на дрогерията и заведение за бърза закуска; Ели Бау, собственик на ранчо, чиято дъщеря, Джаки, учеше в класа на Мери; и Сисли Кар, собственичка на местната бензиностанция. Всички те бяха важни личности в малката общност, собственици на имоти и всички те, с изключение на Франси Бийкъм, имаха каменни изражения на лицата си.

Събранието се провеждаше в класната стая на Доти, но от стаята на Мери бяха донесени допълнителни столове, доказателство колко много хора смятаха, че са длъжни да го посетят. Мери бе убедена, че поне по един родител на дете също присъстваше. Когато влезе в стаята, всички погледи се насочиха към нея. Жените изглеждаха възмутени, мъжете излъчваха едновременно враждебност и любопитство, от което Мери се ядоса още повече. Как си позволяваха да я презират заради предполагаемите ѝ грехове, като в същото време сигурно тръпнеха от очакване да научат подробностите?

Облегнат на стената стоеше мъж в униформа в цвят каки, заместник-шерифа, който я гледаше строго и Мери се зачуди дали няма да я арестуват за неморално поведение. Каква нелепица! Ако поне беше красавица, а не слаба, невзрачна стара мома, подозренията им щяха да бъдат по-смислени. Прибра един непослушен кичур в шнолата, седна и скръсти ръце, в очакване те да направят първия ход.

Уолтън Айсби се прокашля и откри заседанието, убеден във важността си при толкова много хора, дошли да видят какво ще се случи. Мери започна да барабани с пръстите върху ръката си. Започна

обсъждането на обичайните въпроси и в един миг тя реши, че няма да чака повече. Бе чела някъде, че нападението е най-добрата защита.

Когато приключиха с рутинното обсъждане, господин Айсби отново се изкашля и Мери го прие като сигнал, че е време да се захванат със същинската цел на събранието. Тя се изправи и уверено заяви:

— Господин Айсби, преди да продължите бих искала да направя едно съобщение.

Той очевидно се изненада и червендалестото му лице пламна.

— Това е... Не е в реда на нещата, госпожице Потър.

— Също така е много важно. — Тонът ѝ бе спокоен, сякаш преподаваше урок и тя се обърна, така че да е с лице към цялата зала. Заместник-шерифът се изпъна до стената и погледите на всички се заковаха в нея, като магнит за желязо. — Имам необходимата квалификация да обучавам деца като частни ученици и оценките, които получават са равносилни на оценките им от работата в училище. През последния месец преподавам на Джо Макензи в къщи...

— Не се и съмнявам, че е така — измърмори някой и очите на Мери проблеснаха ядно.

— Кой го каза? — рязко попита тя. — Беше изключително вулгарно.

Цялата стая замлъкна.

— Когато видях резултатите на Джо, много се учудих, че момче с неговата интелигентност би напуснало училище. Може би не всички знаете, но той е бил най-силният ученик в класа. Свързах се с него и го убедих да идва при мен като частен ученик; сега, само за един месец той не само догони съучениците си, но и дори ги изпревари. Също така се свързах със сенатор Алард, който прояви интерес към Джо. Изключителните му оценки са го накарали да го препоръча за Военновъздушната академия. Това е чест за целия град и съм убедена, че вие ще му окажете вашата подкрепа.

Изпита безкрайно задоволство, когато видя учудените им лица и най-спокойно си седна на мястото, с поза, която леля Ардит неуморно ѝ бе втълпявала. Само простаците участват в кавги, казваше леля Ардит; една истинска дама винаги знае и други начини да се защити.

Из стаята се разнесе шепот и хората скупчиха глави, а господин Айсби втренчи поглед в листовите пред него, сякаш се опитваше да

прочете какво би трябвало да каже сега. Останалите членове на ръководството също се наведоха един към друг.

Мери огледа стаята и една сянка в коридора хвана погледа ѝ. Движението бе едва забележимо и ако не се обърнала в точно тази секунда изобщо нямаше да го забележи. Мигом различи контурите на високия мъж и кожата ѝ настръхна. Уолф. Той слушаше от коридора. Не го беше виждала от деня, в който си тръгна от дома ѝ, и въпреки че сега забелязваше само сянката на тялото му, сърцето ѝ заби лудо.

Господин Айсби се прокашля и шумоленето в стаята заглъхна.

— Това е много добра новина, госпожице Потър — започна той.
— Ние обаче не смятаме, че давате добър пример на младежите...

— Говори от свое име, Уолтън — гневно го прекъсна Франси Бийкъм, тонът ѝ издаваше стара вражда.

Мери се изправи.

— С какво по-точно съм дала лош пример?

— Не е редно това момче да стои в дома ви по всяко време на нощта — процеди господин Хърст.

— Джо си тръгва точно в девет, след три часа занимания. Какво е вашето определение за „всяко време на нощта“? Ако обаче училищното ръководство не одобрява мястото на уроците, смятам, че всички ще сте съгласни да използваме класните стаи тук. Аз нямам нищо против да се преместим.

Господин Айсби, който дълбоко в себе си беше добра душа, погледна притеснено. Членовете на ръководството отново скупчиха глави.

След около едноминутна разгорещена консултация, те вдигнаха погледи. Харлън Кешъл избърса потта от лицето си. Франси Бийкъм изглеждаше бясна. Този път Сисли Кар заговори.

— Мисис Потър, това е доста сложна ситуация. Сигурна съм, ще се съгласите, че е малко вероятно Джо Макензи да бъде приет в Академията и истината е, че не одобряваме да прекарвате толкова време насаме с него.

Мери гордо вирна брадичка.

— Защо?

— Вие сте нова и сигурно не разбирате как стоят нещата тук. Семейство Макензи имат лоша репутация и се тревожим за безопасността ви, ако продължавате да общувате с момчето.

— Госпожо Кар, това са пълни глупости — отговори Мери, с невъзпитана прямота. Леля Ардит не би одобрила това изказване. Помисли си за Уолф, който стоеше отвън и слушаше как тези хора клеветят него и сина му и почти усещаше неговия гняв. Той нямаше да допусне това да го засегне, но я заболя, че чува приказките им. — Уолф Макензи ме спаси от изключително опасна ситуация, когато колата ми се развали и бях напълно безпомощна в снега. Той беше любезен и грижовен и отказа да приеме пари задето отстрани повредата. Джо Макензи е блестящ ученик, който работи в ранчото си, не пие, не хулиганства — Мери се надяваше, че говори истината, — и винаги се е държал почтително. Смятам и двамата за мои приятели.

Отвън в коридора, мъжът, застанал в тъмнината, сви юмруци. По дяволите, тази малка глупачка не съзнаваше ли, че думите ѝ може би щяха да ѝ костват работата тук? Знаеше, че ако влезе в стаята в този момент, цялата им враждебност ще се прехвърли върху него; направи няколко крачки, така че да отмести вниманието им от нея, но тогава тя започна да говори отново. Не знаеше ли кога да си държи устата затворена?

— Което и дете да напусне училище, пак щях да съм толкова загрижена. Не мога спокойно да приема един млад човек да се откаже от бъдещето си. Дами и господа, дойдох тук, за да преподавам. И възнамерявам да го правя до предела на възможностите си. Вие всички сте добри хора. Щяхте ли да поискате да се откажа, ако ставаше въпрос за някое от вашите деца?

Няколко души отместиха погледи и се прокашляха. Сисли Кар едва забележимо повдигна брадичка.

— Изопачавате нещата, госпожице Потър. Той не е някое от нашите деца. Става дума за Джо Макензи. Той е...

— Наполовина индианец? — добави Мери и въпросително повдигна вежди.

— Да, отчасти. Пък и баща му...

— Какво за баща му?

Уолф трябваше да преглътне ругатнята и отново понечи да влезе, когато Мери жлъчно продължи:

— Да не би да сте притеснена от присъдата му?

— Мисля, че имам основателна причина да съм притеснена.

— Така ли? И защо?

— Сисли, сядай и млъквай! — скара се Франси Бийкъм. — Момичето има право и аз съм напълно съгласна с нея. Ако започнеш да мислиш на този етап от живота си, може да стане страшно.

За момент в стаята настъпи гробна тишина; в следващия обаче избухна гръмогласен смях. Грубоватите земеделци и отрудените им жени се държаха за стомасите си, превити на две и по лицата им се стичаха сълзи. Лицето на господин Айсби почервения до пурпурно, след което и той избухна в див, хълцащ смях, наподобяващ истерясала кокошка, преди да снесе яйце, или поне Сисли Кар му каза така. Нейното лице също беше почервенияло, само че от гняв. Едрият Ели Бау буквално падна от стола си, толкова се развесели. Сисли грабна шапката от облегалката на стола му и започна да го удря с нея по главата. Той продължаваше да вие от смях, като се прикри с ръце.

— Отсега нататък си купувай гориво от друг! — изрева Сисли, като продължаваше да го налага. — Не искам да те виждам в бензиностанцията!

— Чакай, Сисли... — Ели се задави, докато се опитваше да улови шапката си.

— Хайде да въдворим малко ред тук — подкани ги Харлън Кешъл, макар изражението на лицето му да издаваше, че целият този спектакъл му доставя удоволствие. Със сигурност всички в залата се наслаждаваха на гледката как Сисли биеше Ели със собствената му шапка. Или почти всички, помисли си Мери, когато забележа каменното лице на Доти Ланкастър. Изведнъж осъзна, че другата учителка би изпитала огромно удоволствие, ако уволнят Мери и се почуди защо. Винаги се бе опитвала да е дружелюбна с възрастната дама, но Доти постоянно парираше опитите ѝ да се сприятелят. Дали пък Доти бе забелязала пикапа на Джо и бе разпространила клюката? Възможно ли е госпожа Ланкастър да шофира сама в девет вечерта? Нямаше други къщи по улицата на Мери, така че бе невъзможно някой случайно да е минал, на път за дома си.

Постепенно врявата затихна, макар все още да се чуваше смях. Госпожа Кар продължаваше да гледа гневно Ели Бау — по някаква причина той се превърна в изкупителна жертва на яда ѝ, вместо Франси Бийкъм, която я провокира.

Дори и господин Айсби се усмихваше, когато извиси глас.

— Хайде да се върнем към работата, приятели.

Франси Бийкъм отново се намеси.

— Струва ми се, че свършихме достатъчно работа за тая вечер. Госпожица Потър дава частни уроци на Джо Макензи, така че момчето ще може да влезе във Военновъздушната академия и това си е. И аз бих постъпила така, ако все още преподавах.

— И все пак не ми се струва редно — настоя господин Хърст.

— Тогава ще може да използва класните стаи тук. Всички ли сме съгласни? — Франси Бийкъм огледа останалите членове на ръководството с триумфиращо изражение на лицето. Тя намигна на Мери.

— Аз съм съгласен — обади се Ели Бау, докато се опитваше да оправи шапката си. — Военновъздушната академия — това вече е нещо! Не си спомням някой от града ни да е бил приет там.

Господин Хърст и госпожа Кар бяха против, но господин Айсби и Харлътн Кешъл се присъединиха към Ели и Франси. Мери се загледа към мрачния коридор, но вече не се забелязваше нищо. Дали си бе тръгнал? Заместник-шерифът също се обърна да види тя какво гледа, но тъй като и той не забеляза нищо, се обърна, повдигна рамене и ѝ намигна. Мери се стъписа. Тази вечер ѝ намигнаха повече, отколкото през целия ѝ живот досега. Как трябваше да се отвърне на намигване? Може би не биваше да им обръща внимание? Или пък и тя трябваше да отговори със същото? Поученията на леля Ардит не бяха покрили този въпрос.

Събранието завърши с много смях и закачки и доста от родителите отидоха при Мери, ръкуваха се с нея и я увериха, че върши добро дело. Мина около половин час, докато тя успя да стигне вратата, където я чакаше заместник-шерифа.

— Ще ви изпратя до колата — дружелюбно предложи той. — Казвам се Клей Армстронг, заместник-шериф съм.

— Приятно ми е, Мери Потър — отвърна тя и протегна ръка.

Той също протегна неговата и малката ѝ длан потъна в огромната му лапа.

Постави шапката си върху къдравата кафява коса; очите му весело блестяха, макар закрити от сянката на периферията. Мери веднага го хареса. Беше от типа мъже, които са силни, спокойни и непоклатими като скали, но притежават чувство за хумор. Той доста се бе развеселил от сцената на събранието.

— Всички в града знаят коя сте. Тук рядко идват нови хора, особено млада жена от Юга. Още от първия ви ден тук, навсякъде в областта се говори за южняшкия ви акцент. Не сте ли забелязали, че момичетата се опитват да ви имитират?

— Така ли? — изненада се Мери.

— Със сигурност. — Той забави крачка, съобразявайки се с нея, докато вървяха към колата ѝ. Леденият въздух я обгърна и краката ѝ моментално измръзнаха, но нощното небе бе кристално ясно, с хиляди блещукащи звезди.

Стигнаха колата и Мери се обърна към него.

— Ще ми отговорите ли на един въпрос, господин Армстронг?

— Разбира се. Наричайте ме Клей.

— Защо госпожа Кар толкова се ядоса на Ели Бау, а не на Франси Бийкъм, която започна всичко?

— Сисли и Ели са първи братовчеди. Родителите на Сисли починаха, когато тя беше съвсем малка и семейството на Ели я отгледа. И двамата са на еднаква възраст, израснали са заедно и постоянно се караха, като котка и мишка. И досега го правят. Предполагам, че просто някои семейства са си такива. Въпреки това са доста близки.

Подобни семейства ѝ бяха непознати. Трябва да си много близък и сигурен в някого, за да можеш да се скараш пред всички и въпреки това да знаеш, че още си обичан.

— Значи го удари, защото ѝ се смя с другите?

— И защото беше под ръка. Никой не може да се ядоса на госпожица Бийкъм. Тя е изучила почти всички от по-възрастните в Рут и много я уважаваме.

— Звучи чудесно — усмихна се Мери. — Надявам се да съм още тук, когато остареея като нея.

— Планирате ли да предизвиквате подобни раздори на училищните събрания?

— Надявам се — повтори тя.

Той се протегна и отвори вратата.

— Аз също се надявам. Внимавайте като шофирате.

Когато Мери се качи в колата, той затвори вратата, докосна ръба на шапката си с пръсти и си тръгна.

Чудесен човек. Повечето от жителите на Рут бяха чудесни хора. Бяха напълно несправедливи към Уолф Макензи, но по душа бяха

добри.

Уолф. Къде ли беше отишъл?

Искрено се надяваше Джо да не се откаже от уроците заради случката тази вечер. Макар да си даваше сметка, че е глупаво да прибързва, Мери бе почти убедена, че той ще бъде приет в Академията и се чувстваше ужасно горда, че е част от това събитие. Леля Ардит би казала, че човек изпитва гордост малко преди да падне, но Мери винаги бе смятала, че трябва да си се изкачил на високо, за да можеш да паднеш. Неведнъж бе контрирала леля си с поговорката „Печели, който рискува!“. Леля Ардит винаги се вбесяваше, когато собствените ѝ камъни се стоварят върху нейната глава. Мери въздъхна. Толкова ѝ липсваше сприхавата леля. Запасът ѝ от остроумия щеше да избледнее без леля Ардит, която винаги я провокираше.

Когато зави покрай къщата си Мери беше изморена, гладна и притеснена, че Джо ще предпочете да прекрати уроците, така че да не ѝ създава неприятности.

— Ще му преподавам — гласно измърмори тя, докато излизаше от колата си, — дори ако се наложи да го преследвам.

— Кого ще преследваш? — ядосано попита Уолф.

Тя подскочи стресната и удари коляното си в ръба на вратата.

— Ти пък откъде се взе? — също толкова ядосано отвърна Мери.
— Изплаши ме!

— Явно не достатъчно. Паркирах зад плевнята, така че да се вижда пикапа.

Тя се вгледа в него, отпивайки от гордото, изваяно лице, осветено само от слабата светлина на звездите, но и това ѝ бе напълно достатъчно. Досега не бе осъзнала колко бе закопняла само да го види, да усети близостта му, от която сърцето ѝ се разби. Кръвта така препускаше из вените ѝ, че вече не усещаше студа. Сигурно това значи да се разгорещиш. Имаше чувството, че дъхът ѝ спира. Усещането беше толкова силно, че я плашеше, но Мери реши, че ѝ харесва.

— Да влезем вътре — предложи Уолф, след като Мери не бе помръднала от мястото си и тя се насочи към задната врата. Беше я оставила отключена, така че да не се бори с ключа в тъмнината. Той се намръщи, когато Мери натисна бравата и вратата се отвори.

Влязоха вътре, тя затвори и светна лампата. Уолф я погледна, видя непослушните кестеняви къдрици, които бяха изскочили от кока и

стисна зъби, въздържайки се да не я грабне в ръцете си.

— Повече никога не оставяй вратата отключена — нареди той.

— Не ми се вярва да ме оберат — контрира го Мери, след което честно призна: — Не притежавам нищо, което да е примамка за крадците.

Бе се заклел, че няма да я докосне, и макар да знаеше, че ще му е трудно да изпълни обещанието си, не си беше дал сметка точно колко трудно би могло да бъде. Искаше да я сграбчи и да я вразуми, но осъзнаваше, че ако изобщо я докосне, няма да иска да я пусне. Женственото ухание на кожата ѝ го изпълваше и примамваше; тя излъчваше деликатен и нежен аромат и цялото му тяло бе болезнено от копнеж. Отмести се настрана — и за двамата им бе по-безопасно да са по-далеч един от друг.

— Нямах предвид крадци.

— Така ли? — Мери се замисли, осъзна какво е имал предвид той и тя какво бе отвърнала в отговор. Изкашля се и се насочи към печката, като се надяваше Уолф да не забележи червенината избила на лицето ѝ. — Ако направя кафе, ще изпиеш ли една чаша този път, или пак ще изхвърчиш оттук, както постъпи миналия път?

Уолф се развесели от порицателния тон и се почуди как изобщо я бе сметнал за скучновата и неинтригуваща. Дрехите ѝ наистина бяха старомодни, но Мери бе изключително смела жена. Казваше само онова, което мисли и не се боеше да бъде пряма. Преди по-малко от час се беше изправила срещу всички жители в областта. Споменът за това го отрезви.

— Ще изпия една чаша кафе, ако настояваш, но предпочитам просто да седнеш и да ме изслушаш.

Мери се обърна, седна на стола и примерно скръсти ръце на масата.

— Цялата съм в слух.

Уолф издърпа друг стол и го извъртя, така че да седне с лице към нея. Тя го погледна сериозно.

— Видях те в коридора на училището.

Неговото лице също се помрачи.

— По дяволите! Някой друг видя ли ме? — почуди се как го беше забелязала, тъй като бе изключително предпазлив, досега винаги бе успявал да остане незабележим.

— Не вярвам. — Тя замълча за момент. — Съжалявам, че другите наговориха подобни неща.

— Изобщо не ме притеснява какво мислят за мен хората в Рут — отвърна той, гласът му бе изпълнен с мъка. — Мога да се справя с тях, както и Джо. Животът ни тук не зависи от местните. С теб обаче не е така. Недей да спориш с тях заради нас, освен ако не мразиш работата си и не се опитваш да се отървеш от нея, защото точно това ще ти се случи.

— Няма да загубя работата си, само защото преподавам на Джо.

— Може би няма. Вероятно ще проявят толерантност заради Джо, особено като им спомена за Академията. С мен обаче нещата стоят другояче.

— Не вярвам да ме уволнят, защото се познавам с теб. Имам сключен договор — спокойно обясни тя. — При това, железен договор. Много трудно може да се намери учител за толкова малко и отдалечено градче като Рут, особено по средата на зимата. Мога да загубя работата си само ако се окажа некомпетентна или наруша закона, а съм убедена, че няма да могат да ме обявят за некомпетентна.

Уолф се почуди защо не спомена нищо повече за нарушаването на закона, но не й го каза. Светлината от кухнята осветяваше главата ѝ, така че косата ѝ блестеше в сребърно като ореол. Косата ѝ беше много бледо кестенява, без никакви нюанси на червено, така че когато светлината я осветеше, блестеше като сребро. Приличаше на ангел, с нежните сини очи и прозрачна кожа и копринените кичури, които се отскубваха от шнолата и се къдреха около лицето. Уолф усети, че стомахът му се сви. Искаше да я докосне. Искаше я гола...

Мери протегна ръка и малката ѝ длан обгърна неговата. Докосването сякаш го изгори.

— Разкажи ми какво се случи — нежно го подкани тя. — Защо те изпратиха в затвора? Зная, че не си го извършил.

Уолф беше изключително силен мъж по природа, пък и животът го бе направил такъв, но нейната непоколебима вяра в него го разтърси из основи. През целия си живот е бил самотен, отхвърлен от белите заради индианската му кръв и неприет от индианците заради бялата му кръв. Не беше близък дори с родителите си, макар че те го обичаха, както и той тях. Те просто не го познаваха истински, той никога не ги допусна в своя вътрешен мир. Не беше близък и с жена си, майката на

Джо. Деляха една къща, беше му скъпа, но и нея винаги бе държал на разстояние. Само Джо бе проникнал зад бронята му и го познаваше както никой друг. Те бяха част един от друг и Уолф яростно обичаше момчето. Само мисълта за Джо го крепеше в затвора.

Беше повече от стряскащо, че тази дребна бяла жена бе събудила в него чувства, които той смяташе за отдавна изчезнали; не искаше да се сближава с нея, по никакъв начин. Желаете я както мъж пожелава жена, но не искаше да се обвързва емоционално. Ядосано си даде сметка, че тя вече значеше нещо много повече в живота му, което изобщо не му хареса.

Загледа се в крехката ръка върху неговата, нежна и топла. Тя не се боеше да го докосне, сякаш щеше да се омърси, нито пък се нахвърляше лакомо върху него, както правеха някои жени, сякаш искаха да проверят дали необузданата му същност е в състояние да задоволи похотливите им желания. Бе докоснала ръката му, защото я беше грижа за него.

Съвсем бавно ръката му обви нейната, като покри тънките, бледи пръсти с грубата си, мазолеста длан, сякаш искаше да я защити.

— Случи се преди девет години — започна той. Гласът му бе толкова тих и изпълнен с горчивина, че тя се наведе, за да го чува. — Не, почти десет години. През юни ще станат точно десет. С Джо току-що бяхме пристигнали тук. Работех в ранчото „Халф Мун“. Едно момиче от съседната област бе изнасилено и убито и тялото ѝ беше изхвърлено съвсем близо до нашето ранчо. Прибраха ме и ме разпитваха. Бях дяволски сигурен, че това ще се случи, още в мига, в който чух за станалото, тъй като бях нов тук, а на това отгоре и индианец. Но нямаха никакви доказателства и трябваше да ме освободят. Три седмици по-късно още едно момиче беше изнасилено. Тя бе от ранчото „Рокинг Ел“, в западната част на града. И тя бе промушена с нож, но оцеля. Беше видяла изнасилвача. — Уолф спря за момент, черните му очи се помрачиха, когато се върна толкова години назад. — Каза, че приличал на индианец. Тъмен, висок, с черна коса. А наоколо няма много индианци. Арестуваха ме, преди да бях разбрал, че още една жена е изнасилена. Подредиха ме в редица с още шестима бели. Момичето посочи мен и повдигнаха обвинение срещу мен. С Джо живеехме в ранчото, но незнайно как никой не си спомняше да ме

е видял там в нощта на престъплението. Само Джо, но думата на едно шестгодишно индианче няма никаква стойност в съда.

Сърцето на Мери се сви, като си представи какво е преживял той, и Джо, който е бил съвсем малко дете. Колко ли по-тежко е било за Уолф, който се е притеснявал за Джо, и какво ще се случи с него при тези обстоятелства? Не знаеше какво да изрече, за да намали болката му, затова замълча. Само стисна ръката му по-силно, сякаш да го увери, че вече не е сам.

— Започна процес и ме обявиха за виновен. За мой късмет не успяха да ме обвинят и за първото момиче, иначе щяха да ми дадат смъртна присъда. Всички обаче смятаха, че аз съм го извършил.

— И те изпратиха в затвора. — Беше й толкова трудно да го повярва, макар да знаеше, че това наистина се е случило. — Какво стана с Джо?

— Беше оставен на грижите на щата. Оцелях в затвора, но никак не ми беше лесно. Изнасилвачите се смятат за свободна плячка. Трябваше да бъда най-жестокият кучи син там, за да оцелявам ден за ден.

Беше слушала истории за живота в затвора и сърцето й се изпълни с болка. Бил е затворен, откъснат от слънцето и планината, чистия въздух; знаеше, че това е все едно да затвориш диво животно в клетка. Бил е невинен, а са му отнели свободата и сина, и е бил захвърлен с отрепките на обществото. Дали за цялото това време поне веднъж бе спал спокойно или просто е задрямвал, с всички сетива нащрек, готов да се отбранява?

Гърлото й бе пресъхнало и Мери успя само да прошепне:

— Колко време беше в затвора?

— Две години. — Лицето му беше каменно и очите излъчваха омраза, когато я погледна, но Мери знаеше, че тя не е насочена към нея, а към спомените, които таеше в себе си. — Тогава откриха, че много изнасилвания и убийства от Каспър до Чейн си приличат и хванаха престъпника. Той си признал, бил много горд с деянията си и малко огорчен, че не са разкрили всичките му подвизи. Разказал и за двете изнасилвания в този район и обяснил подробности, които само истинският изнасилвач би могъл да знае.

— Индианец ли е бил?

Усмивката му беше по-скоро гримаса.

— Италианец. С тъмна кожа и къдрава коса.

— И теб те освободиха?

— Да. Досието ми беше изчистено, казаха ми: „Извинявай, че се случи така“ и ме пуснаха на свобода. Бях загубил сина си, работата си, всичко, което имах. Открих къде бяха настанили Джо и отидох да го прибера. След това участвах в родеа, за да изкарам нещо. Там ми излезе късмета и спечелих доста пари, с които се върнах тук. Собственикът на ранчото „Халф Мун“ беше починал, нямаше наследници и продаваха земята. Струваше всичките ми спестявания, но я купих. С Джо се установихме, аз започнах да дресирам коне и да разширявам ранчото.

— Защо се върна тук? — Мери не можеше да го проумее. Защо би се върнал в града, където са се отнесли толкова жестоко към него?

— Защото се бях изморил постоянно да се местя от едно място на друго, без да имам свое кътче. Беше ми писнало да ме смятат за мръсен, безполезен индианец. Беше ми писнало синът ми да няма дом. И защото по никакъв начин нямаше да оставя тукашните копелета да ми отнемат всичко.

Болката ѝ се увеличи. Искаше ѝ се да може да намали гнева и горчивината му, да го прегърне и утеши, искаше ѝ се да стане част от обществото на Рут, а не отшелник.

— Не можеш да мразиш всички местни — пророни тя, и се почуди защо устните му трепнаха, сякаш щеше да се усмихне. — Нито пък някой е мръсен и ненужен, само защото е индианец. Всички ние преди всичко сме хора, добри или лоши.

— Ти наистина имаш нужда от пазач — отвърна той. — Доверието ти в хората само ще ти довлече неприятности. Обучавай Джо, направи каквото можеш за него, но стой далеч от мен за твое добро. Хората тук не са си променили мнението за мен, само защото са ме освободили от затвора.

— Ти самият не си се опитал да промениш мнението им за теб. Постоянно им натякваш колко са виновни — отбеляза тя, тонът ѝ беше сприхав.

— Да не би да се очаква от мен да им простя, за всичко което ми причиниха? — рязко попита той. — Да забравя, че тяхната „справедливост“ означаваше да ме изправят в редица с шестима бели и да кажат на момичето: „Избери индианеца“? Изкарах две години в

същински ад. Все още не знам какво се е случило с Джо, но когато го взех, минаха три месеца, преди той изобщо да изрече и думичка. Да забравя това ли? Никога!

— Значи те няма да променят убежденията си, ти няма да промениш своите и аз няма да променя моето мнение. Струва ми се, че постигнахме споразумение.

Когато я погледна, в очите му искреше гняв, и той изведнъж осъзна, че все още държи ръката ѝ. Рязко я пусна и се изправи.

— Разбери, че не можеш да си ми приятелка. Ние не можем да сме приятели.

Мери се почувства изоставена, когато Уолф пусна ръката ѝ. Тя я прибра в скута си и го погледна.

— Защо? Няма да може, само ако ти не ме харесваш... — Гласът ѝ затихна. Наведе глава и се втренчи в пръстите си, сякаш ги виждаше за първи път.

Да не я харесва? Не можеше да спи, постоянно беше в лошо настроение, пожелаваше я всеки път, щом си помислеше за нея, а напоследък дяволски често го правеше. До степен на лудост изпитваше физическа необходимост да я има, нужда, която нито Джулия Оукс, нито която и друга жена не бе в състояние да задоволи, тъй като в мислите му бе единствено копринената, кестенява коса, стоманеносивите очи и нежната като розов лист кожа. Костваше му всички усилия да стои настрана от нея, и то само защото осъзнаваше, че „добрите“ жители на Рут ще я презрат, ако има нещо общо с него. Твърдите ѝ принципи не бяха достатъчни за болката и неприятностите, които щеше да ѝ навлече.

В един миг раздразнението сякаш експлодира и го изпълни дива ярост, затова че трябва да се откаже от единствената жена, която желаше до побъркване. Преди да успее да се овладее, той сграбчи китките ѝ и я изправи на крака.

— По дяволите, никога не можем да бъдем приятели! И искаш ли да ти кажа защо? Защото не мога да стоя до теб, без да си представям как те събличам и те любя, независимо къде се намираме. Сигурно дори няма да си губя времето да те събличам. Искам да галя голото ти тяло, да целувам гърдите ти, да усещам краката ти, обвити около мен. — Беше я дръпнал толкова близо до себе си, че топлият му дъх галеше

лицето ѝ, докато изричаше думите с тих и дрезгав глас. — Така че никога няма да може да бъдем приятели!

Цялото тяло на Мери потрепери. Макар да говореше с гняв, тя осъзна, че изпитва същото желание като нея и описваше всичко, което тя само си беше представяла. Беше твърде честна и неопитна, за да прикрие чувствата си и дори не се опита. Очите ѝ бяха изпълнени с болезнен копнеж.

— Уолф?

Изрече само това, но начинът, по който назова името му го накара да стисне китките ѝ по-силно.

— Не!

— Аз... Желая те!

Гласът ѝ трепереше. Прошепнатото признание я остави напълно уязвима и той го осъзнаваше. Вътрешно Уолф изстена. По дяволите, нямаше ли никакъв инстинкт за самосъхранение? Не си ли даваше сметка какво значи за един мъж, жената, която желае да е готова да му се отдаде изцяло, без никакви уговорки и без връщане назад? Беше на косъм да загуби контрол над себе си, но се овладя, защото простата истина бе, че тя изобщо не осъзнаваше какво значи това. Тя беше непорочна и девствена. Беше старомодна, възпитана в строг морал и имаше само неясна представа към какво го приканя.

— Не го казвай — най-сетне пророни той. — Казах ти и преди...

— Зная — прекъсна го тя. — Прекалено неопитна съм и ти не искаш да бъдеш използван като опитно зайче. Спомням си. — Мери рядко плачеше, но сега усети парещи сълзи в очите си и сърцето му се сви, когато видя болката в тях.

— Излъгах те. Божичко, излъгах те!

И след това вече загуби контрол над себе си. Трябваше да я прегърне, да я усети в ръцете си, отново да вкуси устните ѝ. Повдигна китките ѝ, така че ръцете ѝ обвиха врата му, наведе глава и я притисна силно до тялото си. Устните му се сляха с нейните и страстта, с която му отвърна го наелектризира. Този път тя знаеше какво трябва да направи — отвори устните си, така че езикът му проникна. Той я бе научил как да се целува, той също ѝ бе показал какво значи да желаеш някого и сега имаше чувството, че ще полудее, когато усети гърдите допрени в него.

Мери се отдаде на неземното удоволствие да бъде в прегръдките му и сълзите, които се беше опитала да възпре, сега се търкулнаха по лицето ѝ. Беше прекалено хубаво и болезнено, за да е просто страст. Ако беше любов, тя не знаеше как ще го понесе.

Устните му бяха жадни и настоятелни и тя напълно несъзнателно им отвърщаше. Ръката му се плъзна по стомаха ѝ и покри гърдата ѝ. Единственото, което успя да направи бе да изстене от удоволствие. Гърдите ѝ пулсираха от желание, което той хем утоляваше, хем усилваше. Спомни си думите му, искаше да усеща устните му върху тялото си и трескаво се притисна още по-силно към тялото му. Имаше усещането, че е напълно празна и само той е в състояние да я изпълни. Искеше да бъде неговата жена. Той рязко отмести глава и притисна лицето ѝ към своето рамо.

— Трябва да спрем. И то веднага! — Уолф почти изстена думите. Целият трепереше, като тийнейджър при първи допир до жена.

Мери набързо прехвърли всички предупреждения на леля си Ардит относно това, което изпитваше и реши, че е влюбена в този мъж, защото смесицата от неземно щастие и мъка не можеше да бъде нищо друго.

— Не искам да спираме — накъсано прошепна тя. — Искам да ме любиш.

— Не. Аз съм индианец, а ти си бяла. Хората в този град ще те съсипят. Тазвечерната случка е само бледо копие на това, което те очаква.

— Готова съм да рискувам — отчаяно извика тя.

— Но аз не съм. Аз ще успея да понеса всичко, но ти си прекалено добра. Не мога да ти предложа нищо в замяна. — Ако смяташе, че има поне минимален шанс да живеят спокойно тук, Уолф също щеше да поеме риска, но той осъзнаваше, че няма никаква възможност, не и при тези обстоятелства. След Джо, тя беше единственото човешко същество, което бе изпитвал нужда да предпазва, а това щеше да е най-трудното нещо.

Мери повдигна глава от рамото му, лицето ѝ беше обляно в сълзи.

— Единственото, което желая, си ти.

— Аз пък съм единственото нещо, което не можеш да имаш. Те ще те разкъсат на парчета. — Изключително нежно той свали ръцете ѝ

от врата си и се обърна да си тръгне.

Чу гласът ѝ зад гърба си, тих и напрегнат, през сълзи:

— Ще рискувам.

Уолф спря, ръката му беше на дръжката.

— Аз не.

За втори път си тръгна от дома ѝ, и сега беше много по-тежко от първия.

ПЕТА ГЛАВА

Тази вечер Джо бе необичайно разсеян. Винаги беше много съсредоточен и с лекота усвояваше материала, но днес очевидно нещо го притесняваше. Прие преместването в класните стаи на училището без никакъв коментар и дори не бе загатнал, че е разбрал какво се случи на събранието на училищното ръководство. Беше един от първите майски дни, доста топъл за сезона и Мери отдаде липсата на ентузиазъм на пролетно настроение. Дългата зима свърши и тя самата беше в приповдигнато настроение. Най-сетне затвори учебника пред нея.

— Хайде днес да свършим по-рано — предложи тя. — И без това не напредваме.

Джо също затвори тетрадките си и прокара пръсти през гъстата, черна коса, същата като на баща му. Мери отмести поглед.

— Съжалявам — извини се той и въздъхна. Типично за него, не прибави никакво обяснение. Джо рядко изпитваше нужда да се оправдава.

През изминалите седмици двамата често провеждаха лични разговори между уроците, пък и Мери никога не се колебаеше, когато виждаше, че някой от учениците ѝ има проблеми. Ако го беше налегнала пролетна умора, то тя искаше да го чуе от него.

— Притеснява ли те нещо?

Джо се усмихна кисело, изражението на лицето му бе прекалено зряло за шестнадесетгодишно момче.

— Би могло да се каже.

— Така ли?

Усмивката му я успокои, защото сега смяташе, че знае причината за неговата разсеяност. Явно наистина ставаше дума за приповдигнато пролетно настроение. Както леля Ардит често ѝ бе повтаряла, когато кръвта на мъжа закипи, една дама трябва да се отдръпне, защото те наистина могат да полудеят. Очевидно кръвта на Джо бе закипяла с

настъпването на пролетта. Мери се замисли дали същото се случва и с жените.

Той се заигра с химикалката си за момент, преди да я остави настрана и да заговори отново.

— Пам Хърст ме помоли да я заведа на кино.

— Пам?! — Това наистина беше изненада, а най-вероятно значеше и неприятности. Ралф Хърст беше най-яръстият враг на семейство Макензи.

Очите на Джо бяха мрачни, когато я погледна.

— Пам е момичето, за което ти разказах преди време.

Значи Пам. Тя беше млада, хубава и имаше тяло, което не оставяше мъжете равнодушни. Мери се почуди дали Ралф Хърст е знаел, че дъщеря му флиртува с Джо и това да е една от причините за омразата му към двамата Макензи.

— Ще я заведеш ли на кино?

— Не — категорично отвърна момчето.

— Защо? — изненада се Мери.

— Защото в Рут няма кина.

— И какво от това?

— Точно това е проблемът. Ще трябва да отидем в друг град. И никой не бива да ни вижда. Тя иска да се срещнем зад училището, по тъмно. — Той се облегна на стола си и скръсти ръце зад главата си. — Беше я срам да дойде на танци с мен, но явно смята, че съм подходящ за тайни срещи. Дори и да ни видят заедно, вече няма да си навлече големи неприятности, след новината, че отивам в Академията. Хората са доста респектирани от намеренията ми. — Гласът му се изпълни с ирония. — Очевидно индианец в униформа е нещо друго.

Изведнъж Мери осъзна, че може би прибързаното ѝ изказване на събранието не му беше направило добра услуга.

— Предпочиташ ли да не им бях казала?

— Трябваше да го направиш — отвърна Джо и тя се убеди, че той знае всичко за срещата. — Само дето сега ще трябва да се потрудя повече, защото ако се проваля всички ще кажат, че индианецът не се е справил. Но в това няма нищо лошо. Ще имам още един стимул да дам всичко от себе си, така че да вляза в Академията.

За себе си Мери бе уверена, че Джо няма нужда от никакви допълнителни стимули, той самият толкова силно мечтаеше да лети, че

желанието буквално го изгаряше. Тя върна разговора към Пам.

— Притеснява ли те, че тя те е поканила чак сега?

— Вбесява ме! Наистина се побърквам, че ще трябва да ѝ откажа, защото с удоволствие бих се позабавлявал с нея. — Той рязко спря и отново погледна Мери с онзи прекалено възрастен поглед, преди да се усмихне. — Извинявай. Не исках да влизам в подробности. Нека просто кажем, че ме привлича физически, но това е всичко, а точно в този момент не мога да си играя игрички. Пам е симпатично момиче, но не е част от плановете ми.

Мери разбираше какво има предвид. За доста дълго време напред в плановете му изобщо не фигурираха никакви жени, освен може би за чисто физическо удоволствие. От него се излъчваше убеденост, че предпочита да е сам, както и Уолф, а освен това перспективата да лети толкова го беше обсебила, че една част от него вече не бе тук. Пам Хърст щеше да се омъжи за някое местно момче, да се установи в Рут или някъде наблизо и да продължи спокойния си живот постарому. Не беше типът момиче, с което Джо може да се развлича, преди да напусне това място.

— Имаш ли представа кой е започнал клюките? — попита Джо, сините му очи бяха сериозни. Не искаше никой да наранява тази жена.

— Не, не съм се и опитвала да разбера. Може да е всеки, който е минал покрай къщата и е видял пикапа ти. Повечето хора обаче изглежда са забравили за тази история, освен... — Тя замълча, очите ѝ бяха изпълнени с тревога.

— Освен кой? — твърдо настоя Джо.

— Нямам предвид, че тя е разнесла слуховете — бързо изрече Мери. — Просто винаги се чувствам неудобно в нейно присъствие и не мога да си обясня защо. Може би просто си е такава. Доти Ланкастър...

— Доти Ланкастър! — Джо се изсмя дрезгаво. — Да, вероятно. Тя е способна на подобно нещо. Животът ѝ е бил доста тежък и ми е мъчно за нея, но тя пък превърна моя в ад, когато бях в класа ѝ.

— Имала е тежък живот ли? Защо?

— Съпругът ѝ беше шофьор на камион и загина преди много години, когато синът ѝ беше още бебе. Пътувал в Колорадо, някакъв пиян го блъснал и той излетял от пътя. Пияният шофьор е бил индианец. Тя никога не го превъзмогна и обвинява всички индианци.

— Но това е нелепо!

Джо само повдигна рамене, сякаш искаше да каже, че доста неща са нелепи.

— Както и да е, тя остана сама с детето и с много неприятности. Нямаха пари. Започна да преподава и трябваше да плаща на жена, която да се грижи за бебето. Оказа се, че той има нужда от специални грижи, което струваше още повече пари.

— Не знаех, че Доти има деца — изненада се Мери.

— Само Робърт, Боби. Трябва да е на двадесет и три-четири. Все още живее с госпожа Ланкастър, но много не обича да излиза.

— Какво му е? Умствени проблеми ли има?

— Не, не е със забавено развитие. Просто е по-различен. Обича хората, но не и когато са на групи. Щом види много хора на едно място става нервен, и затова предпочита да си седи вкъщи сам. Чете много и слуша музика. Едно лято работеше в магазина за строителни материали на господин Уоткинс. Уоткинс го накарал да напълни количка с пясък. Вместо да закара количката до купчината пясък, Боби пълнел лопати и ги занасял обратно до магазина. Ей такива неща. Има проблеми с обличането, защото първо си обува обувките, и след това не може да си пъхне краката в джинсите.

Мери беше виждала хора като Боби, които трудно разрешават практически проблеми. Имат затруднения в учението и им трябват специални грижи. Дожаля й за него, и за Доти, която очевидно не бе живяла щастлив живот.

Джо стана от стола и се протегна.

— Някога яздила ли си? — неочаквано попита той.

— Не, никога не съм се качвала на кон. — Мери се подсмихна.

— Да не би да ме изхвърлят от Уайоминг за това?

Тонът му беше сериозен.

— Може и това да се случи. Защо не дойдеш някоя събота в планината и аз ще те науча? Съвсем скоро училището ще свърши и ще имаш много свободно време.

Едва ли си даваше сметка колко съблазнителна й се стори идеята, не само защото щеше да се научи да язди, но и защото щеше да види Уолф. Само дето да се срещне с него беше също толкова болезнено, колкото да не го вижда, защото между тях не можеше да има нищо.

— Ще си помисля — обеща Мери, макар да се съмняваше, че ще се съгласи.

Джо не настоя, но бе твърдо решен да не остави нещата така. Щеше да закара Мери в планината, по един или друг начин. Вече му струваше, че Уолф е на ръба на издръжливостта. Щеше да я заведе под носа му, както водеха породисти кобили при жребци. Хубавата му, смела учителка щеше да е късметлийка, ако успее да каже „здрасти“, преди баща му да я е сграбчил. Никога досега не беше виждал някоя така да омае Уолф, както госпожица Мери Елизабет Потър.

Наум Джо си затананика част от песента „Сватовникът“.

Следващия петък, когато Мери се прибра в дома си, в пощенската кутия имаше писмо от сенатор Алард. Ръцете ѝ трепереха, докато го отваряше. Ако новините бяха лоши, ако сенаторът бе отказал да препоръча Джо за Академията, тя нямаше представа какво ще прави. Този сенатор не бе единствената им възможност, но той като че беше най-съпричастен и отказ от него наистина щеше да е обезкуражаващ.

Писмото от господин Алард до нея беше кратко, в което той ѝ благодареше, че е представила Джо на вниманието му. Решението му е да препоръча Джо за подготвителния клас на Академията, веднага след като завърши училище. Оттам нататък ще зависи изцяло от Джо как ще се представи на изпитите.

В плика имаше и писмо лично до Джо.

Мери притисна листовите хартия до гърдите си и очите ѝ се напълниха със сълзи. Бяха успели и дори се оказа по-лесно! Бе се подготвила да пише до всеки конгресмен, докато някой даде шанс на Джо, но не се бе наложило. Оценките на момчето му бяха извоювали победата!

Новината бе прекалено добра, за да чака, затова Мери се качи обратно в колата и потегли към планината на Макензи. Пътят вече бе съвсем различен, снегът се беше разтопил и на негово място се подаваха диви цветя. След непоносимия зимен студ, пролетният въздух бе като благословия за кожата ѝ, макар да не бе толкова топло колкото пролетите в Савана. Беше толкова развълнувана и щастлива, че изобщо не обърна внимание на стръмната пропаст отстрани на пътя. Забеляза

само великолепието на планината, която се извисяваше към тъмните небеса. Пое си дълбоко въздух и призна, че пролетта в Уайоминг наистина компенсираше за лютата зима. Чувстваше се като у дома си, в нов дом — скъп и познат.

Гумите изхвърлиха парченца чакъл, когато Мери рязко спря пред вратата на кухнята и преди моторът да е изгаснал напълно, тя вече изкачваше стъпалата към къщата на Уолф.

— Уолф! Джо!

Осъзнаваше, че виковете ѝ изобщо не подхождат на една дама, но изобщо не ѝ пукаше. Някои ситуации просто предразполагаха към невъзпитание.

— Мери!

Гласът дойде откъм гърба ѝ и тя рязко се извъртя. Уолф тичаше към нея, силното му тяло с лекота пореше въздуха. Мери извика от вълнение, спусна се обратно по стълбите и полата ѝ се разпери, когато премина чакълестата пътека към плевнята.

— Получи го! — извика тя, като размахваше писмото в ръка. — Получи го!

Уолф спря и се загледа в достолепната учителка, която търчеше и скачаше и полата ѝ се вдигаше по краката с всяка крачка. В последния момент разбра, че нищо лошо не се е случило и че тя се усмихва, когато Мери, на три крачки пред него, се хвърли в обятията му. Той разтвори ръце, хвана я и я притисна към тялото си.

— Получи го! — отново извика тя и обви ръце около врата му.

Само едно нещо му идваше наум и устата му пресъхна.

— Какво е получил?

Тя размаха писмото под носа му.

— Получи го! Сенатор Алард... Писмото беше в пощенската кутия и не можех да чакам... Къде е Джо? — Осъзнаваше, че се държи като ненормална и се опита да си възвърне спокойствието, но просто не успяваше да не се усмихва.

— В града е, товари дървен материал. По дяволите, сигурна ли си, че това се казва в писмото? Той има още една година в училище...

— По-малко от година, както вървим. Но така или иначе трябва да е навършил седемнадесет. Сенаторът го е препоръчал за подготвителния клас, който започва след завършване на гимназията. След по-малко от година и половина!

Лицето на Уолф се изпълни с яростна гордост, лице на безстрашен воин, което бе наследил от команчите и келтите. Очите му блесяха с черен пламък и ликуващ, той я вдигна и я завъртя. Мери отметна глава назад, като се смееше от щастие. И в този момент цялото тяло на Уолф потрепери от желание, толкова силно сякаш някой го удари в стомаха и изкара въздуха му. Усещаше нежната ѝ топлина в ръцете си, чуваше смеха ѝ, свеж като пролетта и му се прииска да съблече старомодната ѝ рокля.

Съвсем бавно изражението му се промени и сега лицето му излъчваше примитивно желание. Тя все още се смееше, ръцете ѝ бяха обвили рамене му, и Уолф я свали. Смехът заглъхна в гърлото ѝ, когато той зарови глава в гърдите ѝ. С една ръка галеше бедрата ѝ, а с другата я бе прегърнал. Усещането бе неземно, въпреки дрехите. Мери изстена, потрепери в ръцете му и се притисна още по-плътено към него.

Но това изобщо не ѝ стигаше. Зарови пръсти в косата му. Желаете го отчаяно и безумно. Дрехите, които я делиха от него, я вбесяваха. Отново изстена, звукът идваше от гърлото ѝ.

— Моля те — прошепна тя. — Уолф...

Той повдигна глава, очите му бяха изпълнени с желание. Кръвта пулсираше лудо във вените му и Уолф едва дишаше.

— Искаш ли още? — дрезгаво простена той.

Тя се притисна отново в тялото му и ръцете ѝ го стиснаха отчаяно.

— Да!

Бавно и нежно той я плъзна по тялото си, докато тя стъпи на земята. В този момент Уолф не бе в състояние да мисли за всичките причини, поради които не биваше да се обвързва с нея. Единствената мисъл в главата му бе, че я желае неудържимо. Да вървят по дяволите всички останали!

Огледа се, като преценяваше разстоянието до къщата и до плевнята. Плевнята беше по-близо. Хвана китката ѝ и се отправи към отворената врата, която разкриваше мрачното помещение.

Мери едва си поемаше дъх, докато го следваше. Всичките ѝ сетива бяха изострени, бе объркана и искаше да го попита какво прави, но просто нямаше въздух да проговори. След това влязоха в плевнята и тя се потопи в мъжделивата светлина, в топлината и миризмата на земя, прах, сено и коне. Чуваше как конете се движеха върху сламата.

Уолф я въведе в едно празно помещение и я постави върху прясното сено. Мери легна по гръб, той се отпусна отгоре ѝ и от тежестта на мускулестото му тяло тя потъна още по-дълбоко.

— Целуни ме — прошепна Мери, прокара ръцете през косата му и го издърпа към себе си.

— Ще те целувам до безкрайност — промърмори той и наведе глава. Устните ѝ се разтвориха под напора на неговите. Тялото му тежеше, но тя изпитваше удоволствие от близостта им. Обви ръце около силните му рамене и го притисна до себе си. Искаше да е възможно най-плътно прилепена до него и разтвори крака, за да се намести той.

Бавните движения на хълбоците ѝ под тялото му бяха на път да го побъркат. Уолф имаше чувството, че всеки момент ще експлодира, кръвта така яростно препускаше из вените му. Издаде тих, приглушен звук и се пресегна да разкопчае ципа на роклята ѝ. Струваше му се, че ще умре, ако не усети нежната ѝ кожа под ръцете си.

Всичко бе толкова ново за нея, че лицето ѝ се покри с червенина, и въпреки това ѝ се струваше напълно в реда на нещата и изобщо не се опита да протестира. Не искаше да протестира. Желаше Уолф. Тя беше жена, готова да се отдаде на силната му мъжественост. Искаше да е гола в обятията му, затова му помогна да свали ръкавите на дрехата. Сигурно не е била на себе си, когато си е купила сутиен с предно закопчаване, но сега, когато той погледна гърдите ѝ, едва прикрити от фината, копринена материя, Мери бе доволна, че го е направила. Уолф го разкопча само с едно движение, трик, който тя все още не беше усвоила, и гърдите ѝ останаха открити.

Той отново издаде същия гърлен звук, почти като изръмжаване и се наведе към нея. Топлите му, влажни устни се плъзнаха по гърдите ѝ като се спряха върху зърната. Тя подскочи, цялото ѝ тяло се разтресе от силното до болка удоволствие. Мери изстена и затвори очи. Не можеше да издържа, беше прекалено хубаво. По всичките ѝ нерви минаваха импулси от наслада и тя се притисна силно до него.

Уолф усещаше движенията ѝ под тялото си и последните искрици на контрол изчезнаха. Рязко отмести полата ѝ и се намести се намести между бедрата ѝ. Мери отвори очи, шокирана от новооткритата си чувственост.

— Съблечи се — трескаво прошепна тя и се пресегна към копчетата на ризата му.

Той се изправи и свали дрехата. На мъждукащата светлина кожата му блестеше от капчици пот. Бронзовите, силни мускули бяха изваяни като на майсторска скулптура. Мери жадно го попиваше с очи. Притежаваше съвършено тяло, силно, мъжествено, с мускусен аромат. Протегна се и прокара ръка по широките му гърди. Той замръзна, след което целия потрепери от удоволствие.

Изстена, след което ръцете му се спуснаха към колана. Разкопча го и свали ципа на джинсите си, звукът на метала се сля с тежкото им дишане. С последни частици на воля се възпря да не съблече слиповете си. Тя беше девствена, не биваше да го забравя, колкото ѝ замъглено да бе съзнанието му. По дяволите, трябваше да си възвърне контрола, иначе щеше да я нарани и изплаши, а по-скоро би умрял, отколкото да превърне първия ѝ път в кошмар. Нежните пръсти на Мери все още галеха гърдите му.

— Уолф! — прошепна тя. Само това, само една дума, но гласът ѝ, тих и изпълнен с желание, значеше всичко за него.

— Добре — отвърна ѝ той. — Сега.

Уолф се протегна напред, когато дочу познат звук. Изруга тихо и отново се изправи, като с всички сили се стараеше да си възвърне контрола над себе си.

— Уолф? — Този път гласът ѝ бе изпълнен с колебание и притеснение. Той се стресна от интонацията ѝ, защото само преди секунди тя бе страстна, подканяща и готова да се отдаде без остатък.

— Джо ще бъде тук след минути — равнодушно изрече той. — Пикапът му се изкачва по планината.

Тя все още не бе напълно на себе си и сега се сепна.

— Джо?

— Да, Джо. Помниш ли го? Синът ми, заради когото дойде тук.

Лицето ѝ се покри с руменина и тя бързо подскочи.

— О, Божичко! Аз съм гола. И ти си гол. Боже мили!

— Не сме голи — измърмори Уолф и избърса мокрото си лице.
— По дяволите!

— Почти!

— Но не достатъчно.

Дори гърдите ѝ бяха порозовели от притеснение. Той ги погледна със съжаление, спомняйки си усещането да ги целува. Шумът от пикапа на Джо вече се чуваше по-отблизо. Уолф изруга наум, изправи се и помогна на Мери да стане.

Очите ѝ се замъглиха от сълзи, когато се обърна, за да закопчае сутиена си. С кой акъл си беше купила подобна измишльотина? Леля Ардит изобщо нямаше да я одобри. Всъщност, леля ѝ направо щеше да получи истеричен припадък, ако разбереше, че любимата ѝ племенница се е въргала в сеното с мъж. И на това отгоре, всичко приключи само с въргалинето!

— Дай да ти помогна — нежно предложи Уолф.

Тя се завъртя и той сръчно закопча дяволското изобретение. Мери държеше главата си наведена, неспособна да го погледне в очите, но гледката на бронзовата му ръка върху бялата ѝ кожа отново я възбуди.

— Имаш стрък сено в косата си — подразни я той.

Мери опипа главата си с две ръце и установи, че цялата ѝ коса беше изскочила от шнолата.

— Остави я така. Повече ми харесваш с пусната коса. Пада като коприна.

Тя нервно прокара пръсти през кичурите, а той се наведе и вдигна ризата си.

— Сега какво ще си помисли Джо? — процеди тя, когато пикапът му спря отпред.

— Че е голям късметлия, задето ми е син, иначе щях да го убия — мрачно измърмори Уолф и Мери не беше уверена, че той се шегува. Облече ризата си, но не си направи труда да я закопчава и излезе. Тя си пое дълбоко въздух, сякаш за да се подготви за срама, който я очакваше и го последва.

Джо точно излезе от колата, застана до вратата и погледът му се местеше ту върху Уолф, ту върху Мери, забелязвайки каменното лице и разкопчаната риза на баща си и разрошената коса на учителката си.

— По дяволите! — изруга той и тресна вратата. — Трябваше да се забавя още десетина минути...

— И аз така мисля — сопна се Уолф.

— Добре, тръгвам си...

Уолф въздъхна.

— Недей, тя и без това е дошла заради теб.

— Така каза и миналия път — ухили се Джо.

— И този път е така. — Той се обърна към Мери и очите му се изпълниха с радост при мисълта за невероятната новина. — Кажи му.

Тя обаче все още не беше в състояние да мисли.

— Какво да му кажа?

— Ами, кажи му...

Съвсем бавно замъгленият ѝ мозък започна да осъзнава какво ѝ говореше. С ужас Мери погледна празните си ръце. Какво се бе случило с писмото? Дали не го беше изгубила в сеното? Какъв срам, ако се наложеше да претърсват плевнята! Не знаеше какво да направи, разпери ръце и само изрече:

— Приет си. Днес получих писмото.

Кръвта се оттегли от лицето на Джо, докато я наблюдаваше вцепенено. Протегна ръка и се подпря на пикапа, сякаш се боеше да не припадне.

— Получил съм го? Искаш да кажеш, че съм приет в Академията? — дрезгаво попита той.

— Имаш препоръки. Вече зависи само от теб как ще се представиш на изпитите.

Джо отметна глава назад и извика с цяло гърло — вик от щастие, след което се хвърли върху Уолф. Двамата мъже дълго се прегръщаха, викаха и се смееха. Мери скръсти ръце и докато ги наблюдаваше, сърцето ѝ ликуваше. Изведнъж те я грабнаха и тя се оказа между обятията им.

— Ще ме смачкате — немощно се опита да протестира тя, притисната между гърдите им. Ризата на Уолф все още беше разкопчана. Мери докосна голата му плът и колената ѝ отново омекнаха. Двамата се изсмяха на негодуванието ѝ, но се отместиха.

Мери оправи косата и роклята си.

— Писмата са тук някъде. Трябва да съм ги изпуснала.

Уолф я погледна дяволито.

— Най-вероятно.

Закачката му я трогна и тя му се усмихна в отговор. Една твърде интимна усмивка, като тези, които жената отправя само към мъжа, в чиито обятия е била допреди малко и Уолф изпита огромно удоволствие. За да го прикрие, той наведе поглед и започна да оглежда

за писмата — едното бе паднало на пътя, а другото — близо до вратата на плевнята. Вдигна ги от земята и подаде едното на сина си.

Макар да знаеше съдържанието му, ръцете на Джо се разтрепериха, докато четеше текста. Винаги бе смятал, че е много по-трудно да постигнеш мечтата на живота си, че трябва яко да се бориш. Е, все още не се беше качвал на едно от онези ревящи чудовища, но съвсем скоро и това щеше да се случи. Трябваше да се случи, иначе животът му би бил непълноценен.

Мери го наблюдаваше с гордо изражение, когато усети, че тялото на Уолф се стегна. Погледна го въпросително. Той бе протегнал глава, сякаш надущваше приближаваща опасност и лицето му бе с каменно изражение. Тогава чу звукът на мотора и се обърна, точно когато колата на заместник-шерифа спря пред тях.

Джо се извърна и лицето му придоби същото каменно изражение като на баща му. Клей Армстронг излезе от колата.

— Госпожице — обърна се първо към нея, като леко повдигна шапката си.

— Заместник-шерифе! — В гласа ѝ прозвучаха двеста години строго възпитание. Леля Ардит би била много горда. Но Мери усещаше, че Уолф е в опасност и едва се въздържа да не се хвърли пред него в желанието си да го предпази. Беше убедена, че той нямаше да одобри подобна постъпка от нейна страна и само това я спря.

Топлите, сини очи на Клей сега изобщо не ги гледаха дружелюбно.

— Какво правите тук, госпожице Потър?

— А вас какво ви интересува? — сопна се Мери и скръсти ръце.

— Кажете направо за какво си дошъл, Армстронг — процеди през зъби Уолф.

— Добре — също толкова грубо му отвърна шерифът. — Викат те за разпит. По-лесно е да дойдеш сега с мен, но ако настояваш, ще дойда след малко със заповед за арест.

Джо замръзна на мястото си, очите му се изпълниха с тревога и див бяс. Това вече се беше случвало и преди и тогава загуби баща си за две години. Този път беше още по-жестоко, защото само преди секунди бе на върха на щастието.

Уолф започна да закопчава ризата си. С леден тон попита:

— Какво се е случило?

— Ще разбереш в кабинета на шерифа.

— Искам да разбера сега.

Тъмните очи на Уолф срещнаха тези на Армстронг и Клей разбра, че индианецът нямаше да направи и крачка, преди да му каже какво е станало.

— Едно момиче е било изнасилено тази сутрин.

Очите на Уолф блеснаха с дива ярост.

— И вие, разбира се, решихте, че съм аз — изстреля думите като куршуми, през стиснати зъби. Божичко, не можеше всичко да се повтаря отново. Не е възможно да му случи два пъти за един живот. Първия път едва оцеля. Сега нямаше да го преживее, независимо какво щеше да му коства.

— Само разпитваме. Ако имаш алиби, няма проблеми, ще те освободим веднага.

— Сигурен съм, че сте разпитали всички мъже наоколо? Дали повикахте Ели Бау в кабинета на шерифа?

Очите на Клей потъмняха от гняв.

— Не, не сме.

— Направо преминахте към индианеца, така ли?

— Имаш присъда. — Заместник-шерифът очевидно се чувстваше неудобно.

— Нямам предишни присъди — изръмжа Уолф. — Досието ми е чисто.

— По дяволите, човече, знам това — неочаквано извика мъжът. — Наредено ми е да те отведа в участъка и просто си върша работата.

— Защо направо не почна така? Никога не бих спрял някой да си свърши работата. — След тази саркастична забележка, Уолф се насочи към пикапа си.

— Можеш да се качиш в моята кола. Ще те върна после.

— Не, благодаря. Предпочитам да не разчитам на теб.

Клей изруга под носа си и се качи в колата. Гумите изхвърлиха прах и чакъл, когато той рязко потегли надолу по планината, последван от Уолф.

Мери започна да трепери. В началото съвсем леко, но с всяка следваща минута конвулсиите ставаха все по-силни. Джо стоеше на мястото си като вкаменен, със свити юмруци. Внезапно се обърна и с всичка сила удари капакът на пикапа си.

— По дяволите, няма да постъпят така отново — прошепна той.
— Не отново.

— Няма, разбира се, че няма да го направят. — Мери все още трепереше, но изправи гордо рамене. — Ако се наложи, ще отида при всеки съдия в този окръг. Ще се обадя в редакциите на вестници, в телевизионни канали. Няма да си представя даже към кого ще се обърна. — Имаше много влиятелни познати в телевизионните среди в Савана и ако се наложеше, шерифът щеше да съжалява.

— Защо не се прибереш у дома си? — предложи Джо.

— Искам да остана тук.

Бе очаквал, че тя безмълвно ще се качи в колата си, и когато чу думите ѝ, той я погледна втренчено. Дълбоко в него една част бе убедена, че тя ще си тръгне и те двамата с Уолф пак ще останат сами. Бяха свикнали да са сами. Само че Мери не помръдна от мястото си. Стоеше с изражение на лицето сякаш няма никакво намерение да напусне планината, стоманеносините ѝ очи блестяха гневно и брадичката ѝ бе високо вирната, сигурен знак, че е по-добре да не застават на пътя ѝ.

Момчето, надраснало възрастта си, се протегна и я прегърна, сякаш искаше да получи малко от нейната сила, от която така силно се нуждаеше. Мери също го прегърна. Той бе синът на Уолф и тя щеше да направи всичко възможно, за да го защити.

ШЕСТА ГЛАВА

Малко след девет чуха пикапа на Уолф и двамата замръзнаха на местата си. Обзе ги едновременно тревога и облекчение: тревога, защото се бояха какво се е случило; облекчение, защото той все пак си бе дошъл, а не е задържан в ареста. Мери не можеше да си представи Уолф, захвърлен в килия, макар да бе прекарал цели две години в затвора. Беше прекалено див, като звяр, който никога не може да се опитоми. Бяха го третирали с нечовешка жестокост.

Той застана на прага и се вгледа в нея, изражението на лицето му беше неразгадаемо. Мери и Джо седяха около кухненската маса и отпиваха от чаши с кафе.

— Защо си още тук? По-добре се прибирай.

Тя не обърна внимание на категоричния му тон. Уолф беше толкова гневен, че ядът сякаш наелектризираше въздуха в стаята, но Мери знаеше, че не е насочен към нея. Тя стана, извади една чаша от шкафа и наля кафе.

— Седни, изпий това и ни разкажи какво стана — нареди тя с тон, подобаващ на една учителка.

Той взе чашата, но не седна. Бе прекалено ядосан, за да седи. Яростта, която кипеше в кръвта му, проличаваше във всяко движение. Всичко започваше наново, но този път нямаше да отиде в затвора за нещо, което не бе извършил. Щеше да се бори с всички възможни средства; по-скоро би умрял, отколкото да го изтърпи за втори път.

— Значи те пуснаха — подкани го Джо.

— Наложим се. Момичето е било изнасилено по обяд. Точно тогава закарах два коня в ранчото на Уоли Раско. Той го потвърди. И тъй като шерифът не можа да измисли как съм бил едновременно на две места, отдалечени на около сто километра едно от друго, не му остана нищо друго, освен да ме освободи.

— Къде се е случило?

Уолф разтри челото си, след това сбърчи нос, все едно го болеше глава, или пък може би просто бе уморен.

— Сграбчил я, като се е качвала в колата си, паркирана пред дома ѝ. Шофирала е почти час, когато ѝ казал да отбие отстрани на пътя. Не е видяла лицето му, защото е носил скиорска маска. При описанието споменала, че е висок и това е било достатъчно за шерифа.

— Отстрани на пътя? — учудено повтори Мери. — Странно. Нямаше никаква логика. Вярно, че няма много движение, но все пак можело е да мине някой.

— Да, да не говорим, че я е чакал пред дома ѝ. Цялата история е доста странна.

Джо забарабани с пръсти по масата.

— Може да е някой, който просто минава оттук.

— Колко души „просто минават“ през Рут? — мрачно попита Уолф. — Ако е случаен, не би могъл да знае чия е колата, нито пък кога ще излезе момичето. Ами ако собственикът е мъж? Прекалено рисковано е, особено като се има предвид, че целта му определено е била изнасилване, тъй като не я обрал, макар че е имала пари в себе си.

— Тайна ли е кое е момичето? — попита Мери.

Уолф я погледна.

— Няма да е тайна за дълго, след като баща ѝ се появи в участъка с пушка в ръка, заплашвайки, че ще ми пръсне мозъка. Привлече доста внимание и хората ще започнат да говорят.

Лицето му бе безизразно, но Мери усети гневът и горчивината, които го изпълваха. За втори път нараняваха гордостта му. Как бе изтърпял да седи там и да слуша техните обиди и заплахи? Тя беше убедена, че Уолф е обиден, не само от думите, с които са го наричали, но и от самия факт, че е извикан за разпит. Успяваше да се сдържа и контролира, но яростта му бе осезаема.

— Какво стана?

— Армстронг го спря. След това пристигна Уоли Раско, потвърди алибито ми и шерифът ме пусна с приятелско предупреждение.

— Предупреждение? — Мери подскочи на крака и очите ѝ проблеснаха застрашително. — За какво?

Той докосна брадичката ѝ и се усмихна със смразяваща гримаса.

— Предупреди ме да стоя настрана от всички бели жени, миличка. И точно това възнамерявам да направя. Затова сега си върви и не идвай повече тук. Не желая да те виждам в планината ми.

— В плевнята говореше друго — гневно изстреля тя, погледна Джо и се изчерви. Той само повдигна вежди и лицето му придоби доста самодоволно изражение. Тя реши да не обръща внимание на момчето и отново се обърна към Уолф. — Не мога да повярвам, че ще позволиш малоумния шериф да ти казва с кого можеш да се виждаш.

Той втренчи поглед в нея.

— В случай че още не ти е станало ясно, ще ти кажа, че всичко започва наново. Няма значение, че Уоли Раско потвърди думите ми. Всички много добре помнят какво се случи преди десет години и как са се чувствали тогава.

— Но ти си оневинен, или това няма значение?

— Има, само за някои хора — призна той. — Но не и за повечето. Те вече се боят от мен, нямат ми доверие и не ме харесват. Докато не хванат кучия син вероятно няма да мога да си купя нищо от този град — нито продукти, нито газ. И всяка бяла жена, която има нещо общо с мен, рискува да си навлече неприязънта на останалите.

Значи това е било. Той пак се опитваше да я предпази. Тя го погледна с раздразнение.

— Уолф, не възнамерявам да живея живота си, съобразявайки се с предразсъдъците на другите. Оценявам, че се опитваш да ме предпазиш...

Можеше да чуе изтракването, когато той стисна зъби.

— Така ли? — Гласът му бе изпълнен със сарказъм. — Тогава се прибери и си стой вкъщи, а аз ще остана тук.

— За колко дълго?

Вместо да отговори на въпроса ѝ, той само отвърна:

— Цял живот ще бъда мелез.

— И аз цял живот ще бъда такава, каквато съм. Не те карам да се променяш — отбеляза тя и в гласа ѝ се усети неподправена болка. Погледна го с искрен копнеж в очите, както никоя друга жена не го бе поглеждала и гневът му се усили, защото не можеше да я вземе в ръцете си и да съобщи на целия свят, че това е неговата жена. Предупреждението на шерифа бе кристално ясно и Уолф знаеше, че враждебността към него много бързо ще достигне чудовищни размери. А това лесно щеше да се прехвърли върху Мери и сега не се притесняваше, че тя просто може да загуби работата си. Мястото ѝ в училището не значеше нищо сравнено с опасностите, които я

застрашаваха. Можеха да я тероризират в дома ѝ, да изпотрошат къщата; щяха да наговарят куп гнусотии по неин адрес; можеше дори да я нападнат на улицата. Въпреки твърдата си решителност, тя все пак беше само една дребна жена, напълно безпомощна, ако някой реши да я нарани.

— Зная — най-сетне отвърна Уолф и въпреки всичко се пресегна и докосна косата ѝ. — Върви си в къщи, Мери. Когато това свърши... — Замълча, защото не искаше да дава обещания, които може би нямаше да изпълни. Но и тези думи ѝ бяха достатъчни и очите ѝ отново заблестяха.

— Добре — съгласи се тя и постави ръката си върху неговата. — Между другото, искам да се подстрижеш.

Той зяпна учудено.

— Да се подстрижа ли?

— Да. Ти искаш да нося косата си пусната, аз пък искам ти да подстрижеш своята.

— Но защо?

Тя го погледна намръщено.

— Не носиш косата си дълга, защото си индианец, а защото искаш да притесняваш хората, така че никога да не забравят за индианската ти кръв. Затова искам да я отрежеш.

— Късата коса няма да ме направи по-малко индианец.

— Дългата пък няма да те направи повече индианец.

Изглеждаше, сякаш няма намерение да си тръгне, докато той не се съгласи. Най-сетне Уолф се примири и промърмори:

— Добре, ще се подстрижа.

— Чудесно — усмихна му се Мери, повдигна се на пръсти и го целуна. — Лека нощ. Лека нощ, Джо.

— Лека нощ, Мери.

Когато си тръгна, Уолф уморено прокара ръка през косата си и се намръщи при мисълта, че току-що бе обещал да я отреже. Вдигна поглед и видя, че момчето го гледа настоятелно.

— Какво ще правим сега? — попита Джо.

— Каквото се наложи — отговори Уолф, изражението му бе упорито.

На следващата сутрин Мери влезе в магазина за хранителни продукти и завари всички останали клиенти струпани на групички да си шушукат относно престъплението. Името на момичето вече бе известно — Кати Тийл, чиято по-малка сестра, Криста, учеше в класа на Мери. Семейство Тийл бяха съсипани от мъка, както Мери подочу.

При щанда за брашно и овесени ядки се сблъска с Доти Ланкастър, придружавана от младо момче, което Мери реши, че е синът ѝ.

— Здравей, Доти — дружелюбно я поздрави, макар да имаше съмнения, че жената бе започнала клюките за нея и Джо.

— Здравей — отвърна ѝ Доти. Обичайно суровото изражение на лицето ѝ сега бе изместено от искрена тревога. — Чу ли за горкото момиче на Тийл?

— Разбрах какво се е случило.

— Арестували са Индианеца, но шерифът е трябвало да го освободи. Надявам се отсега нататък да внимаваш повече с кого се срещаш.

— Уолф не е бил арестуван. — Мери успя да запази тона си спокоен. — Повикаха го на разпит, но по същото време е бил в ранчото на Уоли Раско и Уоли е потвърдил алибито му. Уолф Макензи не е изнасилвач.

— Съдът каза, че е и го осъдиха на затвор.

— Също така е бил оневинен, когато са хванали истинският извършител.

Доти се отдръпна, лицето ѝ бе почервенияло от яд.

— Така разправя Индианеца, но това, което знаем ние е, че просто е пуснат под гаранция. Ясно е на чия страна си. Нищо странно, мъкнеш се с тия индианци, откакто пристигна в града. Е, госпожице, има една стара поговорка, че с какъвто се събереш, такъв ставаш. И двамата Макензи са мръсни, индиански боклуци...

— Да не си посмяла да кажеш и думичка повече — прекъсна я Мери; лицето ѝ бе пламнало от гняв и пристъпи застрашително към Доти. Беше бясна и ръцете я сърбяха да шамароса самодоволното ѝ лице. Леля Ардит би казала, че една дама никога не бива да допуска подобно нещо, но в момента Мери изобщо не претендираше, че е дама. — Уолф е почтен, трудолюбив мъж и няма да позволя ти или който и да е друг да говори глупости за него.

Лицето на Доти издаваше, че и тя е бясна, но нещо в очите на Мери я възпря да не каже нищо повече за Уолф. Вместо това тя се приближи и изсъска:

— Внимавай какво правиш, госпожичке, или ще си навлечеш много неприятности.

Мери също се приближи.

— Заплашваш ли ме? — гневно попита тя.

— Мамо, моля те — панически извика момчето зад Доти и хвана ръката ѝ.

Доти се обърна и изражението ѝ се промени. Отдръпна се и презрително каза на Мери:

— Просто запомни думите ми. — След което се насочи към изхода.

Синът ѝ Боби бе толкова изплашен, че размахваше ръце, докато следваше майка си. Мери моментално изпита жалост към момчето, което очевидно имаше достатъчно проблеми и без отвратителната сцена, която се разви пред очите му.

Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, но не успя, тъй като се обърна и видя, че всички хора са замръзнали на местата си и са се втренчили в нея. Очевидно бяха чули караницата и стояха, едновременно шокирани и заинтересовани. Нямаше съмнение, че случката ще се разчуе из града само за часове — две от учителките са се карали заради Уолф Макензи. Изстена наум и взе пакет брашно. Още един скандал беше последното нещо, от което Уолф се нуждае.

На съседната пътека се сблъска със Сисли Кар. Спомни си думите ѝ на събранието и просто не можа да се възпре.

— Получих писмо от сенатор Алард, госпожо Кар. Препоръчал е Джо за Военновъздушната академия. — Сама се удиви от предизвикателния си тон.

За нейна изненада, Сисли Кар изглеждаше искрено развълнувана.

— Наистина ли? Не мога да повярвам. Нямах представа за какво става въпрос, но Ели Бау ми обясни каква чест е за града ни. — След това тя явно се отрезви. — Но сега пък се случи това ужасно нещо. Наистина отвратително. Без да искам дочух разговора ви с Доти Ланкастър. Госпожице Потър, не можете да си представите какво беше

тук преди десет години. Хората бяха толкова изплашени и ядосани и сега същият кошмар се повтаря.

— И за Уолф Макензи това е кошмар — разпалено отвърна Мери. — Бил е изпратен в затвора за изнасилване, което не е извършил. Оневинен е, досието му е чисто, и въпреки това той е първият човек, когото шерифът е повикал за разпит. Как мислите, че се чувства той? Никога няма да си върне двете години в затвора, а като че ли всички се опитват да го върнат там отново.

Госпожа Кар изглеждаше притеснена.

— Ние всички сбъркахме тогава. И правосъдната система допусна грешка. Макензи наистина има алиби, но вие като че ли не разбирате, защо шерифът го е повикал на разпит.

— Не, не разбирам.

— Защото Макензи може би търси разплата.

Мери остана изумена.

— Да търси разплата, като нападне младо момиче, което е било дете преди десет години? Що за човек си мислите, че е Уолф? — Беше ужасена от думите на госпожа Кар и от факта, че повечето жители на Рут биха се съгласили с подобна версия.

— Мисля, че е човек, който мрази всички останали — уверено изрече тя. Да, тя наистина вярваше, че Уолф е способен на подобно ужасно отмъщение; виждаше се в очите ѝ.

Прилоша ѝ и Мери започна да клати глава.

— Не, не. Уолф не е такъв. Наистина е огорчен от начина, по който сте се отнесли към него, но не мрази никого. И никога не би наранил. — Това знаеше със сигурност. Докосванията му бяха изпълнени с копнеж, но не и с бруталност.

Сисли Кар обаче също поклати глава.

— Не ми казвайте, че не ни мрази. Ненавистта е в очите му, всеки път щом ни погледне. Шерифът откри, че е бил във Виетнам, в някакъв ужасен смъртоносен отряд. Само един Господ знае как му се е отразило! Може и да не е изнасилвал Кати Тийл, но това би било идеалното му отмъщение.

— Ако Уолф е искал разплата, нямаше да се промъква наоколо — жлъчно отвърна Мери. — Вие изобщо нямате представа що за човек е той. Живее тук от години и никой не го познава.

— Убедена съм, че вие го познавате. — Сега лицето на Сисли Кар почервения. — По-различен вид познанство. Явно слуховете за вас и Джо Макензи не са верни. Може би трябваше да се досетим, че между вас с Уолф Макензи има нещо?

Мери побесня от жлъчното изказване.

— Точно така — почти извика тя и едва се въздържа да добави: „Макар и не колкото ми се иска!“.

Чу се цял хор от възклицания. Тя се обърна и видя лицата на местните, които бяха спрели и ги слушаха. Е, вече нямаше връщане назад. Уолф я бе предупредил да стои настрана от него и вместо това тя буквално изкрещя пред целия град, че „има нещо общо“ с него. Но не изпитваше и капчица срам. Напротив, можеше само да се гордее. С Уолф Макензи тя не беше даскалката — стара мома, която на това отгоре има котка. С него не се чувстваше невзрачна, а желана и обичана. Единствено съжаляваше, че предния ден Джо не се бе забавил, защото повече от всичко искаше да се отдаде на Уолф, да бъде неговата жена, с която той да споделя страстта си. Ако искат, да я линчуват, изобщо не ѝ пукаше за хората.

Госпожа Кар просъска ледено:

— Струва ми се, че ще се наложи да свикаме още едно събрание.

— Тогава имайте предвид, че имам железен договор — парира я Мери и се завъртя на пети. Не беше купила всички продукти, за които дойде, но беше прекалено бясна. Когато ги стовари на щанда, момчето сякаш се поколеба дали да маркира, но се подчини на гневния ѝ поглед.

Прибра се директно в дома си и реши, че и времето е в тон с настроението ѝ, ако се съдеше по сивите облаци. Разпредели продуктите и провери котката, която напоследък се държеше странно. През ума ѝ мина страшна мисъл: дали някой не я бе натровил? Удроу обаче се излежаваше най-спокойно върху килимчето си и Мери облекчено въздъхна.

Когато всичко свърши...

Думите прозвучаха в спомените ѝ и тя изпита огромна болка. Толкова силно копнееше за него, сякаш не беше същата без Уолф. Обичаше го, и макар да разбираше, че е по-добре да стои настрана от него, не можеше да се примири. След случките от тази сутрин нямаше никакъв смисъл да живеят като изгнаници. Все едно, че бе застанала

по средата на улицата и беше извикала: „Аз съм жената на Уолф Макензи“.

Беше готова да му даде всичко, което той пожелае. Леля Ардит ѝ бе втъпила, че интимната близост е допустима само ако жената е омъжена, макар да не бе успяла да ѝ даде причина, поради която една жена ще реши да се омъжи. Мери отдавна бе разбрала, че сексът съществува и извън брака, но просто досега той никога не я е блазнил — докато не срещна Уолф. Дори ако той я желал само за известно време, това пак ѝ се струваше по-добре от нищо. Само един ден, прекаран с него, щеше да е скъп, ярък спомен, който да ѝ носи утеха през дългите, самотни години. Мечтата ѝ бе да прекара живота си с Уолф, но не биваше да се надява на подобно нещо. Той бе преживял прекалено много горчивина и тревоги; никога нямаше да допусне една бяла жена да му стане близка. Щеше да ѝ отдаде тялото и ласките си, но никога нямаше да ѝ даде сърцето си.

Тя обаче го обичаше и заради това нямаше да изисква от него нещо повече. Не желал между им да се настанят гняв или чувство за вина. Единствената ѝ мечта бе да го прави щастлив, без значение за колко дълго или по какъв начин.

Бе я помолил да носи косата си пусната и сега копринените къдрици бяха разпилени върху раменете. И когато тази сутрин се огледа в огледалото, Мери се учуди как новата прическа омекотява чертите на лицето ѝ. Очите ѝ блесяха, защото беше направила нещо, което да го зарадва. Сега изглеждаше по-женствена, както той я караше да се чувства.

Вече нямаше никакъв смисъл да се прави на неутрална, след днешните разпавии в магазина. Щеше да му разкаже какво се е случило и тогава той щеше да разбере, че е напълно безполезно да се преструват повече. Изпита огромно облекчение.

Започна да се преоблича в един от безформените домашни халати, когато мина пред огледалото и спря. В мислите си отново се върна към момента, когато Уолф я видя облечена в джинсите на Джо и как погледът му се промени в толкова страстен и мъжествен, че дори сега тялото ѝ потрепери. Искал отново да я гледа по този начин, което обаче нямаше да се случи, ако продължаваше да носи тези размъкнати чували.

В този момент реши, че всичките дрехи вече не ѝ вършат работа. Без изключение роклите ѝ бяха старомодни и семпли, на това отгоре всичките бяха прекалено широки. Мери имаше хубава фигура, която би изпъкнала още повече в леки материи, топли цветове и тесни джинси. Завъртя се пред огледалото — тялото ѝ беше слабо, с изящни извивки. Не виждаше причина да се срамува от него.

Мърморейки си под носа, тя се облече в старата, „прилична“ рокля и взе чантата си. В Рут нямаше кой знае колко магазини за дрехи, но със сигурност можеше да си купи джинси и няколко дръзки блузи, както и една-две вталени поли, които ако не друго, то поне щяха да са ѝ по мярка.

И не желаше повече да носи „практичните“ си обувки.

Сивите облаци изпълниха обещанието си и когато Мери потегли към центъра на града, започна да вали. Силен, напоителен дъжд, който фермерите обожаваша, а не краткотраен порой, който преминаваше, преди да е напоил земята. Леля Ардит не би си показала носа в такова време, но за Мери дъждът изобщо не беше пречка. Спря пред един магазин, в който продава предимно дамска конфекция, макар дрехите да бяха далеч от модните хитове. Купи си три чифта джинси, шести размер, две леки памучни блузи и риза. Една елегантна пола от деним, комбинирана с тъмноредна блуза толкова ѝ харесаха, че тя изпита детинско желание да ги притежава. Избра си и друга пола, в кафяво, която ѝ седеше толкова добре, че цветът изобщо не я разколеба и я гарнира с бледобежова блуза. Последната ѝ покупка бе бледолилава памучна пола и риза с копринена яка. Изпълнена с чувство на задоволство, Мери си купи и чифт бели сандали, както и спортни обувки. Окото не ѝ мигна, когато жената на касата ги маркира и ѝ съобщи сумата. Твърде дълго беше отлагала промяната на гардероба си.

Но това още не беше краят. Прибра торбите в колата и се насочи към универсалния магазин на Хърст, откъдето всички си купуваха ботуши. Тъй като Мери планираше да прекарва доста време в планината на Уолф, вече чифт топли ботуши бяха наложителна необходимост.

Господин Хърст бе буквално груб с нея, но тя го изглежда сериозно и за момент се зачуди дали да не размаха отново учителския си показалец. Отхвърли идеята, тъй като жестът би загубил силата си,

ако се използва твърде често. Не обърна никакво внимание на недружелюбното му отношение и пробва няколко чифта ботуши, докато най-накрая си избра.

Нямаше търпение да се прибере, да облече джинсите и новата си блуза. Най-добре да обуе и новите ботуши, за да ги разтъпче. Удроу нямаше да я познае. Спомни си погледа в очите на Уолф и отново потрепери.

Колата ѝ бе паркирана в горната част на улицата, на няколко преки от магазина. Дъждът се усилваше и Мери се нахока наум, задето бе дошла пеша до магазина на Хърст. Върху тротоара се бяха образували огромни локви. Е, сега щеше да реши дали запази „практичните“ си обувки.

Наведе глава, гушна кутията с новите обувки и тръгна по улицата. Краката ѝ незабавно се измокриха до глезените. Продължаваше да се ругае, когато премина малката пътечка между магазина на Хърст и следващата постройка, някогашна бръснарница, която сега седеше празна. Не чу нищо, нито пък забеляза рязкото движение. Една огромна ръка, мокра от дъжда затисна устата ѝ, а друга обхвана тялото ѝ, като притисна ръцете и нападателят започна да я влачи по пътя, далеч от голямата улица. Мери инстинктивно се бореше, риташе и се въртеше, като издаваше приглушени звуци под дланта на мъжа. Ръката му силно бе стиснала лицето ѝ и пръстите болезнено се впиваха в скулите.

Високите бурени отстрани на пътечката жилеха краката ѝ и дъждът биеше право в очите ѝ. Ужасена, Мери започна да се съпротивлява по-силно. Не можеше да се случи подобно нещо! Не и посред бял ден! Само дето за него това явно изобщо не беше пречка — беше го направил с Кати Тийл.

Успя да освободи едната си ръка и се пресегна назад, опитвайки се да издере лицето му. Пръстите ѝ отчаяно се вкопчиха в мокра, вълнена материя. Той изруга, гласът му беше тих и дрезгав и я удари с юмрук по главата.

Всичко пред очите ѝ се размаза от непоносимата болка и тя осъзна, че съпротивата ѝ беше безсмислена. Смътно си даде сметка, че са стигнали края на пътечката и той я влачи зад изоставената сграда.

Мъжът дишаше тежко и учестено, когато я избута към чакъла и калта. Тя отново успя да освободи едната си ръка и в опита си да се

предпази се издра в ситните камъчета. Ръката му още притискаше устата ѝ и я задушаваше. Мери падна по корем в локвите и той се отпусна върху нея.

С другата си ръка, хвана полата ѝ и започна да я дърпа нагоре. Тя яростно впи нокти в ръката му, така че да освободи устата си и да може да изкрещи, но мъжът отново я удари. Испита див ужас и продължи да дере пръстите му. Той изруга, отмести краката ѝ и се настани между тях.

Мери чу звукът от разкъсване на дреха и испита такова отвращение, че то сякаш ѝ даде нови сили. Захапа ръката му с всичка сила и отново впи нокти в лицето му.

Ушите ѝ бучаха, но дочу вик. Мъжът замръзна, след което се облегна върху нея, за да се изправи на крака. През замъгленото си зрение, тя успя да различи син ръкав и ръката му, покрита с лунички, преди той да избяга. Откъм гърба си чу гърмеж и за миг си помисли, че сега сигурно щеше да я удари светкавица. Не, светкавицата идваше преди гръмотевица.

Някой изтърча бързо покрай нея. Мери лежеше на земята като парализирана, със затворени очи. Чу тихо изругаване и след това стъпките се приближиха.

— Мери? — попита я властен глас. — Добре ли си?

Успя да отвори очи и видя Клей Армстронг. Беше вир-вода и очите му блестяха гневно, но изключително внимателно подаде ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Добре ли си? — Сега тонът му беше по-рязък.

Дъждът отново биеше в лицето ѝ.

— Да — успя да изрече Мери и сгуши глава в рамото му.

— Ще го хвана — обеща Клей. — Давам ти думата си, че ще хвана мръсното копеле!

В града нямаше лекар, но Беси Пилант бе дипломирана медицинска сестра и Клей закара Мери до дома на Беси. Тя се обади на общопрактикуващия лекар, с когото работеше и го повика. Докато чакаха доктора да пристигне от съседния град, Беси почисти раните и сложи лед върху синините, след което ѝ сипа чаша горещ, прекалено сладък чай.

Клей изчезна някъде. В един момент къщата на Беси се напълни с жени. Шарън Уайклиф пристигна и увери Мери, че тя и Доти могат да поемат часовете ѝ в понеделник, ако тя не е в състояние да отиде на работа; Франси Бийкъм също дойде и заразказва дълги истории от времето, когато тя самата е преподавала. Целта ѝ очевидно бе да разсее Мери и останалите жени я последваха. Мери седеше мълчаливо и толкова силно стискаше одеялото, с което я беше завила Беси, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Разбираше, че се опитваха да ангажират вниманието ѝ, така че да не мисли за случилото се и им беше благодарна. Дори Сисли Кар пристигна и потупа съчувствено Мери, въпреки скандала помежду им отпреди няколко часа.

След това дойде лекарят и Беси въведе Мери в спалнята. Тя послушно отговори на всичките му въпроси и изохка, когато мъжът опипа главата ѝ, където нападателят я удари с юмрук. Провери как зениците реагират на светлина, измери кръвното налягане и ѝ даде слабо успокоително.

— Всичко е наред — най-сетне каза докторът и потупа коляното на Мери. — Нямате сътресение, така че главоболието ще отmine съвсем скоро. Един здрав сън ще ви помогне повече, отколкото каквито и да е хапчета.

— Благодаря ви, че дойдохте чак тук — учтиво благодари Мери.

Изведнъж я изпълни отчаяние и тревога. Всички бяха много любезни и мили, и въпреки това тя усещаше, че нервите ѝ се опъват. Чувстваше се омърсена и изложена. Имаше нужда да остане сама, да си вземе един дълъг душ, но най-вече се нуждаеше от Уолф.

Излезе от спалнята и видя, че Клей се е върнал. Той се приближи до нея и хвана ръката ѝ.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. — Ако още веднъж ѝ се наложеше да отговори на този въпрос, щеше да започне да крещи.

— Трябват ми показания, ако смяташ, че си в състояние да говориш.

— Добре. — Успокоителното започваше да действа и Мери сякаш не участваше във всичко това, а го наблюдаваше от страни. Клей я заведе до един стол и отново я зави с одеялото. Ледени тръпки минаха по тялото ѝ.

— Няма от какво да се боиш — успокой я той. — Вече го заловихме. Арестуван е.

Това събуди интереса ѝ и Мери се вторачи в мъжа.

— Заловили сте го? Значи знаете кой е?

— Видях го. — Гласът на Клей бе суров.

— Но той носеше скиорска маска. — Това си го спомняше, както и вълнената материя в ръцете си.

— Така е, само че косата му се развяваше. — Мери отново се втренчи в Клей; вцепенението ѝ премина в ужас. Значи косата му е била дълга и се развявала? Клей със сигурност не мислеше, че е... Не, със сигурност.

— Уолф? — промълви тя.

— Не се притеснявай. Казах ти, че е арестуван.

Мери стисна юмруци толкова силно, че ноктите ѝ се отбелязаха в дланите.

— Тогава незабавно го пуснете.

Първоначално Клей я погледна невярващо, след това изражението му стана ядосано.

— Да го пуснем? По дяволите, Мери, не можеш ли да проумееш, че той те нападна?

Съвсем бавно Мери поклати глава, лицето ѝ бе пребледняло.

— Не, не беше той.

— Аз го видях — повтори Клей, като правеше пауза между всяка дума. — Висок мъж с дълга коса. Кой друг би могъл да бъде?

— Не зная, но със сигурност не беше Уолф.

Останалите жени мълчаха, замръзнали на местата си, докато слушаха спора им. Сисли Кар заговори първа.

— Ние се опитахме да те предупредим, Мери.

— Но не ме предупредихте правилно! — Очите ѝ горяха, тя огледа стаята и погледът ѝ отново се спря върху лицето на Клей. — Аз видях ръцете му. Това бяха ръце на бял мъж, покрити с лунички. Не беше Уолф Макензи!

Клей се намръщи.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Той постави ръце на земята, точно пред очите ми. — Тя се пресегна и грабна ръкава на дрехата му. — Веднага освободете Уолф! Веднага, чуваш ли ме! И му мислете, ако има и една синина.

Клей стана и отиде до телефона. Мери отново погледна жените в стаята. Лицата на всички бяха бледи и разтревожени. Досещаше се каква е причината. Подозираха Уолф и той беше обект на техния страх и гняв. Сега обаче трябваше да търсят виновника сред тях. Доста мъже в района имаха лунички по ръцете, но не и Уолф. Неговите бяха жилави и тъмни, с бронзов тен от слънцето й мазоли от тежкия труд, който вършеше. Тя ги беше почувствала върху голата си кожа. Искаше да извика в лицата им, че Уолф няма причина да я напада, след като можеше да я има, когато пожелае, но си замълча. Отново я обзе предишното вцепенение. Единствено искаше да изчака Уолф, ако той изобщо дойде.

След около час Уолф влезе в къщата на Беси, сякаш беше негова собственост, без дори да почука. Чуха се възкличания, когато той застана на вратата и широките му рамене изпълниха рамката. Той изобщо не погледна останалите хора в стаята. Погледът му бе насочен към Мери, сгушена в одеялото и с пребледняло лице.

Стъпките му отекнаха по пода, когато се приближи до стола и клекна до нея. Черните му очи я огледаха от главата до петите; докосна брадичката ѝ и извъртя лицето към светлината, така че да види одраскванията и синините, които ѝ бяха причинили грубите пръсти. Повдигна ръцете ѝ и огледа разранените длани. Устните му бяха свити.

Мери имаше чувството, че всеки момент ще се разплаче, но успя да се усмихне.

— Подстригал си се — прошепна тя и прокара пръсти през гъстата му коса.

— Първото нещо, което направих днес — отвърна той. — Добре ли си?

— Да, добре съм. Той не успя... Сещаш се.

— Зная. — Уолф се изправи. — Ще се върна по-късно. Отивам да го хвана. Обещавам ти, че ще го хвана.

— Това е работа на полицията — рязко изрече Клей.

— Очевидно полицията не си върши работата тогава. — Той излезе, без да каже нито думичка повече, и Мери отново усети ледените тръпки по тялото си. Докато беше до нея, вцепененото ѝ тяло се изпълни с живот, но сега Уолф си беше отишъл. Каза, че ще се върне, но тя усещаше, че трябва да се прибере у дома. Всички бяха

много мили, дори прекалено мили. Имаше чувството, че всеки момент ще се разкрещи. Повече не можеше да се прави на силна.

СЕДМА ГЛАВА

Клей последва индианеца. Както и предполагаше, Уолф спря пикапа до малката пътечка, където Мери бе нападната. Заместник-шерифът паркира колата и когато излезе от нея, Макензи вече беше клекнал и изучаваше калната земя. Дори не повдигна поглед, когато другият мъж се приближи. Вместо това, най-съсредоточено продължи да изследва всяко стръкче трева и камъче.

— Кога се подстрига? — попита Клей.

— Тази сутрин. В бръснарницата в Харпстън.

— Защо?

— Защото Мери ме помоли — сухо отвърна Уолф и отново впери поглед в земята.

Съвсем бавно тръгна по пътеката, заобиколи зад сградата и спря на мястото, където Мери бе повалена на земята. Продължи по стъпките на нападателя, стигна до следващата пътечка и издаде странен звук на удоволствие, когато откри отпечатък от подметка.

Клей също бе изследвал земята, както и останалите мъже от участъка.

— Може да е на всеки от нас — обясни той на Уолф.

— Не е. Оставен е от обувка с мека подметка, не от ботуш — продължи да го изследва още известно време, след което допълни: — Този мъж прехвърля тежестта си върху пръстите. Предполагам, че тежи около седемдесет-осемдесет килограма. И не е в много добра физическа форма. Когато е стигнал дотук, вече е бил изморен.

Клей се почувства неудобно. Повечето хора биха отдали тези способности на индианския произход на Уолф, но щяха да сбъркат. Има идеални преследвачи, които могат да откриват отпечатьци, но подробностите, които Уолф откри бяха доказателство, че този мъж е бил обучен да преследва хора. Нямаше съмнение, че индианецът е прав, защото Клей бе виждал и други мъже, макар не много, способни да разгадават отпечатьци.

— Бил си във Виетнам. — Знаеше го предварително, но сега вече това имаше значение.

Уолф все още изучаваше следата.

— Да. А ти?

— В двадесет и първи отряд. Ти в коя част си служил?

Уолф го погледна и на устните му се появи едва забележима усмивка.

— В разузнавателния отряд.

Клей усети ледени тръпки по гърба си. За разлика от останалите войници, тези от разузнавателния отряд прекарваха седмици в джунглата или по хълмовете, спяха, където намерят, преследваха и биваха преследвани. Оцеляваха само най-силните, тези, които можеха да се бият на живот и смърт или да се сливат със сенките, в зависимост от ситуацията. Клей ги беше виждал как изскачат от храсталаците, мръсни и вонящи като диви животни, каквито и си бяха, със смърт в очите и толкова опънати нерви, че бе опасно да замахнеш към тях неочаквано или да минеш зад гърба им. Умният човек изключително внимава в присъствието на някой от този отряд.

В очите на Уолф сега отново се бе настанил хладният, смъртоносен поглед и макар да го разбираше, Клей само можеше да гадае на какво е способен този мъж. Индианецът отново се усмихна и с най-спокоен, почти нежен тон изрече:

— Този мъж допусна груба грешка.

— Защо?

— Нарани моята жена.

— Не е твоя работа да го преследваш. Полицията ще го направи.

— Тогава по-добре полицията да върви по следите ми. — Без думичка повече, Уолф си тръгна.

Клей остана загледан в едрата фигура. Изобщо не се изненада от безцеремонното заявление, че Мери е неговата жена. По гърба му отново преминаха ледени тръпки и той потрепери. Целият град бе допуснал грешка по отношение на този мъж, но изнасилвачът бе сбъркал фатално.

Мери стоически издържа всички протести и молби, когато съобщи, че се прибира в дома си. Всички бяха много мили и тя

оценяваше загрижеността им, но просто не можеше да остане у Беси и минутка повече. Нямаше никакви физически травми, пък и докторът бе казал, че главоболието ще премине до няколко часа.

Потегли с колата и движенията ѝ бяха напълно механични. По-късно не помнеше нищо от шофирането. Едва когато стигна старата къща, почувства огромно облекчение, но веднага го потисна. Сега не можеше да си позволи да се отпусне. Не още. Трябваше да се стегне и да събере всичките си сили.

Удроу се увъртя около глезените ѝ започна да мяука настоятелно. Мери го нахрани, макар че котката вече беше дебела колкото футболна топка и веднага се почувства изтощена. Седна на масата и скръсти ръце в скута си.

Час по-късно Уолф я откри в същата поза, точно когато денят вече си отиваше.

— Защо не ме изчака? — загрижено попита той, застанал на прага.

— Трябваше да се прибера — обясни Мери.

— Аз щях да те докарам.

— Зная.

Той седна до нея и взе ледените ѝ, здраво стиснати длани в своите. Тя го гледаше с празен поглед и сърцето му се сви.

Би дал всичко никога повече да не вижда този израз в очите ѝ.

Винаги е била толкова силна и смела. Макар дребничка и крехка като телосложение, Мери винаги излъчваше непобедимост. Самата мисъл за поражение ѝ бе чужда и тя поддреждаше живота си както на нея ѝ харесва, без да се притеснява да размаха пръст в лицето на магазинера. Отношението ѝ към живота понякога го дразнеше, но често го очароваше. Беше като малко коте, което се смята за тигър и понеже се държи като такава, хората отстъпваха.

Сега обаче цялата смелост и сила бяха изчезнали. Очите ѝ излъчваха ужасяваща уязвимост и Уолф знаеше, че тя никога няма да забрави мига, в който се бе почувствала напълно безпомощна. Този боклук я бе наранил, унижил и буквално я бе натикал в калта.

— Знаеш ли кое ме ужаси най-силно? — най-сетне заговори тя.

— Кое?

— Това, че исках първият път да бъде с теб, а той щеше... — Изведнъж спря, неспособна да продължи думите.

— Но не го е направил.

— Не. Вдигна полата ми и започна да къса дрехите, когато Клей — мисля, че Клей — извика. Чух и изстрел от пистолет. Спомням си, че чух страшен тътен, и тогава ми се стори, че е гръмотевица.

Притесни го монотонният глас, с който говореше и Уолф си даде сметка, че тя все още е в шок.

— Няма да позволя да се приближи до теб повече. Обещавам ти.

Тя само кимна, след което затвори очи.

— Сега ще отидеш да си вземеш душ — подкани я той и я изправи на крака. — Дълъг, топъл душ, а през това време аз ще ти приготвя нещо за ядене. Какво искаш?

Мери се насили да измисли какво ѝ се яде, но самата идея за храна ѝ се стори отвратителна.

— Само чай.

Той се качи с нея на горния етаж. Тя изглеждаше спокойна, но спокойствието ѝ бе само привидно, сякаш бе събрала всичките си сили, за да се държи под контрол. Уолф знаеше, че за нея е по-добре да си поплаче, или да се разкреци, каквото и да е, само да се освободи от непоносимото напрежение.

— Трябва да си взема нощницата. Нали нямаш нищо против? — Изглеждаше разтревожена, сякаш се боеше, че създава прекалено много проблеми.

— Разбира се, че нямам нищо против — успокои я той. Пресегна се, за да я погали, но отпусна ръката си преди да я докосне. Тя може би не искаше никой да я докосва. Заболя го, като си помисли, че може да изпитва отвращение от ласките му.

Мери взе нощницата си и послушно застана в старомодната баня, докато Уолф нагласи водата.

— Ще те чакам долу — каза той и излезе от банята. — Не заключвай вратата.

— Защо? — Очите ѝ бяха изпълнени с тъга.

— Защото може да припаднеш и да имаш нужда от мен.

— Няма да припадна.

Той се подсмихна. Не, разбира се, че госпожица Мери Елизабет Потър няма да припадне, не можеше да си позволи подобна слабост. Може би не напрежението я крепеше, а стоманеният гръбнак.

Уолф знаеше, че трудно ще я убеди да хапне нещо, но все пак затопли една готова супа. Тя тъкмо завря и чайникът започна да свири, когато Мери влезе в кухнята.

Не беше облекла халат, а само бяла памучна нощница. Той усети, че се изпотява, когато през прозрачната нощница забеляза гърдите ѝ. Изруга мислено и седна на масата като послушно дете. Моментът изобщо не беше подходящ за страсти. Само дете не можеше да се възпре — желаше я яростно.

Тя механично изяде супата, без изобщо да протестира, изпи чая и му благодари. Уолф вдигна масата и изми чиниите. Когато свърши и се обърна, Мери все още стоеше със скръстени ръце, с празен поглед в очите. Той замръзна на мястото си и отново изруга. Не можеше да допусне това да продължава. Повдигна я от стола, седна и я настани в скута си.

За момент тя се стегна, след това от устните ѝ се пророни въздишка и Мери се отпусна върху гърдите му.

— Толкова се изплаших — прошепна тя.

— Зная, скъпа.

— Откъде знаеш? Ти си мъж! — Гласът ѝ стана леко обвинителен.

— Така е, но съм бил в затвора. — Не беше сигурен дали тя разбира какво има предвид.

— О! — След малко възкликна тя и яростно продължи: — Само ако някой те е наранил...

— Спокойно, спокойно! Никой не ме е нападал, защото мога да се бия и всички го знаеха. — Не ѝ обясни как бе извоювал подобна репутация. — Но се случваше с други затворници. Знаех, че може да се случи и с мен и бях постоянно нащрек. — Нощите в затвора минаваха само в лека дрямка, с лъжица наострена като нож под възглавницата. В килията си държеше доста оръжия, които пазачите виждаха, но не можеха да разберат предназначението им. Само войник от разузнавателния отряд би могъл да ги разпознае и да разбере за какво служат. Да, през целите две години бе живял нащрек.

— Радвам се — най-сетне отговори тя. В следващия момент отпусна глава и започна да плаче. Уолф я притисна по-плътно до себе си и погали главата ѝ. Нежното ѝ, крехко тяло се тресеше от ридания и

Мери обви ръце около врата му. Не каза нищо, нито пък той заговори, защото думите бяха излишни.

Най-накрая тя се изправи и огледа стаята със замъглен поглед.

— Трябва да си издухам носа.

Той се пресегна и взе една кърпичка от кутията със салфетки. Мери издуха носа си по най-достоепния начин. Отново се отпусна и се зачуди как ще се справи с това, което ѝ се случи. Осъзнаваше, че можеше да е много по-зле, но и без това се чувстваше отвратително. В ума ѝ изплува само една мисъл — тази нощ не искаше да е сама. Не можеше повече да търпи състраданието на останалите жени, но ако Уолф останеше с нея всичко щеше да е наред.

Тя го погледна.

— Ще останеш ли с мен тази нощ?

Всеки мускул в тялото му се стегна, но той разбираше, че не може да ѝ откаже.

— Знаеш, че ще остана. Мога да спя на...

— Не. Искам да спиш в моето легло и да ме прегръщаш цяла нощ, така че да усещам, че не съм сама. Само тази нощ. Утре вече ще съм добре.

Искрено се надяваше да ѝ мине толкова бързо, но се съмняваше. Спомените щяха се промъкват в съзнанието ѝ, изневиделица да изскачат от тъмнината, когато най-малко очаква. Никога през живота си нямаше да забрави какво бе преживяла и точно затова искаше да хване мръсника и да му извие врата. Буквално.

— Ще се обадя на Джо да му кажа — каза той и я отмести от скута си.

Още бе доста рано, но очите ѝ тежаха от умора и след като се обади на сина си, Уолф реши, че няма какво повече да чакат. Тя се нуждаеше от един здрав сън.

Загаси лампите и я прегърна, докато се изкачваха по стълбите. Кожата ѝ беше топла и подканяща под тънката материя и сърцето му започна да бие по-учестено. Уолф стисна устни, когато кръвта запрепуска из вените. Чакаше го тежка нощ.

Спалнята ѝ беше много старомодна, сякаш извадена от миналия век, но той не беше очаквал и друго. Нежното, люляково ухание тук се усещаше по-силно.

— Надявам се леглото да не ти е малко — разтревожено каза тя.

— Ще свърши работа. — Не беше достатъчно голямо, но нямаше какво да се направи. Щеше да му се наложи да прекара нощта плътно притиснат до Мери, сгушена до него. Не беше убеден дали ще успее да издържи, да лежи до нея, без да я пожелае. Умът му казваше едно, но тялото му искаше нещо съвсем различно.

— От коя страна искаш да спиш?

Какво значение имаше? От която и страна да легнеше, цялата нощ щеше да е едно мъчение.

— От лявата.

Мери кимна и вдигна завивките. Уолф искаше да отмести поглед, докато тя се настаняваше в леглото, но очите му просто не се подчиниха. Видя женствените извивки на тялото ѝ, подчертани от фината материя на нощницата. Белите ѝ, слаби крака се оголиха и той моментално си ги представи обвити около тялото му. Спомни си как държеше гърдите ѝ в ръце, как ги целуваше, уханието на кожата ѝ.

Уолф рязко се наведе и я зави.

— Ще вляза да взема душ.

Забеляза страха в очите ѝ при мисълта, че ще остане сама, но Мери бързо се пребори с него и каза:

— Кърпите са в шкафа до вратата.

Уолф яростно се ругаеше, когато остана сам в банята и започна да се съблича. Знаеше, че и леден душ няма да му помогне, защото напоследък често беше опитвал да се успокои по този начин, но ефектът бе крайно нетраен. Имаше нужда от Мери, гола в ръцете му, стенеца от удоволствие...

По дяволите! Не биваше да го допуска, не и тази нощ.

Цялото тяло го болеше, когато застана под топлия, силен душ. Не можеше да си представи нощта, която го очакваше. Последното нещо, от което тя имаше нужда в момента, беше желанието му да я люби. Тя се нуждаеше от утеха и успокоение, а не от страст. А той изобщо не бе сигурен в самоконтрола си. Твърде дълго не е бил с жена и от доста време я желае.

Не, по никакъв начин не биваше да ѝ причинява подобно нещо. По-скоро сам щеше да си пререже гърлото, отколкото да види отново страха и уязвимостта в очите ѝ.

Той се върна и Мери още лежеше спокойно. Не помръдна, когато Уолф загаси лампата. Той се отпусна в леглото и тя се обърна на една страна. Той също легна настрани, обви талията ѝ с ръка и я притисна към себе си. Мери въздъхна и той усети, че напрежението ѝ отминава.

— Много е приятно така — промълви тя.

— Нали не те е страх?

— От теб? Не! Никога не ме е било страх от теб. — Гласът ѝ трептеше от нежност. Тя се пресегна назад и погали лицето му. — Утре всичко ще е наред. Само почакай и ще видиш. Просто в момента съм ужасно уморена и нямам сили да се преборя с кошмара. Нали ще ме прегръщаш така цяла нощ?

— Само ако искаш.

— Моля те.

Уолф отмести косата ѝ, целуна извивката на врата и му стана приятно, когато из тялото ѝ преминаха тръпки.

— Удоволствието е изцяло мое — нежно прошепна той. — Лека нощ, скъпа.

Мери се събуди от бурята навън. Беше на зазоряване, светлината още бе съвсем слаба и небето бе покрито с тежки, сиви облаци. Бурята бушуваше с все сила, напомняйки ѝ за Юга. Една светкавица разцепи небето и последвалата гръмотевица разтрепери въздуха. Тя мързеливо преброи секундите между светкавицата и гръмотевицата, за да разбере колко далеч е бурята — седем километра. Валеше проливен дъжд, който тропаше върху остарелия покрив на къщата. Беше великолепно.

Чувстваше се изпълнена с живот и спокойствие едновременно, и тръпнеща с очакване, сякаш днес щеше да се случи нещо специално. Вчерашният ден беше в миналото. Това вече не може да я нарани. Днес бе настоящето и в него присъстваше Уолф.

Той вече бе станал, но тя знаеше, че цяла нощ бе лежал до нея и я беше прегръщал. Дори и в съня си го беше усетила, чувстваше силните му ръце върху тялото си. Да спи до него ѝ достави такова удоволствие, че просто нямаше думи да го изрази.

Къде ли беше отишъл? Из къщата се разнасяше аромат на кафе и Мери стана от леглото. Изми се, среса се и се върна в спалнята да се преоблече. Странно, но сутиенът ѝ се стори крайно неудобен и тя го

свали. Имаше чувството, че цялото ѝ тяло пулсира в очакване на нещо. Нямахме да слага никакво бельо. Облече само лек халат върху голото си тяло и слезе долу.

Той не беше в кухнята, макар че празната чаша в мивката обясняваше аромата на кафе. Вратата беше отворена и тънката мрежа не представляваше никаква бариера за студа. Уханието на дъжд се смесваше с това на кафето. Пикапът му беше паркиран отпред.

Само след няколко минути водата се свари и тя изпи чая си, седнала на кухненската маса, докато наблюдаваше поройния дъжд през прозореца. Отвън нахлуваше студ, но тя изобщо не го усещаше. От хладния вятър зърната на гърдите ѝ настръхнаха, но за първи път Мери изобщо не се притесни.

Стана и тръгна към мивката с празната чаша в ръка, когато той се върна, застанал от другата страна на мрежестата врата. Дрехите му бяха залепнали за тялото и по лицето му се стичаха капки дъжд. Седеше, вперил поглед в нея.

Лицето му излъчваше диво, примитивно желание, очите му блестяха. Мери можеше да види как гърдният му кош се разширява при всяко вдишване на въздух и вената на врата му пулсираше. Макар да стоеше неподвижно, тя усещаше, че цялото му тяло е опънато от напрежение. В този момент осъзна, че днес ще се любят и че тя самата е очаквала точно това още от събуждането си.

— Винаги ще бъда мелез — изрече той с нисък, дрезгав глас, който едва се чуваше на фона на силния дъжд. — И винаги ще има хора, които ще ме мразят заради това. Помисли си много добре, преди да решиш, че искаш да си моя жена, защото няма връщане назад.

Съвсем бавно и ясно тя пророни:

— Не искам да има връщане назад.

Уолф отвори мрежестата врата и бавно и целенасочено влезе в кухнята. Ръката на Мери леко трепереше, когато се пресегна да остави празната чаша в мивката, след което се обърна с лице към него.

Той обви ръце около кръста ѝ и я придърпа към себе си; дрехите му бяха мокри и тънкия халат бързо попи водата, така че се залепи за тялото ѝ. Мери плъзна ръце по раменете му, обви врата му и се повдигна да го целуне. Целувката им бе бавна и дълбока и коленете ѝ омекнаха, когато из цялото ѝ тяло се разнесе топлина. Гърдите му се повдигнаха, когато той рязко си пое въздух и ръцете му я притиснаха

по-силно. Сега вече устните им бяха страстни, изпълнени с копнеж и жажда почти до болка.

Мери усети, че той повдига полата ѝ и след малко почувства едрите му ръце върху бедрата си. Целият потрепери от възбуда, когато установи, че е без бельо. Ласките му ѝ доставиха неподозирана наслада. Уолф ѝ бе разкрил един напълно нов свят, светът на чувствените удоволствия, и постоянно го разширяваше пред очите ѝ.

Повече не можеше да чака и я повдигна в ръцете си. Лицето му бе сериозно, когато я погледна.

— Този път нищо не може да ме спре — тихо прошепна той. — Не ме интересува дали телефонът ще звъни, или някой ще дойде, днес ще довършим всичко докрай.

Тя не отговори нищо, само му се усмихна подканящо и той усети, че повече не може да се въздържа. Ръцете му я държаха здраво, когато я качи по тесните, скърцащи стълби, влезе в спалнята и нежно я положи в леглото.

За момент остана загледан в нея, след това отиде до прозореца и го отвори.

— Хайде да оставим бурята да ни прави компания. — Мери въздъхна, когато почувства студения въздух върху разгорещената си кожа. Застанал пред прозореца, през който слабата светлина очертаваше силното му тяло, Уолф започна да сваля дрехите си. Тя спокойно лежеше, извърнала глава, за да го вижда. Първо свали ризата си и под нея се разкриха мускулести рамене и плосък стомах. Знаеше, че тялото му е много силно. Наведе се, изхлузи ботушите и чорапите, и отново се изправи, за да разкопчае колана си. Шумът от бушуваща буря превръщаше движенията му в пантомима. Без миг колебание той свали джинсите и слиповете си.

Уолф стоеше чисто гол пред нея. Сърцето ѝ болезнено подскочи в гърдите, докато го наблюдаваше и за първи път се почувства съвсем малка и безпомощна пред него. Беше толкова висок, силен и мъжествен, че не можеше да откъсне очи от тялото му. Испита едновременно възбуда и уплаха.

Той седна до нея и веднага забеляза страха в очите ѝ.

— Не се бой — прошепна Уолф и отмести косата от лицето ѝ. Ръцете му бяха изключително нежни, докато сваляше ципа на халата ѝ.

— Зная какво ще се случи — пророни тя. — Но не мога да си представя как.

— Не се притеснявай, ще бъда нежен и внимателен.

— Добре — промълви тя и го остави да свали дрехата. Гърдите ѝ бяха голи и тя усети, че зърната ѝ набъбнаха от възбуда. Той се наведе и ги целуна. Мери се изви в ръцете му, из цялото ѝ тяло се разля топлина. Той бързо махна халата; изпитваше неудържимо желание да усети голата ѝ кожа в ръцете си.

Мери потрепери. За първи път от детството ѝ някой я виждаше чисто гола; лицето ѝ пламтеше и тя затвори очи, за да се пребори с притеснението си. Той погали гърдите ѝ, след което ръцете му се плъзнаха по стомаха ѝ. Когато стигнаха бедрата, тя издаде стон от удоволствие и отвори очи. Той я гледаше с толкова яростен копнеж, че тя мигновено забрави неудобството си. Изведнъж се почувства горда, че този мъж я желае толкова силно и тялото ѝ го възбуждаше. Галеше бедрата и хълбоците ѝ, Мери стенеше и тялото ѝ се извиваше от тръпки. Никога досега не бе изживявала подобно нещо.

— Харесва ли ти? — прошепна Уолф.

Тя само въздъхна. Той продължаваше да я гали, когато се наведе и устните им се сляха. Мери се вкопчи в него. Искаше ласките му да нямат край. Сякаш пръстите му предизвикваха треска, докато тя вече не виждаше и не чуваше нищо, потопена в невероятна наслада. Тя отдели устните си от неговите.

— Уолф, моля те. — Гласът ѝ бе изпълнен с желание.

— Погледни ме. Искам да виждам лицето ти...

Тя отново изстена. Уолф повече не можеше да издържа. Нежната ѝ, прозрачна кожа го възбуждаше до полуда, както никога досега. Беше толкова мека и приканваща! Косата ѝ бе копринена, кожата ѝ беше сатенена. Желаше я повече от всичко на света.

Той се намести върху нея и Мери рязко си пое дъх. Вдигна очи към него и погледите им се срещнаха. Бурята сякаш бе влязла в стаята. Просветна светкавица и почти мигновено цялата къща се разтrese от гръмотевица. Силният вятър развяваше завесите и дъждът валеше през прозореца, разнасяйки уханието на напоена земя над главите им. Мери извика, сълзите се търкулнаха по лицето, когато той проникна в нея.

Уолф лежеше върху нея, подпрян на лакти и лицата им бяха само на сантиметър едно от друго. Целуваше страните ѝ, така че сълзите

попиваха в устните му. Мери усети изгаряща болка и очите ѝ отново се навлажниха. Той продължаваше да я целува, докато болката премина в удоволствие.

Уолф ѝ беше казал, че може би първия път изобщо няма да ѝ хареса, но бе сбъркал. Сексът наистина беше страстен, примитивен, див. Но беше и толкова мощно изживяване, че сякаш я погълна. Въпреки болката, тя изпитваше щастие, че вече е негова. Можеше да усети и неговото вълнение. Тя го обичаше и той имаше нужда от нея. Сякаш допреди да срещне този мъж, изобщо не бе живяла.

Не можеше повече да държи в тайна чувствата си. Той трябваше да знае. Мери никога не бе замаскирала емоциите си. Ръцете ѝ се плъзнаха по силните, мокри рамене и прокара пръсти през гъстата му коса.

— Обичам те — промълви тя. Гласът ѝ едва се чу на фона на поредната гръмотевица.

Дори и да отговори, Мери не го чу. Топлината отново се разля из тялото ѝ и вече не изпитваше никаква болка. Лицето му бе обляно в пот и тя повтори, че го обича. Движенията им сега бяха напълно в синхрон, бурята сякаш бушуваше в телата им. Тихите стонове се сливаха с шума от дъжда; телата им бяха мокри, мускулите им трепереха.

— Уолф! — диво извика тя и ноктите ѝ се забиха в гърба му.

— Остави се на удоволствието, скъпа — успя да промълви той, чувствайки сам приближаващия екстаз.

Мери усети, че треската и напрежението стават непоносими и тогава нещо в нея експлодира. Тя извика, цялото ѝ тяло потрепери. Това бе най-сладката лудост, неописуемо удоволствие, което продължи, докато тя вече смяташе, че ще откачи. Той я прегръщаше, докато тялото ѝ се успокои. Гърлените викове от неговата уста се сляха с бурята, след което тялото му се отпусна.

След това лежаха мълчаливо, сякаш думите само щяха да развалят магията. Сливането на телата им бе изпълнено с толкова страст и жажда, като че нищо друго не съществуваше. Светкавиците и гръмотевиците бяха само допълнение. Съвсем бавно и неохотно Мери почувства, че реалността се завръща около тях. Беше неземно приятно просто да лежи под него и да гали косата му.

Дишането им бавно се върна към нормалния си ритъм и бурята отмина, когато той се отмести и легна до нея. Продължаваше да я прегръща, но сега вече студът в стаята бе осезаем и тя започна да трепери. Уолф стана и отиде да затвори прозореца. Мери наблюдаваше движенията на всеки мускул от голото му тяло. Той се върна в леглото. Тя изпитваше изгаряща нужда да гали тялото му и да разгледа всяка частица от този мъж, доставил ѝ такова удоволствие.

— Харесва ли ти? — Гласът му беше нисък и изпълнен с веселие.

Вече не изпитваше и капчица притеснение, след това което се случи между тях. Тя го погледна и се усмихна.

— Много. Веднъж си те представих гол, само с парче плат увито около кръста, но така е значително по-добре.

Той се пресегна и я повдигна от леглото, сякаш тя беше перце.

— По-добре да се облечем, преди да си настинала и преди аз да съм забравил добрите си намерения.

— Какви добри намерения?

— Да те оставя на мира, докато се възстановиш.

Мери го погледна сериозно.

— Много ти благодаря, че беше толкова внимателен.

— Беше ми изключително приятно. — Устните му се повдигнаха в усмивка и той погали кестенявата ѝ коса. — Отминаха ли лошите спомени?

Тя веднага разбра за какво говори и отпусна глава върху гърдите му.

— Да, днес вече всичко е наред.

Само дето тя изобщо не бе забравила случката от предишния ден, и Уолф много добре го знаеше. Все още се чувстваше уязвима, макар да държеше брадичката си високо вирната. Беше твърдо решен, че мръсникът ще си плати за това, което ѝ причини.

Дълги години бе живял в привидно помирение с жителите на Рут, но сега вече нещата се промениха. Заради Мери щеше да открие този мъж, независимо дали местните са съгласни или не.

ОСМА ГЛАВА

Мери пусна дрехите на Уолф в сушилнята и се зае с приготвянето на закуска. Никой от двамата не проговори. Въпреки че бе твърдо решена бързо да превъзмогне шока, тя просто не можеше да забрави ужаса, който изживя, сгачена съвсем безпомощна в ръцете на един луд, защото този човек със сигурност бе такъв. Независимо с какво се занимаваше или какво мислеше, в ума ѝ като светкавица проблясваше спомена и ѝ трябваша няколко минути, докато се съвземе и успее да го изтика обратно в дълбините на съзнанието си.

Уолф я наблюдаваше и по начина, по който от време на време цялото ѝ тяло се стягаше веднага разбра какво изтърпява. Самият той често преживяваше такива моментни кошмари, неканени спомени от Виетнам и от затвора и много добре знаеше какво причиняват. Искаше му се отново да я заведе в леглото и да заличи тези сенки, но все още бе твърде скоро. Когато свикнеше с него... На устните му се появи усмивка, като си представи часовете на удоволствие, които ги очакваха.

Но преди всичко трябваше да открие мъжа, който я нападна.

Когато дрехите му изсъхнаха, той се облече и заведе Мери до задната врата. Пороят бе преминал в слаб дъжд, така че нямаше да се измокрят, докато стигнат до плевнята.

— Ела с мен — подкани я той и хвана ръката ѝ.

— Защо?

— Искам да ти покажа нещо.

— Ходила съм в плевнята. Там няма нищо интересно.

— Днес вече има. Ще ти хареса.

— Добре — съгласи се тя и двамата забързаха към старата, тъмна плевня, която нямаше нищо общо с неговата. Носът ѝ засърбя от прахоляка.

— Вътре е толкова тъмно, че нищо няма да видим.

— Има достатъчно светлина. Хайде! — Той все още държеше ръката ѝ и я заведе до едно тъгълче, където от стената липсваха няколко

дъски.

— Какво толкова интересно има тук?

— Погледни под хранилката.

Тя се наведе и погледна. Сгушен върху купчина сено и стара кърпа лежеше Удроу. Върху корема му се бяха настанили четири малки създания, наподобяващи на мишки.

Мери рязко се изправи.

— Удроу е станал баща!

— Не, Удроу е майка.

— Майка! — невярващо повтори Мери. Впери поглед в котката, която също я погледна учудено, след което се обърна и започна да ближе малките. — Но на мен изрично ми казаха, че Удроу е мъжки котарак.

— Ето, че не е. Ти не провери ли?

Мери го погледна ядно.

— Нямам навика да гледам интимните части на животните.

— Само моите, така ли?

Тя се изчерви, но не можа да го отрече.

— Да.

Уолф обгърна талията ѝ и я придърпа за една дълга целувка. Тя въздъхна и се отпусна в прегръдките му. Обви ръце около врата му, точно когато устните им се сляха. Силното тяло ѝ вдъхваше сили и тя се чувстваше напълно в безопасност. Нищо не можеше да я нарани, докато е до нея.

— Трябва да си вървя — прошепна той. — Зная, че Джо ще свърши каквото може, но в ранчото има работа и за двама ни.

Досега Мери вярваше, че ще успее сама да се справи с ужаса, но в този момент я обзе паника при мисълта, че ще трябва да остане сама. Бързо се съвзе и свали ръцете си от врата му.

— Добре. — Искаше да го попита дали ще се видят по-късно, но замълча. Странно, но сега, когато връзката им стана интимна, тя се чувстваше по-неуверена от преди. Допусна го прекалено близо до себе си и осъзна, че вече е много по-уязвима. Подобна близост с друг човек малко я плашеше.

— Вземи си якето — каза той, когато излязоха от плевнята.

— Няма нужда, облечена съм достатъчно топло.

— Не, вземи си другото, защото идваш с мен.

Тя му хвърли бърз поглед, след това сведе очи.

— Все някога трябва да остана сама — тихо изрече тя.

— Не и днес. Хайде, обличай се.

Малко след това, когато се качи в пикапа му, Мери изпита такова чувство на облекчение, сякаш току-що някой я бе спасил от екзекуция. Може би до довечера ще се е свързала.

Когато стигнаха ранчото, Джо излезе от плевнята и отиде до пикапа. Отвори вратата на Мери, повдигна я и след това силно я прегърна.

— Добре ли си? — Младежкият му глас беше изпълнен с гняв.

— Нищо ми няма, само се уплаших.

Джо погледна баща си и забеляза хладния гняв в тъмните очи. Някой бе посмял да я нарани и със сигурност щеше да си плати. Обзе го дива, примитивна ярост и знаеше, че неговата е само частица от това, което изпитваше Уолф. Погледите им се срещнаха и баща му леко поклати глава, знак, че е по-добре Джо да не обсъжда повече въпроса. Мери бе тук, за да се отпусне, а не да преживява наново кошмара.

Уолф се приближи и хвана Мери за рамото, като я обърна към конюшната.

— Имаш ли желание да помагаш с работите тук?

Очите ѝ заблестяха.

— Разбира се. Винаги съм искала да видя как тече животът в едно ранчо.

Той забави крачка, за да не я кара да бърза, когато тримата тръгнаха към конюшната.

— Това не е типично ранчо. Отглеждаме наши коне, но и хората водят техни да ги дресираме.

— Защо ги дресирате?

— За да могат да живеят в табуни. Повечето са коне предназначени за ферми, но понякога водят чистокръвни породи, или пък млади, буйни жребци.

— Тези, които отглеждат чистокръвни породи нямат ли собствени дресьори?

Той повдигна рамене.

— Някои коне просто са по-опак и не се поддават на обучение. И най-скъпият кон не струва нищо, ако никой не може да се доближи

до него. — Не каза нищо повече, но Мери знаеше, че при него водят тези, с които никой друг не е успял да се справи.

Дългата конюшня се простираше вдясно от плевнята. Когато влязоха вътре, Мери вдиша от силния аромат, смесица на земя, коне, тор и сено. Над преградите се подаваха дълги, копринени вратове. Никога не се беше доближавала до коне, но не я бе страх от тях. Вървеше по пътеката, галеше лъскавите гриви и им шепнеше тихо.

— Всички ли са фермерски коне?

— Не, в съседното отделение има един канадски кон, това е порода, на един човек от съседния окръг. А в дъното има един състезателен кон. Купен е от един богаташ за жена му. Тя има рожден ден през юли и това е подаръкът ѝ.

Всички бяха млади коне, игриви като деца. И Уолф се отнасяше към тях като към такива, говореше им нежно и успокояващо, сякаш бяха големи бебета. Мери прекара целия следобед в конюшната с двамата мъже, запленена от безкрайните грижи по конете — почистване, хранене, проверка на подковите. Най-сетне дъждът спря и Уолф изкара два млади коня в оградения двор зад плевнята, като бавно и внимателно ги тренираше да свикват с юздите и седлата. Нито веднъж не избърза, нито загуби търпение, макар че единият от конете постоянно се изскубваше и побягваше при всеки опит да му постави седлото. Само го успокояваше нежно и започваше всичко отначало. Преди да настъпи вечерта, младият жребец препускаше из поляната със седлото, сякаш се бе родил с него на гърба.

Мери беше удивена от топлия му, кадифен глас и от силните му ръце, които майсторски обучаваха животните. Беше направил същото и с нея. Цялата потрепери, когато споменът я връхлетя.

— Не съм виждал друг като него — тихо заприказва Джо, като застана до нея. — И мен ме бива, но не и наполовина колкото него. Досега не се е случило да не е успял да опитоми кон. Преди две години ни докараха един много расов жребец, който обаче беше толкова проклет, че никой не можеше да се справи с него. Татко го прибра в конюшната в самостоятелно отделение, даваше му бучка захар, морков или ябълка на преградата и оставаше там, докато се увери, че животното го е забелязало. Тогава си излизаше, а конят изяждаше каквото му е оставено. Жребецът започна да го чака и да цвили, ако татко се забави с храната. След това баща ми престана да му я оставя

на преградата. Рингър, така се казваше конят, трябваше да дойде сам, ако искаше да яде. Първите няколко пъти се инатеше, но накрая се предаде. След това пък трябваше да яде от ръката на татко. Тогава, разбира се, му даваше само моркови, за да не си загуби някой пръст. Най-сетне Рингър сам идваше до преградата и завираше глава в ризата му като малко дете. Татко решише козината му и в крайна сметка му сложи седло и започна да го язди. И аз работех с него, след като беше опитомен. Предполагам, че животното просто в един момент видя, че няма смисъл да се противопоставя. Тогава една от кобилите ни беше в разплодителен период. Обадохме се на собственика на Рингър и го попитахме дали има нещо против да ги чифтосаме. Мъжът се съгласи, Рингър се представи като истински джентълмен и всички бяха щастливи. Собственикът си получи вече опитомения кон, ние получихме тлъст хонорар, а кобилата роди страхотен жребец.

Мери премигна притеснено при това чистосърдечно описание на чифтосването и се прокашля.

— Чудесен е — съгласи се тя и отново се изкашля. Кожата ѝ гореше. Не можеше да свали поглед от Уолф, висок, силен, с широки рамене. Слабото слънце блестеше в косата му.

— Като свършим тук, можем да си вземем урока, който пропуснах в петък — прекъсна мислите ѝ Джо. Не искаше да си припомня петък вечерта, дългите часове на очакване да чуе дали Уолф е освободен от затвора. Този следобед бе като малък оазис на спокойствие и нормалност, но тя знаеше, че ще мине дълго време преди духовете в Рут да се успокоят. Едно младо момиче беше изнасилено и още на другия ден Мери бе нападната. Хората щяха да са разгневени и уплашени, подозрителни дори към съседите си. Тежко му на всеки непознат, който минеше през Рут, поне докато хванат виновника.

По чакълената пътека се чува автомобилни гumi и Джо отиде да види кой се е претрашил да дойде в планината на Макензи. Върна се след минутка с Клей Армстронг. Сякаш събитията от миналия петък се повтаряха и сърцето на Мери се сви от уплаха. Дали нямаше и днес да арестува Уолф?

— Мери! — Клей кимна и докосна ръба на шапката си. — По-добре ли си вече?

— Да — уверено отвърна тя.

— Досетих се, че ще те открия тук. Би ли искала отново да ми разкажеш всичко?

Уолф свали ръкавиците си, докато се приближаваше. Погледът му бе свиреп.

— Нали вчера ти разказа всичко?

— Понякога хората си спомнят отделни подробности, когато шокът премине.

Мери усещаше, че Уолф всеки момент е на път да изхвърли заместник-шерифа от ранчото си, затова бързо се обърна и сложи ръка на рамото му.

— Няма нищо, добре съм...

Лъжеше и той много добре го разбираше, само че устните ѝ се свиха по начин, който му подсказваше, че тя няма да отстъпи. За момент Уолф се развесели — неговото малко котенце възвръщаше предишната си увереност. Но по никакъв начин нямаше да позволи Клей да я разпитва насаме. Обърна се към Джо.

— Прибери конете. Аз отивам с Мери.

— Не е нужно — опита се да протестира Армстронг.

— За мен е.

Мери се почувства като джудже, застанала между двамата едри мъже. Тази закрила започваше да ѝ действа успокояващо и на устните ѝ се появи усмивка.

Вероятно Клей смяташе, че трябва да я предпазва от Уолф и от следващо нападение, докато Уолф просто възнамеряваше да я защитава от всичко. Почуди се какво ли щеше да си помисли Клей, ако тя му кажеше, че не желае да бъде предпазвана от Уолф. Леля Ардит би казал, че Уолф се е възползвал от нея и Мери силно се надяваше в скоро време да го направи отново. Съвсем скоро.

Уолф улови замечтания ѝ поглед и тялото му мигновено се стегна. По дяволите, бяха се любили тази сутрин, а той вече я желалаше! Когато влязоха в кухнята, Мери съвсем естествено се зае да прави кафе, както би постъпила и в своята къща, с което показва на Клей, че двамата с Уолф са повече от приятели. На жителите в Рут просто щеше да им се наложи да свикнат с тази мисъл.

— Хайде да започнем отначало — поде Клей.

Мери замръзна на мястото си паникьосано, след това се съвзе и продължи да измерва кафето.

— Току-що си бях купила ботуши от магазина на Хърст и отивах към колата си, когато... Ботушите ми! Някой виждал ли ги е? Прибрахте ли ги?

— Видях ги, но не знам какво се е случило с тях. Ще поразпитам в участъка.

— Той явно беше чакал зад магазина на Хърст — подхвана отново Мери, — защото ако бе от другата страна щях да го видя, като завих по пътеката. В следващия момент ме сграбчи и затисна устата ми с ръка. Държеше главата ми с всичка сила, така че не можех да я помръдна и започна да ме влачи. Измъкнах едната си ръка и замахнах назад, за да издера лицето му, но той носеше маска за ски. Удари ме по главата с юмрук и доста неща ми се губят, докато се оказах на земята. Отново се опитах да го издера и май успях, защото той отново ме удари. След това го ухапах по ръката. Тогава някой извика, той стана и побягна. За да се изправи постави ръцете си точно пред очите ми. Ръкавите на дрехата му бяха сини, а кожата на ръцете му бе покрита с лунички. С много лунички. И след това се появи ти.

Мери замълча и се загледа през прозореца, с гръб към двамата мъже, така че не забеляза смъртоносния поглед в очите на Уолф, нито стиснатите му юмруци, но Клей ги видя и се разтревожи.

— Аз извиках. Видях пакета на земята и се приближих. Тогава чух боричкане зад сградата. Щом го видях отново изкрещях и извадих пистолета си. Стрелях, за да го спра.

Уолф го погледна яростно.

— Трябваше да застреляш кучия син. Това щеше да го спре.

Клей също искаше да го беше уцелил. Сега поне нямаше да се чудят кой би могъл да е и хората нямаше да са настръхнали от ужас. Жените носеха всякакви уреди, пригодени за оръжие, независимо кога и къде отиваха, дори само да прострат прането си. Всички бяха толкова изнервени, че не се знаеше как ще реагират при първия непознат появил се в града.

Точно това го притесняваше и Клей заговори:

— Все някой щеше да е забелязал непознат. Рут е много малък град, всички се познаваме. Едно ново лице веднага щеше да направи впечатление, особено висок мъж с дълга черна коса.

Уолф се усмихна ледено.

— Всички биха помислили, че съм аз.

Застанала до прозореца, Мери замръзна на мястото си. Опитваше се да не слуша и да се пребори със спомените си, докато разказваше точно какво се бе случило. И въпреки това вниманието ѝ бе привлечено от разговора между двамата мъже зад гърба ѝ. Това, което каза Уолф беше вярно. Когато Клей бе видял дългата коса на нападателя, веднага беше решил, че това е Уолф.

Само че тъмната, черна коса изобщо не се връзваше с луничките по ръцете, които тя бе забелязала. Кожата му също беше много бледа. Само светлите хора имат лунички.

Освен ако черната коса не бе просто за дегизиране. И нападателят умишлено се маскираше като Уолф.

Полазиха я тръпки; едновременно ѝ стана горещо и студено. Който и да бе, не е знаел, че същия ден Уолф се бе подстригал. Изборът на жертва също бе необясним. Нямаше никаква логика Уолф да нападне единствения човек в града, който се отнася добре към него. Освен ако тя не е била случайна жертва. Между нея и Кати Тийл нямаше нищо общо.

Без да се обръща към масата Мери попита:

— Уолф, ти познаваше ли Кати Тийл? Някога говорил ли си с нея?

— Зная само как изглежда, но не разговарям с бели момичета. — Тонът му стана ироничен. — Не би се харесало на родителите им.

— Прав си — неохотно се съгласи Клей. — Преди няколко месеца момичето казало, че ти си най-симпатичният мъж в околността и не би имала нищо против да излезе с Джо, ако не бил по-малък от нея. Целият град разбра, защото госпожа Тийл не беше на себе си.

Мери отново усети ледени тръпки по гърба си. Значи в крайна сметка имаше връзка между жертвите: Уолф. Не можеше да го отмине като съвпадение, макар нещо в цялата работа да куцаше.

Тя скръсти ръце и се обърна към двамата мъже.

— Може би някой умишлено се опитва да натопи Уолф?

Лицето на Уолф пребледня, а Клей я погледна сепнато.

— По дяволите! — тихо изруга той. — Защо мислиш така?

— Заради дългата черна коса. Най-вероятно е перука. Мъжът имаше лунички по ръцете си, много лунички и кожата му бе съвсем бледа.

Уолф се изправи и макар че Мери никога не се бе бояла от него, сега отстъпи крачка назад като видя изражението в очите му. Не каза нищо, нямаше смисъл да го прави. И преди го беше виждала ядосан, но сега беше различно. Сега яростта му беше ледена и той напълно я контролираше. Може би това я притесни повече.

Тогава Клей заговори:

— Съжалявам, но не ми се струва вероятно. Премислихме всички варианти, но просто няма логика Уолф да нападне точно теб, от целия град. От самото начало си на негова страна, докато останалите...

— Дори не биха се изплюли върху мен. — Уолф завърши изречението вместо него.

Клей не можа да го отрече.

— Така е.

Кафето вече бе готово и Мери наля в три чаши. Стояха мълчаливи и замислени, докато отпиваха от горещата течност. Всеки се опитваше да подреди мислите си и да свърже фактите. Никой обаче не можа да намери логично обяснение, освен ако не приемеха, че престъпникът бе избрал жертвите си случайно и черната перука е просто съвпадение.

Мери обаче бе твърдо убедена, че не става въпрос за съвпадение. Това означаваше, че някой преднамерено иска да натопи Уолф. Защо тогава избра нея за жертва?

За да накаже Уолф, като наранява хората, които го защитават?

Всичко това бяха само догадки, без никакви доказателства. Уолф беше живял тук от години без нищо подобно да се случи, макар че самото му съществуване беше като сол върху рана за местните. Те не го харесваха, пък и той не им бе дал възможност да забравят миналото. И въпреки това бяха живели в мълчаливо примирие.

Какво тогава бе предизвикало цялото това насилие?

Мери разтри слепоочията си. Главата ѝ започваше да пулсира. Никога досега не бе страдала от главоболие и бе твърдо решена да не се превръща в невротичка.

Клей въздъхна и остави празната си чаша.

— Благодаря за кафето. Утре ще привърша с доклада. Ще мина през училището да го разпишеш. Всъщност, ще ходиш ли на работа?

— Разбира се, защо да не ходя?

— Разбира се — измърмори Уолф и я погледна намръщено.

Мери вирна брадичка. Не виждаше причина изведнъж да се превърне в инвалид.

Малко след това заместник-шерифът си тръгна и Джо се присъедини към приготовленията за вечеря. Тримата си разпределяха задълженията, сякаш от години всяка вечер вечеряха заедно. Момчето ѝ намигна и лицето на Мери пламна, защото в очите му прочете, че той е напълно наясно какво се е случило между нея и Уолф. Дали бе стигнал до този извод, само защото баща му бе останал в дома ѝ миналата нощ, или нещо в нея я издаваше? Ами ако всички хора в града я разкрият така лесно?

Уолф обви талията ѝ с ръка. От няколко минути стоеше неподвижна, сякаш забравила за тигана, който държеше и лицето ѝ бе едновременно намръщено и пламнало. Червенината, покрила страните ѝ, му подсказваше за какво мисли и той я притисна по-плътнo към себе си. Тя се обърна и го погледна; стоманеносивите ѝ очи бяха широко отворени и изпълнени с истинска изненада. Тогава разбра за какво мисли той и клепачите ѝ бавно се спуснаха, за да прикрият желанието в очите.

Джо се пресегна и взе тигана от ръцете ѝ.

— Тази вечер мисля да отида да гледам някой филм — съобщи той.

Мери рязко се обърна и се отскубна от прегръдката на Уолф.

— Не може! Забрави ли за уроците?

— Нищо няма да се случи, ако пропусна една вечер.

— Напротив — настоя тя. — Няма да влезеш в Академията просто така, само защото имаш препоръки от сенатора. Не можеш да си позволиш и една минута да пропилееш.

— Права е, синко — намеси се Уолф. — Сега не бива да разваляш оценките си. — Самият той можеше да почака, колкото и трудно да му беше.

Малко след девет Мери затвори учебниците и се протегна.

— Ще ме закараш ли до нас? — обърна се тя към Уолф и едва сдържа прозявката си. Денят наистина бе изпълнен с прекалено много емоции.

Лицето му стана безизразно.

— Защо не останеш тук? — Въпросът му прозвуча по-скоро като заповед.

— Не мога!
— Защо не?
— Не е редно.
— Но миналата нощ аз останах при теб.
— Това е друго.
— Защо да е друго?
— Защото вчера аз бях разстроена.
— Леглото ти е прекалено малко. Моето е по-широко.
— Аз си лягам — прекъсна ги Джо и излезе от стаята.
Мери побесня.
— Трябваше ли да наговориш всичко това пред него?
— Той и без това знае. Спомняш ли си какво ти казах? Че няма връщане назад?
Тя се успокои и сега погледът ѝ излъчваше любов.
— Спомням си, разбира се. Не става дума за връщане назад. Просто тази вечер не мога да остана тук. Пък и утре съм на работа.
— Никой няма да пострада, ако не отидеш.
— Ще отида! — Лицето ѝ придоби познатото упорито изражение.
Уолф се изправи.
— Добре, ще те закарам до вас. — Отиде в стаята си и след няколко минути се върна, като носеше самообръсначка и купчина дрехи в ръце. Мина покарай стаята на Джо и почука.
— Ще се върна утре сутринта.
Вратата се отвори. Джо стоеше бос и без риза, явно приготвяйки се да вземе душ.
— Добре. Ти ли ще я закараш утре до училището, или аз да дойда?
— Не искам никой да ме кара до работа — прекъсна ги Мери.
— Чакай да помисля — обърна се Уолф към сина си. — Бау ще докара два коня утре сутринта, така че ще трябва да съм тук. Ти я закарай сутринта, аз ще я взема следобед.
— Ще отида със собствената си кола и няма да можете да ме спрете!
— Добре. Просто ще имаш ескорт. — Уолф прекоси коридора и хвана ръката ѝ. — Готова ли си?

Мери разбра, че този мъж вече е взел решение и няма да го промени, затова без повече протести тръгна с него към пикапа. Нощта ставаше все по-хладна, но силното му тяло сякаш излъчваше топлина и тя се притисна до него. Когато се качиха в колата, той трескаво я прегърна и наведе глава към нея. Мери отвори устни, за да посрещне неговите и зарови пръсти в гъстата му коса. Страстната му целувка и мускулестите ръце ѝ подействаха като успокоително. Нямаше нищо против да я люби още тук, на седалката в пикапа.

Когато Уолф се отмести от нея, цялото ѝ тяло пулсираше от желание. Тя седеше мълчаливо, докато се спускаха по планинския склон и в мислите си отново се върна към сутрешните събития. Явно това означаваше да бъдеш жена!

Удроу търпеливо ги чакаше пред задната врата. Мери я нахрани, докато Уолф беше в банята. Отново я изпълваше познатото чувство на очакване, когато се заизкачва по стълбите към спалнята.

Уолф тихо влезе в стаята и остана за момент загледан в нея, преди тя да усети присъствието му и да се обърне.

— Банята е свободна.

Стоеше чисто гол и кожата му бе леко влажна. Черната коса блестеше под светлината и мънички капчици вода просветваха върху бронзовата плът. Тялото ѝ отново започна да пулсира.

Мери си взе душ, след което за първи път се напръска с парфюм. Никога досега не бе използвала, но учениците от Савана ѝ подариха един флакон за Коледа. Уханието беше приятно и екзотично.

Отвори вратата, ахна и отстъпи назад. Уолф я чакаше отпред. Очите му блестяха диво, когато я погледна. Мери също беше чисто гола и от страстния пламък в очите му сърцето ѝ заби лудешки. Той обхвана гърдите ѝ с длани и леко ги повдигна. Зърната ѝ набъбнаха още преди да ги е докоснал. Мери стоеше неподвижно, дишаше учестено, с леко притворени очи, напълно отдадена на насладата, която се разля из вените ѝ.

Очите на Уолф наподобяваха малки, черни искри.

— От първия миг, в който те видях, те желая — прошепна той. — Такова красиво тяло в онази грозна рокля! Искаше ми се да те съблека още в планината.

Мери потрепери от страстта в погледа и гласа му и се притисна в него. Той обви кръста ѝ с ръце и я повдигна. Тя си спомни първия път,

когато беше направил същото. Устните му се доближиха до гърдите ѝ и Мери простена от удоволствие. Усецането беше толкова силно, че тя се изви в ръцете му, след което разтвори крака и ги обви около хълбоците му. Той също простена, неспособен да се сдържа и минута повече. Премести я и проникна в нея.

Цялото ѝ тяло се разтресе от сладки тръпки. Сега бе много похубаво от първия път. Отпусна се и се отдаде на неземната наслада. Желанието сякаш само я напътстваше какво да прави. Уолф се облегна на стената и обхвана бедрата ѝ. Цялата ѝ кожа гореше и Мери имаше чувството, че всичките ѝ сетива са изострени до краен предел.

Гърбът ѝ се изви и по тялото ѝ преминаха конвулсии. Уолф се бореше със собственото си желание и когато тя се успокои я занесе до леглото.

Мери преглътна и се отпусна.

— Ти не си ли...?

— Не още — промълви той и рязко проникна в нея.

Единственото ѝ желание бе това неземно удоволствие да продължи вечно. Прегърна го силно, когато тялото му се разтресе в екстаза и той се отпусна върху нея. Не искаше той да се отнема и тя отново да остане сама. През всичките години преди да го срещне животът ѝ беше сив и скучен, и едва с него откри цветовете. Само за няколко месеца този мъж се бе превърнал в смисъл на съществуването ѝ.

Уолф се съвзе и се опита да се отдръпне от нея. Мери стисна краката си около хълбоците му и той изстена.

— Трябва да стана, миличка. Прекалено съм тежък за теб.

— Не, не си — прошепна тя и го целуна по врата.

— Сигурно тежа два пъти повече от теб. Едва ли си по-тежка от петдесет килограма?

— Напротив — възмути се тя. Тежеше петдесет и два.

— Аз обаче съм над деветдесет. Ако заспя върху теб, ще те смачкам.

Той наистина звучеше сънливо. Мери прокара пръсти по гърба му.

— Приятно ми е като си върху мен.

Той нежно проникна в нея.

— Така ли?

— Да — едва чуто простена тя.

Той се облегна настрани, така че прехвърли тежестта си.

— Така добре ли е?

Беше невероятно. Можеше да диша спокойно, но той бе плътно прилепен до нея. Съвсем скоро Уолф се унесе и Мери го прегърна в тъмнината.

И тогава я нападнаха мрачните мисли. Някой умишлено се опитваше да натопи Уолф, така че да го пратят отново в затвора. Тази мисъл я ужаси, защото Мери знаеше, че той по-скоро ще умре, отколкото да се върне пак там.

Искаше да го предпази, да му помогне, да застане с тялото си между него и опасността, която го дебнеше. Мили боже, какво бе провокирало мъжът, който имитираше Уолф? Преди всичко беше толкова спокойно! Какво бе натиснало спусъка!?

Отговорът просветна в съзнанието ѝ като светкавица и Мери затаи дъх от ужас. Тя бе натиснала спусъка!

Докато Уолф и Джо са били отшелниците, наказвани заради произхода си и заради миналото на Уолф, всичко е било спокойно. И тогава тя пристига в града — една бяла жена, която вместо да се присъедини към омразата на местните, застава на страната на Макензи. С нейна помощ Джо получава честта да е предложен за Военновъздушната академия, която не е оказвана на никой друг от Рут. Постепенно хората започват да говорят каква гордост е, че момчето на Макензи отива в Академията. Кати Тийл казва, че Уолф е най-симпатичният мъж в околността. Така границата между Макензи и местните започва да се размива. Явно някой толкова силно ги мрази, че не е могъл да го понесе.

И тя е причината за всичко това. Ако Уолф пострада, вината ще бъде изцяло нейна.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мери не знаеше как да постъпи. Мисълта, че тя е причината за всички тези неприятности я тормозеше и не ѝ даваше покой. Цяла нощ се въртя в леглото, с което събуди Уолф, който изтълкува погрешно неспокойството ѝ. Придърпа я под себе си и тихо започна да шепне думи. Този път я люби бавно и нежно, след което тя заспа като бебе. Малко преди зазоряване той отново я събуди. Тя се обърна към него, без да задава въпроси.

Пикапът на Джо се зададе, точно когато двамата приготвяха закуската. Без да каже нищо, Уолф счупи още няколко яйца и ги разбърка. Мери му се усмихна и прибави още бекон в тигана.

— Откъде знаеш, че е гладен?

— След като се е събудил, значи е гладен. Моето момче яде като слон.

Джо влезе и се насочи право към каната с кафе.

— Добро утро.

— Добро утро. Закуската ще е готова след около десетина минути.

Той ѝ се усмихна и тя му отвърна със същото. Уолф я наблюдаваше напрегнато. Тази сутрин изглеждаше много крехка, кожата ѝ сякаш бе по-бледа от всякога и под очите ѝ се открояваха тъмни сенки. Усмихваше се, но той се зачуди какво я бе измъчило. Дали той я бе натоварил с желанието си да се любят, или отново я тормозеше кошмарният спомен? Реши, че е второто, защото тя му отвърщаше с не по-малко желание. Осъзна, че тя все още е уплашена от нападението и това само засили намерението му да открие мръсникът. След като се срещне с Ели Бау, отново щеше да се огледа из града.

Джо караше плътно зад нея по пътя за училище и не си тръгна веднага, както бе очаквала. Още бе твърде рано и нямаше ученици. Той влезе с нея в сградата и дори обиколи стаите, за да се увери, че никой

не се е скрил вътре, след това се облегна на рамката на вратата и зачака.

Мери въздъхна.

— Тук съм в пълна безопасност.

— Ще изчакам, докато се появят и други хора.

— Уолф ли ти каза да го направиш?

— Не. Нямаше нужда да ми казва, защото знае, че аз така или иначе ще постъпя по този начин.

Как общуваха помежду си тези двама мъже? Чрез телепатия? Изглежда винаги единият знаеше какво мисли другият. Много странно. Само се надяваше да не могат да четат и нейните мисли, които напоследък доста често бяха еротични.

Какво ли щяха да си помислят другите като видят Джо тук? Той очевидно бе дошъл на стража. Мери се почуди дали това нямаше да провокира още насилие и ѝ призля, защото знаеше, че е много вероятно да се случи. Инстинктивно усещаше, че нейната теория е вярна. Възможността двамата Макензи да бъдат приети от обществото бе вбесила някого. Потръпна при мисълта, че някой е способен на подобна омраза.

Шарън и Доти влязоха и замръзнаха на местата си, когато Джо извърна глава и ги погледна.

— Госпожо Уайклиф. Госпожо Ланкастър — поздрави ги той и леко повдигна шапката си.

— Джо — измърмори Шарън. — Как си?

Доти му хвърли бърз, почти изплашен поглед и се шмугна в стаята си. Момчето само повдигна рамене.

— Поучвам по малко — отвърна той.

— По малко? — кисело подхвърли Шарън. Мина покрай него, поздрави Мери и продължи: — Ако днес не се чувстваш в настроение за работа, ние с Доти ще поемем часовете ти. И без това не очаквах да те видя тук.

— Просто се уплаших — уверено изрече Мери. — Клей ме спаси да не ми се случи нищо. Кати е тази, която има нужда от съчувствие, не аз.

— Целият град е настръхнал. Всеки с лунички по ръцете е заподозрян.

Мери нямаше желание да говори за това. Само от спомена за луничавата ръка ѝ се повдигна и тя инстинктивно преглътна. Джо се намръщи и пристъпи напред. Мери повдигна ръка, за да го спре и в този момент в стаята влязоха няколко ученици. Поздравиха Джо и се струпяха около него. Всички бяха любопитни относно плановите му за Академията и как се беше решил да кандидатства там.

Шарън излезе, за да не закъснее за своите часове и Мери се загледа в Джо и останалите деца. Беше само на шестнадесет години, но изглеждаше много по-зрял дори от по-големите си съученици. За разлика от тях, Джо не беше хлапак. Забеляза и Пам Хърст в групата. Тя не каза почти нищо, но не откъсваше очи от Джо и в погледа ѝ се четеше едновременно болка и копнеж, макар да се стараше да ги прикрие. На няколко пъти и той задържа погледа си върху нея, при което тя започваше да се суети нервно.

След това той погледна часовника си и остави бившите си съученици, за да отиде до Мери.

— Татко ще дойде да те вземе. Недей да ходиш никъде сама.

Мери понечи да се възпротиви, но спря при мисълта, че из града се движи един ненормален мъж, който ги мрази и никой не може да предположи на какво е способен. Тя се пресегна и хвана ръката му.

— И вие двамата с Уолф се пазете. Може да сте следващите жертви.

Той сбърчи чело, тъй като досега не му бе минавало през ума. Престъпникът беше изнасилвач, затова мъжете не се чувстваха в опасност. И тя не би се замислила за такъв вариант, ако не беше убедена, че всичките му злодеяния имат за цел да накажат Макензи. Какво по-голямо наказание от това да ги убие? В един момент този побърканик може да реши да грабне пушката и да раздаде своето извратено правосъдие.

По обяд пристигна Клей с камара документи, които тя трябваше да прочете и подпише. Тъй като децата ги наблюдаваха с нескрит интерес, двамата излязоха навън до колата на заместник-шерифа.

— Много се притеснявам — призна Мери.

Той се облегна на отворената врата.

— Трябва да си ненормална, ако не се притесняваш.

— Не, не става дума за мен. Мисля, че Уолф и Джо са истинската цел на този мъж.

Той я погледна напрегнато.

— Защо смяташ така?

Окуражена, че Клей не отхвърли идеята ѝ веднага и от тревогата в очите му, Мери набързо му разказа теория си.

— Струва ми се, че аз и Кати сме били специално подбрани, за да накаже Уолф чрез нас. Не схващаш ли връзката? Тя е казала, че Уолф е много симпатичен и че би искала да излиза с Джо. За никого не е тайна, че станах приятелка с Макензи от самото начало. Затова и ние двете сме били избрани за жертви.

— И смяташ, че той ще продължи с нападенията?

— Сигурна съм, че ще го направи отново. Само че този път може да се насочи към един от двамата. Едва ли ще посмее да ги нападне в ръкопашен бой, но какво биха могли да направят, ако е въоръжен? Колко души в града имат оръжие?

— Абсолютно всеки мъж има пушка — мрачно отвърна Клей. — Но какво според теб го е вбесило?

Мери замълча за момент, на лицето ѝ бе изписана тъга.

— Аз.

— Какво?

— Аз съм виновна. Преди да се появя в града, Уолф е бил отритнат от останалите. И всичко е било наред. След което аз се сприятелявам с него и помагам на Джо, така че сега момчето има шанс да влезе във Военновъздушната академия. Много от местните започват да се гордеят с това постижение и стават по-дружелюбни и благосклонни към двамата Макензи. Стената от омраза започва да се пропуква и някой просто не може да се примири с това.

— Описваш човек, способен на нечовешка омраза и просто ми е трудно да го повярвам. Хората тук не се разбират с Уолф, но това се дължи повече на страх, отколкото на омраза. Страх и чувство на вина. Те го изпратиха в затвора за нещо, което той не бе извършил и самото му присъствие постоянно им напомня за грешката им. Пък и той не е човек, който прощава лесно, нали?

— Подобно нещо трудно се прощава — отбеляза Мери.

Клей трябваше да се съгласи с нея и тревожно въздъхна.

— И все пак не се сещам за никого, който да го мрази толкова силно, че да нападне две жени, които са били дружелюбни с него. Та

Кати дори не е говорила с него. Просто е направила случайно изказване.

— Значи си съгласен с мен, че всичко това е свързано с Уолф?

— Не ми харесва, но звучи доста вероятно. Няма друго обяснение. В живота могат да се случват много съвпадения, но в престъпленията няма такова понятие. Всяко си има мотив.

— И какво можем да направим?

— Ние няма да правим нищо — отчетливо изрече той. — Аз ще поговоря с шерифа, но не можем да арестуваме никого без доказателства, а разполагаме само с теория. Дори нямаме заподозрян.

Мери сви устни.

— В такъв случай пропускаш огромен шанс.

Той я погледна подозрително.

— За какво говориш?

— Да му организираме капан, разбира се.

— Не ми харесва идеята ти. Нямам представа какво си си наумила, но вече не ми харесва.

— Много просто. Той не успя да постигне целта си с мен. Може би ще успее да...

— Не. И преди да решиш да се правиш на примамка за един ненормалник, си помисли как би реагирал Уолф, като разбере. Може и да излезеш от къщи някъде около Коледа.

Това си беше самата истина, но Мери намери изход.

— Тогава няма да му казвам.

— Няма начин да го скриеш от него. Особено ако планът успее. Със сигурност не искам да съм наоколо, когато Уолф разбере какво си направила и си скрила от него.

Мери обмисли всички възможни реакции от негова страна и нито една не ѝ хареса. От друга страна, тя пък се страхуваше, че нещо може да се случи с мъжа, когото обичаше.

— Ще рискувам — заяви тя.

— Не и с моя помощ.

Тя инатливо вирна брадичка.

— Значи ще го направя без твоя помощ.

— Ако застанеш на пътя на нашето разследване, ще те вкарам в ареста, преди да разбереш какво става — заплаши я Клей. Тъй като

Мери изобщо не се впечатли, той тихо изруга. — По дяволите! Тогава ще кажа на Уолф и ще го оставя той да се справя с теб.

Мери се намръщи, обмисляйки дали не бе време да размаха даскалския си показалец.

— Слушай ме внимателно, Клей Армстронг. Аз съм единствената ти възможност да примамаш и хванеш този мъж. Сега не разполагаш с нито един заподозрян. Какво възнамеряваш да правиш? Да седиш и да чакаш, докато той нападне още една жена, която този път може да откриете убита? Така ли смяташ да действаш?

— Не, това е последното нещо, което искам. Искам ти и всички останали жени да сте постоянно нащрек и да не ходите никъде сами. Не искам да рискувам теб, или която и да е друга. Не си ли се замисляла, че понякога капаните не си свършват работата? Животните просто изяждат стръвта и изчезват. Наистина ли си готова да поемеш такъв риск?

От самата мисъл, че това може да се случи ѝ се повдигна и Мери преглътна.

— Не. Но все пак смятам да опитам — уверено отговори тя.

— За последен път ти казвам да не си и помисляш за това. Разбирам, че искаш да помогнеш, но не смятам, че идеята ти е добра. Този човек е непредсказуем. Нападна Кати пред дома ѝ, а теб отвлече от главната улица. Върши ненормални неща, защото най-вероятно самият той е ненормален.

Мери въздъхна и стигна до заключението, че Клей просто прекалено силно искаше да я предпази, за да се съгласи с плана ѝ. Самата му същност отхвърляше възможността една жена да бъде използвана като примамка за откачен изнасилвач. Е, тя обаче не се нуждаеше от съгласието му. Само ѝ трябваше някой, който да послужи като пазач. Все още не бе готова с истински план на действие, но беше наясно, че за целта са необходими поне двама души — един, който ще е примамката и друг, който ще я спаси да не я наранят.

Клей се качи в колата, затвори вратата и се подаде през отворения прозорец.

— Не желая повече да чувам и думичка за твоята идея — предупреди я той.

— Няма — обеща му Мери. Кое то изобщо не означаваше, че няма да го направи.

Той я погледна недоверчиво, след което запали колата и потегли. Мери се върна в класната стая. Мислите ѝ се лутаха как да примаме един изнасилвач с минимален риск да пострада.

Уолф пристигна в училището десет минути преди последния час. Облегна се на стената пред вратата и се заслуша в звънкия ѝ глас, докато обясняваше на учениците си как географията и историята са се преплели, за да доведат до днешното политическо положение на Средния Изток. Бе убеден, че това го няма написано в нито един учебник, но Мери винаги успяваше да свърже настоящето с материала. Така уроците ставаха по-интересни и разбираеми. Беше забелязал това ѝ качество при уроците с Джо, макар синът му да не се нуждаеше от много подканяне, когато ставаше дума за учене. Учениците с охота участваха в заниманията. При толкова малък клас отношенията лесно ставаха приятелски. Наричаха я „Госпожица Потър“, но не се притесняваха от нея.

Тя погледна часовника си и ги освободи, точно когато вратите на останалите стаи също се отвориха. Уолф влезе в стаята и разговорите на децата замряха, когато го забелязаха. Мери вдигна поглед и му се усмихна — сърдечна усмивка, предназначена само за него, от което сърцето му заби по-бързо.

Той свали шапката си и прокара пръсти през гъстата си коса.

— Ескортът ви пристигна, мадам — пошегува се Уолф.

Едно от момичета се изхили нервно. Той се обърна и погледна групичката тийнейджъри.

— Момичета, нали си ходите до вкъщи по двойки? Вие, момчета, погрижете се всяка от тях да си стигне до дома в безопасност!

Криста Тийл, по-малката сестра на Кати, измърмори, че тя и Пам Хърст се прибират заедно. Останалите четири момичета не казаха нищо.

Уолф се обърна към момчетата.

— Изпратете ги до вратите им! — Думите му бяха заповед, на която децата покорно се подчиниха. Излязоха от стаята, като се разпределиха така, че нито едно момиче да не е само.

Мери кимна с глава.

— Много добре.

— Забеляза ли, че всички те са достатъчно разумни да не се противят на нуждата от ескорт?

Тя сбърчи чело, защото не смяташе за нужно от негова страна да го споменава.

— Уолф, наистина съм напълно в безопасност по пътя до дома си. Нищо не може да ми случи, ако никъде не спирам.

— Ами ако спукаш гума? Или отново се спуска някой маркуч?

Очевидно Мери нямаше да може да осъществи идеята си, ако Уолф и Джо са постоянно по петите ѝ. Също толкова очевидно бе, че Уолф няма никакво намерение да я остави и една секунда без защита. Не че имаше някакво значение за момента, тъй като тя още не бе готова с конкретен план, но когато измислеше как да действа щеше да ѝ се наложи да намери начин да се отскубне от охраната си.

Уолф взе пуловера ѝ, чантата и ключовете и се насочи към вратата. Доти тъкмо заключваше своята класна стая, когато забеляза Уолф, който завъртя ключа, натисна бравата, за да увери, че е заключено, след което прегърна Мери. Щом видя Доти, той повдигна леко шапката си.

— Госпожо Ланкастър — поздрави я той.

Доти наведе глава и се престори, че се затруднява с ключа. Цялото ѝ лице пламна. За първи път Уолф Макензи ѝ бе проговорил и ръцете ѝ трепереха неудържимо, когато пусна ключа в чантата си. Обзе я панически страх и цялата се обля в пот. Не знаеше какво да прави.

Ръката на Уолф обгръщаше талията на Мери и пулсът ѝ се учести от топлината и тежестта ѝ. Само да я докоснеше и тялото ѝ моментално реагираше. Започна едва забележимо да трепери и из вените ѝ се разля топлина.

Той веднага почувства, че тялото ѝ се стегна и тя започна да диша по-учестено. Погледна я и също потрепери, когато видя сивите очи, изпълнени с неприкрито желание. Страните ѝ бяха облени с руменина и устните ѝ бяха леко отворени.

Той отстъпи назад.

— Ще карам точно зад теб — дрезгаво изрече той.

Тя спокойно шофира до дома си, макар кръвта да бушуваше из вените и ушите ѝ бучаха. Никога досега порутената къща не ѝ се бе виждала толкова хубава. Удроу се излежаваше на слънце пред вратата

и тя я прескочи, за да отвори. Уолф слезе от пикапа и застана зад нея, точно както бе обещал.

Без да каже и думичка, тя свали пуловера си, остави чантата на стола и заизкачва стъпалата, следвана от тежките стъпки на Уолф. Двамата влязоха в спалнята.

Той я съблече преди Мери да може да каже каквото и да е, пък и тя изобщо не би протестирала. Занесе я до леглото. До силното му тяло тя изглеждаше толкова малка. Гърдите ѝ се галеха в бронзовата кожа и с тихо стенание тя се прилепи у него. Разтвори бедрата ѝ и се настани върху нея. Гласът му бе дрезгав и тих, когато прошепна в ухото ѝ точно какво възнамерява да направи.

Мери леко се отдръпна назад. Очите ѝ се разшириха и в тях се прочете едновременно притеснение и възбуда.

— Уолф Макензи! Ти произнесе... тази дума.

Лицето му излъчваше смесица от нежност и развеселеност.

— Точно така.

Тя преглътна.

— Никога досега не съм чувала някой да я произнася. Имам предвид на живо. Освен във филми, но, разбира се, там не е наистина. Пък и много често я използват като прилагателно, а не като глагол. — Тя изглеждаше объркана от собствените си излияния върху граматиката.

Той се усмихна и очите му проблеснаха, когато проникна в нея.

— Това със сигурност е глагол — измърмори Уолф.

Харесваше му изражението на лицето ѝ, докато я любеше — очите ѝ бяха замаяни и страните ѝ пламтяха. Мери затаи дъх и се намести под него и ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му.

— Да — сериозно изрече тя. — Това наистина е глагол.

Докато първия път се любиха страстно и на един дъх, сега той ѝ показваше колко приятно е да забавяш удоволствие, да удължаваш целувките и ласките, докато то се нагнети до степен, при която имаш чувството, че насладата избухва в тялото ти и нямаш сили да я контролираш. Толкова силно я желаше, че искаше да забавя екстаза до безкрай, така че постоянно да я усеща с всичките си сетива. И това не беше просто желание за секс. Той копнееше, имаше нужда да люби точно нея, Мери Елизабет Потър. Трябваше да усеща копринената ѝ кожа в ръцете си, нежното ѝ тяло под себе си и женственото ѝ ухание.

Той бе мелез и инстинктите му бяха подобни на прадедите му от двете раси. С другите жени Уолф бе правил секс; с Мери се сливаше в едно.

Обви тялото ѝ с ръце и се извъртя, така че легна по гръб. Мери се сепна, когато разбра какво желаше от нея.

— Какво правиш?

— Нищо — прошепна той, като обгърна гърдите ѝ. — Оставям те ти да го правиш.

Наблюдаваше лицето ѝ, докато тя се пребори с притесненията и страховете, че не знае какво да прави. След това Мери затвори очи и прехапа устни, като започна да се движи върху него.

— Като това ли?

Той почти извика от удоволствие. Бавните движения бяха като сладко мъчение. Искаше да забави кулминацията им, но сега тя го надхитри. Колкото и да бе старомодна, Мери бе невероятно чувствена. След няколко минути той отчаяно я претърколи и отново легна върху нея.

Мери обви ръце около врата му.

— Много ми хареса.

— И на мен. — Той я целуна бързо, след това още веднъж. Устните им копнееха едни за други. — Прекалено даже.

Тя се усмихна с онази тайнствена, женствена усмивка, която пазеше само за него и той имаше усещането, че изгаря. Забрави за всичко друго, освен удоволствието, което ги очакваше. След това, задоволени и изтощени, и двамата се унесоха в сън.

При звука на приближаваща кола Уолф бързо скочи от леглото. Мери сънено се размърда.

— Какво става?

— Имаш гости.

— Гости ли? — Тя седна в леглото и махна косата от лицето си. — Колко е часът?

— Почти шест. Явно сме заспали.

— Шест! Урокът на Джо!

Уолф изруга и започна да се облича.

— Това вече не може да се търпи. Всеки път, в който се любим, собственият ми син ни прекъсва. Започна да му става навик.

Мери също се заоблича трескаво, докато се опитваше да се пребори с чувството на срам. Как щеше да погледне Джо, след като беше толкова очевидно, че досега е била в леглото с баща му? Леля Ардит щеше да се отрече от нея за това, че напълно е забравила морала и благоприличието. След това погледна Уолф, който точно обуваше ботушите си и сякаш сърцето ѝ се уголеми, докато изпълни целия гръден кош. Тя го обичаше, и нямаше нищо по-морално от любовта. Колкото до благоприличието, Мери просто повдигна рамене и мислено се сбогува с него. Никой не е идеален.

Джо бе оставил учебниците си върху масата и правеше кафе, когато двамата се появиха в кухнята. Погледна ги и се намръщи.

— Виж, татко, това вече не може да се търпи. Пречиш ми на уроците. — Само веселото пламъче в очите му възпря Уолф да не се разгневи; след минутка отиде и разроши косата на сина си.

— Синко, и преди съм ти казвал, че уроците ти са в неподходящо време.

Урокът на Джо беше допълнително съкратен, защото трябваше да вечерят. Всички умираха от глад, затова решиха да си направят сандвичи като най-бързо и точно приключиха с яденето, когато на пътеката пред къщата спря още една кола.

— Божичко, тази къща стана много посещавана — измърмори Мери, когато отиде да отвори вратата.

Клей свали шапката си и влезе. Спря и подуши с нос.

— На кафе ли ми мирише?

— Да. — Уолф взе каната, а Мери извади чаша от шкафа.

Заместник-шерифът се отпусна в един стол и уморено въздъхна, взе предложената му чаша и вдиша от аромата на парещата течност.

— Благодаря. Знаех, че ще ви намеря тук.

— Случило ли се е нещо? — рязко попита Уолф.

— Нищо особено, освен че получихме няколко оплаквания. Поизнервил си някои хора.

— С какво? — намеси се Мери.

— С това, че се мотая наоколо. — Уолф изрече думите с небрежен тон, който обаче не заблуди нито Мери, нито Клей.

— Остави това нещо на нас. Не се меси в работата на полицията. За последен път те предупреждавам.

— Не смятам, че съм извършил нещо незаконно, като обикалям и разглеждам. Не съм попречил на работата на някой полицаи, не съм разпитвал никого, не съм унищожил или скрил доказателства. Единствено обикалям и разучавам. — Очите на Уолф проблеснаха. — Ако сте достатъчно умни, ще ме следвате. Знаеш, че съм най-добрият преследвач.

— Ти пък ако си достатъчно умен, ще се погрижиш за своята собственост. — Клей погледна Мери и тя сви устни. По дяволите, сега щеше да се раздрънка!

— Това и правя!

— Може би не толкова успешно, колкото ти се струва. Мери ми разказа плана си да послужи за примамка и така да хванем престъпника.

Уолф рязко извъртя глава и я погледна с такъв гняв в очите, че тя едва издържа на погледа му.

— Само през трупа ми — категорично процеди той.

— И аз това казах. Разбрах, че двамата с Джо я изпращате и посрещате от училище, но през останалото време може да ѝ хрумне нещо опасно. Пък и скоро свършва учебната година. Тогава какво ще правиш?

Мери изпъна крехките си рамене.

— Не ми е приятно да говорите за мен сякаш съм невидима. Това е моят дом и ми се иска да ви напомня, че отдавна навърших двадесет и една години. Ще ходя, където си поискам и ще правя, каквото си поискам. — Да си говорят каквото щат! Неслучайно бе живяла с леля си. Леля Ардит по-скоро би умряла заради самия принцип, отколкото да позволи някой мъж да ѝ казва какво да прави.

Очите на Уолф не се откъсваха от нея.

— Ще правиш точно каквото ти се каже!

— Ако бях на твое място — намеси се Клей, — щях да я взема с мен в планината. Както казах, след няколко седмици училището приключва, а тази къща е доста изолирана. Никой не бива да разбира къде е. Така ще е най-безопасно за нея.

Бясна, Мери грабна чашата пред заместник-шерифа и рязко изсипа кафето в мивката.

— Пиеш моето кафе, дрънкало такова!

Той я погледна втрещено.

— Просто се опитвам да те предпазя!

— Аз пък се опитвам да предпазя него! — извика тя.

— Кого? — процеди Уолф.

— Теб!

— Защо, според теб, имам нужда от защита?

— Защото престъпникът има за цел да те унищожи. Първо се опитва да те имитира, така че да обвинят теб за нападенията, и второ, атакува жени, които не те мразят, както той те мрази!

Уолф замръзна на мястото си. Предишната вечер, когато Мери се опита да им представи теорията си, двамата с Клей я отхвърлиха, защото нямаше никаква логика престъпникът да се опитва да натопи Уолф като нападне Мери. Сега обаче думите ѝ бяха много смислени — това наистина би било двойно наказание. Изнасилвачът очевидно бе ненормален, затова и мотивите му бяха извратени.

Мери беше нападната заради него. Защото той бе толкова силно привлечен от нея, че загуби контрол над себе си и някакъв побъркан тип я бе нападнал, изплашил и унижил, опитвайки се да я изнасили. Страстта му бе привлякла вниманието върху нея.

Лицето на Уолф бе преbledняло и неразгадаемо, когато се обърна към Клей, който само повдигна рамене.

— Съгласен съм с нея — заговори заместник-шерифът. — Това е единственото смислено обяснение. Когато Мери се сприятели с теб и помогна на Джо да бъде препоръчан за Академията, хората започнаха да гледат на вас по различен начин. На някой това изобщо не му е харесало.

Мери скръсти ръце.

— И тъй като вината е моя, най-малкото, което мога да сторя е...

— Не! — изрева Уолф, рязко стана и избута стола си с тропот. С видимо усилие понижи глас и продължи: — Качи се горе и си събери багажа. Идваш с нас.

Джо удари по масата с юмрук.

— И то за неопределено време. — Стана и започна да разчиства чашите. — Аз ще оправя тук, докато се приготвиш.

Мери сви устни. Разкъсваше се между желанието да бъде свободна, така че да осъществи плана си — когато го измисли — и изкушението да заживее с Уолф. Не беше редно да се нанесе в дома му. Би било лош пример за учениците ѝ, пък и местните ще са възмутят.

Ще я вземат за уличница! От друга страна, тя го обичаше с цялото си сърце и изобщо не се срамуваше от връзката им. Може би от време на време се притесняваше, само защото подобна близост с друго човешко същество ѝ бе напълно непозната и невинаги знаеше как да постъпи, но никога не се бе срамувала.

Още повече, ако откажеше да отиде при него, Уолф щеше да се настани в нейната къща, където бе много по-вероятно да ги забележат и да разбудят духовете в Рут. Последното нещо, което искаше, бе настройва хората още повече срещу двамата Макензи. Пък и това можеше да провокира престъпникът. Уолф постави ръка на рамото ѝ и леко я побутна.

— Върви — нежно я подкани и Мери се насочи към стъпалата.

Когато се качи горе и вече нямаше опасност да ги чуе, Клей се обърна с тревога към Уолф.

— Тя смята, че вие двамата с Джо сте в опасност и този маниак може да ви застреля. Донякъде съм съгласен с нея.

— Само да посмее — изсъска Уолф, лицето му безизразно. — Мери е най-уязвима по пътя за и от училище. Пък и не вярвам този тип да чака още дълго. Извърши две нападения за два поредни дни, но явно се е изплашил, че почти го хванаха. Ще му отнеме известно време да се успокои, но съвсем скоро ще си набележи следваща жертва. Междувременно, аз ще продължавам да го дебна.

Клей не искаше да зададе следващият си въпрос, но думите изгаряха езика му.

— Откри ли нещо днес?

— Само зачеркнах някои хора от списъка си.

— Също така си ги изплашил.

Уолф повдигна рамене.

— По-добре да свикват да ме виждат наоколо, защото аз няма да се откажа, независимо дали им харесва или не.

— Чух също, че си накарал момчетата да изпращат момичетата след училище. Родителите им са доста по-спокойни и благодарни.

— Те сами е трябвало да се досетят.

— Градчето е съвсем малко. Не сме свикнали на подобни действия.

— Това не е извинение за глупостта им — да пренебрегнеш безопасността на дъщеря си бе наистина голяма глупост. Ако той беше

толкова небрежен във Виетнам, нямаше да се върне жив.

Клей се прокашля.

— Все пак ми се иска едно нещо да е ясно. Съгласен съм с Мери, че вие двамата с Джо сте истинската цел на маниака. Може да си много добър в боя, но никой не е по-добър от куршума. Това се отнася и за Джо. Не само трябва да се грижите за Мери, но и за вас самите. Според мен най-добре е тя да не ходи на работа до края на учебната година и тримата да се скриете в планината, докато го заловим.

Мисълта да се крие от някого напълно противоречеше на самата природа на Уолф и Клей го прочете в погледа му. Уолф беше обучаван да преследва, а към това го тласкаха и гените на команчите и шотландските воители, преплели се в характера му.

— Ще се погрижим Мери да е в безопасност — бе всичко, което той изрече и Клей веднага разбра, че не е успял да го убеди.

Джо стоеше облегнат на шкафа и ги слушаше.

— Хората в града ще пощурят като разберат, че Мери живее с нас в планината — вмъкна той.

— Така е. — Клей стана и сложи шапката на главата си.

— Нека пощурят, тогава — с равен глас каза Уолф. Той бе дал възможност на Мери да стои настрана от него, но тя я бе отхвърлила. Сега тя беше негова.

Клей се насочи към вратата.

— Ако някой ме попита, ще кажа, че сме я преместили на безопасно място, докато цялата история приключи. На никой не му влиза в работата кое е това място, нали така? Макар че, доколкото познавам Мери, вероятно ще им изкрещи в лицата, че живее с вас, както е постъпила в магазина на Хърст миналата събота.

Уолф изръмжа.

— По дяволите! Какво е казала? Не знам нищо.

— Нищо чудно, че не ти е казала, имайки предвид какво ѝ се случи същия следобед. Скарала се с Доти Ланкастър и Сисли Кар и безцеремонно им заявила, че е напълно на твоя страна. — На устните на Клей се появи плаха усмивка. — Доколкото разбрах, добре ги е наредила.

Когато заместник-шерифа си тръгна, двамата с Джо се спогледаха.

— Тук започва да става интересно — измърмори Уолф.

— Доста, при това — съгласи се Джо.

— Пази се, синко. Ако Мери и Армстронг са прави, ние сме на мушката на този кучи син. Не ходи никъде без пушката си и стой нащрек.

Джо кимна. Уолф не се притесняваше, ако се стигнеше до ръкопашен бой, дори и другият да бе въоръжен с нож, защото той бе обучил сина си как да се бие. Не карате, кунгфу, таекуондо или джудо, а смесица от всички тези бойни изкуства, заедно с техники от добрия, стар уличен бой. Целта при такъв бой не бе спортсменство, а чиста победа, по какъвто и да е начин, и с каквото и да е оръжие. Точно това го бе спасило в затвора. Огнестрелните оръжия бяха друго нещо. Трябваше да са двойно по-предпазливи.

Мери се появи с два куфара, които пусна на пода.

— Трябва да взема и книгите си — обяви тя. — Както и Удроу с котенцата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мери се самоубеждаваше, че не може да заспи, защото е в ново легло, защото се вълнува и тревожи едновременно, защото... Вече нямаше извинения. Макар да бе приятно уморена от страстта на Уолф, не можа да заспи и най-сетне разбра причината. Завъртя се в ръцете му и нежно го погали по лицето.

— Буден ли си? — прошепна тя.

— Не бях — измърмори той. — Но вече ме събуди.

Тя се извини и затихна. След малко той я стисна за ръката и махна няколко непокорни кичури от лицето ѝ.

— Не можеш да заспиш ли?

— Да. Чувствам се странно.

— Защо?

— Ами... Жена ти, майката на Джо. Мислех си, че и тя е била с теб в това легло.

Ръцете му се стегнаха.

— Никога не е била в това легло.

— Зная. Но все пак Джо спи в съседната стая и реших, че сигурно така е било, когато той е бил малък, преди тя да почине.

— Не, не беше така. През по-голямата част от времето бяхме разделени и тя умря, когато Джо беше на две години. Тогава напуснах армията.

— Разкажи ми за нея — подкани го тя, все още шепнейки. Искаше да разбере всичко за мъжа, когото обичаше. — Сигурно си бил много млад.

— Бях на седемнадесет, когато се записах като доброволец в армията. Знаех, че най-вероятно ще ме изпратят във Виетнам, но това бе единствената възможност да се измъкна. Родителите ми бяха починали, а дядо ми, бащата на майка, никога не ме прие, защото съм наполовина бял. Знаех, че трябва да напусна резервата. Беше почти толкова зле, колкото в затвор. То си е затвор, със съвсем малка разлика. Няма какво да правиш, нито на какво да се надяваш. Срещнах Били,

когато бях на осемнадесет. Тя също беше мелез и си мисля, че се омъжи за мен, само защото не искаше да се връща в резервата. Имаше големи очаквания от живота. Мечтаеше за ярки светлини и градски живот. Явно смяташе, че животът на войника е непрекъсната веселба, местейки се от една база в друга и постоянни купони, когато е свободен. Но тя бе първата жена, която ме прие, въпреки че съм мелез и решихме да се оженим. Месец по-късно заминах за Виетнам. Купих ѝ билет до Хавай, пуснаха ме в отпуска, и тогава забременя. Джо се роди, когато бях на деветнадесет. Току-що се бях върнал и присъствах на раждането. Божичко, толкова се вълнувах! Пищеше като побъркан. Взех го в ръцете си и сърцето ми щеше да се пръсне от щастие. Толкова го обичам, че бих умрял за него.

Уолф замълча за момент и се замисли. След това тихо се изсмя.

— И така се оказах с новороден син, със съпруга, която вече смяташе, че се е прецакала и военната ми служба бе на приключване. Нямах никакви шансове да започна работа, за да издържам семейството си. Отношенията ни с Били толкова се влошиха, че отново се записах като доброволец. Тя почина малко преди да се върна. Дойдох си и започнах да се грижа за Джо.

— С какво се занимаваше?

— Работех из различни ранча. Участвах в родеа. Само това можех да правя. С изключение на периода в армията, не си спомням някога да не съм се занимавал с коне. От дете съм луд по тях, та чак досега. С Джо обикаляхме из градове, докато стана време той да почне училище и се установихме в Рут. Знаеш останалото.

Мери мълчаливо лежеше в ръцете му и размишляваше за живота, който е водел. Със сигурност не му е било лесно. Но пък това го бе превърнало в сегашния мъж, силен и смел. Бе преживял войната и се бе върнал още по-безстрашен. Мисълта, че някой се опитва да го нарани я вбесяваше. Някак щеше да намери начин да го защити.

На следващата сутрин той я изпрати до училище и Мери за пореден път забеляза как го гледат околните. Сега обаче, в очите на децата не се четеше уплаха, а по-скоро огромно любопитство, дори страхопочитание. След всички години, през които бяха слушали какво ли не за него, за тях той бе интересен. Бащите им работеха с него, момчетата го бяха виждали как се справя с конете и това само

засилваше любопитството им. Казваха, че „шепне“ на конете и дори и най-дивото животно се предава пред нежния му тон.

Сега този мъж преследваше изнасилвача. Слуховете за това пълзяха из целия град.

През целия ден Доти не проговори на Мери нито думичка; постоянно я отбягваше по коридорите и дори обядва сама в стаята си. Шарън въздъхна и повдигна рамене.

— Не й обръщай внимание. Винаги е мразила двамата Макензи.

Мери също повдигна рамене. Явно никога нямаше да се сближи с тази жена.

Джо дойде да я вземе следобеда. Когато се отправиха към колите, Мери му каза:

— Трябва да спра при магазина на Хърст за някои покупки.

— Ще карам след теб.

Когато двамата влязоха в магазина, всички се обърнаха и ги зяпнаха. Джо им се усмихна, точно като баща си, и хората отместиха погледи. Мери въздъхна и тръгна по пътеките между стелажите.

Той замръзна на мястото си, когато очите му попаднаха на Пам Хърст. Тя също стоеше като вкаменена и го гледаше втренчено. Той леко повдигна шапката си и последва Мери.

Малко след това Джо усети нечия ръка на рамото си и когато се обърна, видя Пам до него.

— Може ли да поговорим? — шепнейки попита момичето. — Важно е. Моля те.

Мери бе продължила напред. Джо се извъртя, така че да я наблюдава и каза:

— За какво става въпрос?

Пам рязко си пое въздух.

— Мислех си... Може би... Би ли дошъл с мен на танците в събота? — На един дъх изрече тя.

Джо усети, че му се завива свят.

— Какво?

— Попитах те дали искаш да дойдеш с мен на танците в събота?

Той избута шапката си назад и тихичко подсвирна.

— Нали разбираш, че си просиш белята? Баща ти ще те заключи в мазето поне за година.

— Нямаме мазе. — Тя му се усмихна кокетно. — Пък и не ми пука. Той напълно греши за теб и баща ти. Чувствам се ужасно заради поведението си преди. Харесвам те, Джо, и бих искала да изляза с теб.

Той бе достатъчно циничен да каже:

— Да бе, много хора започнаха да ме харесват, откакто разбраха, че отивам в Академията. Странно как изведнъж нещата се промениха.

На страните ѝ избиха червени петна.

— Не затова те каня!

— Сигурна ли си? Изглежда преди не бях подходящ за излагане на показ. Тогава не искаше хората да разправят, че Пам Хърст ходи с мелез. Явно има разлика, ако излизаш с кандидат за Военновъздушната академия.

— Не е вярно! — Пам наистина се засегна и повиши тон.

Няколко души погледнаха към тях.

— На мен така ми изглежда.

— Е, много бъркаш! Точно както баща ми бърка за вас.

В този момент господин Хърст, обезпокоен от високия тон на дъщеря си, тръгна към тях.

— Какво става тук? Пам, този ме... това момче притеснява ли те?

Джо забеляза колко бързо думата „мелез“ бе заменена с „момче“ и повдигна вежди. Пам се изчерви още повече и се завъртя с лице към баща си.

— Не, не ме притеснява! Не, почакай! Всъщност ме притеснява, защото го поканих да излезем и той ми отказа.

Всички присъстващи я чуха. Джо въздъхна.

Лицето на Ралф Хърст пламна и той се закова на място, сякаш се бе ударил в стена.

— Какво каза? — на един дъх изрече мъжът, сякаш не вярваше на ушите си.

Пам не помръдна, макар баща ѝ да имаше вид на човек способен да извърши убийство.

— Казах, че той отказа да излезе с мен. Поканих го на танците в събота.

Очите на господин Хърст всеки момент щяха да изскочат.

— Веднага се прибирай в къщи! Ще поговорим по-късно.

— Не желая да поговорим по-късно, искам да говорим сега!

— Казах да се прибираш в къщи! — изрева баща й. Обърна се и хвърли бесен поглед на Джо. — А ти стой настрана от дъщеря ми...

— Той и без това стои настрана от мен! — извика Пам. — Точно обратното! Аз не искам да стоя настрана от него. И това не е първия път, когато го каня да излезем. Ти и всички останали в града бъркате за Макензи и ми писна от вас. Госпожица Потър е единственият човек, който има смелостта да защитава собственото си мнение.

— Тя е виновна за всичко, с нейното желание да помага...

— Веднага престанете! — Едва сега Джо проговори, но нещо в хладния тон и бледосините очи накара мъжът да млъкне. Макар едва шестнадесетгодишен, Джо бе доста висок и едър и излъчваше сила, която стряскаше дори по-възрастните.

Пам подскочи на мястото си. Тя беше умно и весело момиче, но притежаваше твърдоглавието на баща си.

— Не си позволявай да говориш срещу госпожица Потър — предупреди тя. — Тя е най-добрата учителка, която сме имали в Рут и ти обещавам, че ако направиш нещо, за да я уволнят, ще напусна училище.

— Няма да направиш подобно нещо!

— Кълна се, че ще го направя. Обичам те, татко, но изобщо не си прав! И в училище днес си говорехме колко нечестно беше от наша страна да си мълчим, като виждахме учителите как се отнасят към Джо, макар че той бе най-умният сред нас. А Уолф Макензи се погрижи момчетата да ни изпращат до къщите ни. Никой друг не се сети да го направи. Или може би не те е грижа?

— Разбира се, че го е грижа — бързо се намеси Мери, която се бе приближила без никой, освен Джо, да я забележи. — Само че Уолф е бил в армията и опитът от там го е научил как да постъпва. — Това си го измисли, но звучеше разумно. Тя постави ръка върху рамото на господин Хърст. — Защо не се върнете при клиентите си и не ги оставите да се разберат отвън? Знаете какви са тийнейджърите.

Преди да се е осъзнал, Ралф Хърст се озова зад щанда. Спря и погледна Мери.

— Не желая дъщеря ми да излиза с мелез! — яростно изрече той.

— С него е много по-безопасно, отколкото с който и да е друг — отговори Мери. — За едно нещо съм сигурна, момчето е стабилно като

скала. Няма да се напие или да шофира бързо, пък и няма намерение да се обвързва с момиче. Скоро заминава и много добре го знае.

— Не желая дъщеря ми да излиза с индианец!

— Нали не се опитвате да кажете, че характерът на човек няма никакво значение за вас? Или предпочитате Пам да излезе с някой пиян бял, който може да я убие при катастрофа, пред това да се срещне с трезвен индианец, който ще я защити с цената на живота си?

Той я погледна объркано и разтри чело.

— Не, по дяволите, не искам да кажа подобно нещо — измърмори мъжът.

Мери въздъхна.

— Леля ми Ардит много обичаше поговорките и чуеше ли някоя, я запомняше за цял живот. Любимата ѝ беше: „За човек се съди по деянията“. И вие така преценявате хората, нали, господин Хърст? Като отидете да гласувате, избирате този, за когото знаете, че в миналото е постъпвал правилно.

— Разбира се. — Ралф Хърст очевидно се чувстваше неудобно.

— И? — подкани го тя.

— Добре де, добре. Просто някои неща трудно се забравят? Не става въпрос за Джо, но... И баща му е...

— Баща му е също толкова горд човек, колкото сте и вие — прекъсна го тя. — Единственото нещо, което винаги е искал, е място да отглежда осиротелия си син — изрече думите по-високо, но бе крайно време тези хората да разберат някои неща относно Уолф. Той може би не беше толкова цивилизован, колкото тях, но притежаваше железен контрол над себе си.

Мери реши да го остави на мира и дружелюбно му предложи:

— Защо не го обсъдите със съпругата си?

Ралф Хърст я погледна облекчено.

— Най-добре, наистина.

Джо се зададе между етажерките; Пам се обърна с гръб и взе някакви консерви, очевидно опитвайки се да се държи небрежно. Мери плати продуктите си и Джо взе торбите. Двамата мълчаливо напуснаха магазина.

— Е? — подкани го тя веднага щом излязоха навън.

— Какво?

— Ще я заведеш ли на танци?

— Най-вероятно. Тя не приема не за отговор като някой друг.

Тя го погледна строго, но не отговори на закачката му. След като отвори вратата на колата, Мери се сети нещо и го погледна ужасено.

— О, не! Джо, мъжът напада жени, които са приятелски настроени към Уолф и теб.

Цялото му тяло се стегна и той сви устни.

— По дяволите! — изруга момчето. Замисли се за момент, след което поклати глава. — Утре ще ѝ кажа, че не мога да отида.

— Това няма да промени нещата. Колко хора ви чува да се уговаряте за съботните танци? До утре из целия град ще се е разчуло, че двамата ще излизате.

Той не отвърна нищо, само затвори вратата ѝ. Изглеждаше мрачен и прекалено угрижен за момче на неговата възраст.

Джо наистина бе притеснен, но в ума му се зароди идея. Щеше да предупреди Пам, така че да е предпазлива, защото може би така щяха да провокират изнасилвача. Възнамеряваше да използва плана на Мери, но примамката ще бъде самият той. Щеше да се погрижи Пам да е в безопасност, но ще излиза по-често. Може би мъжът ще побеснее, че не може да се добере до безпомощната жена и щеше да нападне истинската си цел. Разбираше рискът, който поема, но ако Уолф не успее да открие нещо ново, това бе единствената възможност пред тях.

Мери се огледа за Уолф, когато се прибраха, но не го откри никъде. Преоблече се в джинси и излезе. Намери Джо в конюшната да реши един кон с четка.

— Уолф тук ли е?

Момчето поклати глава и продължи заниманието си.

— Конят му го няма. Сигурно проверява оградите. — Или пък търси нови следи, но това не го сподели с Мери.

Тя го помоли да ѝ покаже как да срещне коня. Взе четката и се зае със задачата си, докато ръката я заболя. Конят изпръхтя, когато престана и тя започна отново.

— По-трудно е, отколкото изглежда — оплака се тя.

Джо ѝ се усмихна.

— Тъкмо ще натрупаш мускули. Но ти вече си приключила с него, така че няма смисъл да продължаваш. Той ще стои така цяла вечност, ако има кой да го четка.

Тя спря и отстъпи.

— Защо не ми каза по-рано?

Мери тръгна към къщата. Почти бе стигнала вратата, когато чу ритмичният тропот на конски копита, обърна се и видя Уолф. Дъхът ѝ спря. Макар да не разбираше много от коне, знаеше, че малко хора яздят с такава лекота. Седеше спокойно отпуснат върху седлото и движенията му бяха изключително плавни. Команчите бяха известни като най-добрите коневъди и Уолф явно бе научил доста от роднините на майка си. Силните му крака с лекота управляваха животното, така че юздите бяха отпуснати и не му причиняваше никаква болка.

Уолф забави ходът на животното, когато я приближиха.

— Някакви неприятности?

Мери реши да не му разказва историята с Пам Хърст. Това си беше работа на Джо, и ако реши, нека той му каже. Беше сигурна, че момчето ще го направи.

— Не. Не видяхме никой подозрителен и никой не ни е следил.

Той пусна юздите и се хвана за седлото. Тъмните му очи се плъзнаха по тялото ѝ.

— Знаеш ли да яздиш?

— Не, никога не съм се качвала на кон.

— Е, време е да се научиш. — Уолф дръпна крака си от стремената и протегна ръка. — Сложи левия си крак тук и се изтласкай.

Мери искаше да се научи да язди, само че конят бе прекалено висок и тя не можеше да стигне стремето с крака си. Гледаше животното почти обидено, когато Уолф се засмя и се премести върху седлото.

— Хайде, аз ще те кача.

Той се протегна и хвана ръцете ѝ под раменете. Тя се стъписа, когато краката ѝ се отлепиха от земята и се вкопчи в него. Уолф я изтегли и я сложи на седлото пред него. Мери сграбчи дрехата му, когато той повдигна юздите и конят бавно тръгна.

— Доста е високичко тук — каза тя. Толкова силно подскачаше, че зъбите ѝ тракаха.

Той се подсмихна и я прегърна с лявата си ръка, така че гърбът ѝ се долепи до тялото му.

— Отпусни се и следвай ритъма на коня. Почувствай как се движа аз и се движи с мен.

Тя го послуша и щом се отпусна, започна да хваща ритъма на животното. Тялото ѝ автоматично потъваше в седлото и се движеше в такт с Уолф. За съжаление, вече бяха стигнали до конюшната и първият ѝ урок по езда трябваше да приключи. Уолф я свали на земята и самият той слезе.

— Хареса ми — заяви тя.

— Радвам се. Още утре ще започнем уроци по езда.

Гласът на Джо се чу от съседното отделение.

— Аз пък я научих да реши конете.

— Съвсем скоро ще свикнеш с тях, сякаш цял живот си живяла около тези животни. — Уолф се наведе да я целуне. Мери застана на пръсти и разтвори устните си. Мина доста време, преди той да отмести главата си и сега погледът му бе замъглен. По дяволите, тази жена го караше да се чувства като тийнейджър.

Когато Мери се прибра в къщата, Джо застана до баща си.

— Откри ли нещо?

Уолф сваляше седлото от жребеца.

— Не, огледах всяко ранчо наоколо, но нито един отпечатък не съвпада. Този мъж живее в града.

Джо се намръщи.

— Най-вероятно си прав. И двете нападения се случиха в града. Но просто не ми хрумва кой може да е. Не си спомням да съм се заглеждал в ръцете на хората.

— Аз не търся луничави ръце, а същия отпечатък от обувка. Зная походката му — стъпва първо на пръстите си и прехвърля тежестта върху външната страна на стъпалото.

— И какво, ако го откриеш? Мислиш ли, че шерифът ще го арестува, само защото има лунички по ръцете и ходи по особен начин?

Уолф се усмихна, но в усмивката му нямаше и капчица развеселеност. Погледът в очите му беше смразяващ.

— Когато го открия — тихо започна той, — ако е умен, ще си признае. Ще дам шанс на правосъдието, но този мъж няма да е на свобода. В затвора ще е много по-безопасно за него и лично ще се погрижа той да го разбере.

Мина още около час, преди да приключат с конете. Джо се забави при пикапа си и Уолф влезе сам в къщата. Мери бе толкова

погълната от готвенето и си тананикаше някаква мелодия под носа, че не го чу да влиза. Той застана зад нея и обви раменете ѝ с ръце.

Обзе я див ужас. Тя изпищя и рязко се извъртя настрани, така че застана с гръб към стената. Държеше лъжицата за бъркане като нож. Лицето ѝ бе смъртно бледо, когато го погледна.

Неговото също пребледня и стана сериозно. За известно време останаха така, вторачени един в друг, без да продумат нищо. След това тя изтърва лъжицата на пода.

— О, божичко! Съжалявам! — с треперещ глас каза Мери и закри лице с ръцете си.

Той я придърпа към себе си, така че тя сгуши глава в гърдите му и Уолф я погали по косата.

— Помисли, че е той, нали?

Мери здраво го прегърна, борейки се с ужаса, който я връхлетя напълно неочаквано и срина досегашното ѝ убеждение, че ще може сама да се справи с този кошмар. Когато Уолф докосна рамото ѝ за един кратък, ужасяващ момент реши, че всичко се случва отново. Стана ѝ студено, искаше да се потопи в топлината на тялото му и да се пребори със смразяващите спомени.

— Няма от какво да се боиш — нежно прошепна той в косата ѝ. — Тук си в безопасност. — Уолф обаче бе убеден, че споменът не се е изтрил от съзнанието ѝ и всяко неочаквано докосване в гръб за нея ще я връща към кошмара. По някакъв начин трябваше да заличи страха, за да е свободна отново.

Мери се съвзе и се отдръпна от прегръдката му. Той я пусна, защото знаеше, че това е важно за нея самата. По време на вечерята и урока на Джо изглеждаше спокойна и се държа както обикновено. Единствено от време на време очите ѝ излъчваха уплаха, като че не бе успяла напълно да се отърве от ужаса.

Но когато отидоха в спалнята и той държеше нежното тяло ѝ в ръце, тя му се отдаде с предишната страст. Ласките му не ѝ оставиха никакво място за страхове и кошмарни спомени. Цялото ѝ тяло и умът ѝ бяха погълнати само от него. След това Мери се сгуши в силните му ръце и веднага заспа.

Напълно добре си даваше сметка в какво деликатно положение я поставяше връзката ѝ с Уолф и преместването в неговата къща. Той често ѝ казваше колко я желае, но само в смисъла на страст, а не на

любов. Никога не бе изричал думи на обич, дори и в най-романтичните моменти, когато тя не можеше да се възпре и му повтаряше, че го обича. Когато желанието му към нея секне, тя трябваше да го напусне и Мери се подготвяше за този момент, затова и сега с цялото си сърце се наслаждаваше на миговете с него.

Разбираше, че животът ѝ с Уолф бе само заради нейната безопасност и няма да трае вечно. Много добре осъзнаваше и какъв скандал ще предизвика, ако местните разберат, че учителката живее с черната овца на града. Рискуваше работата си тук, но бе решила, че дните и нощите с Уолф си струват риска. Ако я уволняха, имаше и други училища, но едва ли я чакаха други любви. Беше на двадесет и девет години и досега никога не бе изпитвала и слаба искрица на интерес към мъж. Някои хора обичат само един път в живота си и тя очевидно бе от тях.

Единственото време, през което си позволяваше да се тревожи за бъдещето, бе на път за и от училище, когато оставаше сама. Когато бе с Уолф не искаше да пропилява и секунда в притеснения. С него се чувстваше истински жива и женствена.

Тревожеше се за него и Джо. Знаеше, че Уолф продължава да издирва мъжът, който я нападна и се боеше, че може да му се случи нещо. Ужасяваше я мисълта, че могат дори да го убият. Джо също бе замислил нещо, знаеше го със сигурност. Толкова силно приличаше на баща си, че тя лесно можеше да го разгадае. Напоследък бе прекалено замислен, с онази физиономия, сякаш е изправен пред тежък избор и се чуди как да постъпи. Досега не бе успяла да го накара да ѝ разкрие тайната си, което още повече я плашеше, защото от самото начало момчето споделяше всичко с нея.

Джо постоянно бе нащрек. Каза на Пам да е изключително предпазлива и винаги се погрижваше момчето да не се прибира само до дома си, и все пак винаги имаше възможност да прояви нехайство. Напоследък често бе излизал сам и се държеше сякаш изобщо не внимава, но нищо не се получи. Животът в града бе привидно спокоен, макар хората да бяха настръхнали. Както баща си, и Джо стигна до заключението, че засега не могат да сторят нищо друго, освен да чакат престъпникът да се появи отново.

Когато момчето съобщи на баща си, че отива на танците с Пам, Уолф го погледна настойчиво.

— Знаеш ли какво правиш?

— Надявам се.

— Добре. Пази се тогава.

Съветът му провокира плаха усмивка на устните на Джо. Разбираше, че вероятно прави грешка като излиза с това момиче и че можеше да се стигне до грозни сцени на танците, но вече бе обещал на Пам и нямаше връщане назад. Налагаше се да е двойно по-предпазлив, но просто изгаряше от желание да я държи в прегръдките си, докато се носят из дансинга под звуците на музиката. Макар да си даваше сметка, че скоро ще напусне това място и не може да си позволи сериозна връзка, Пам неустойимо го привличаше. Не можеше да го обясни с думи, но сега изпитваше нужда да е с нея.

Пам бе доста притеснена, когато той отиде да я вземе. Опитваше се да го прикрие, като постоянно говореше, прекалено бързо и високо, докато той нежно постави ръка на устните ѝ.

— Зная — измърмори Джо. — Аз също се тревожа.

Тя отмести глава, така че освободи устата си.

— Аз не се тревожа. Просто всички говорят само за това.

— Тогава защо си толкова нервна?

Тя отмести поглед и се прокашля.

— Ами, за първи път излизам с теб. Просто се чувствам едновременно нервна, развълнувана и уплашена.

Той се замисли за момент и помежду им настъпи мълчание.

След това Джо попита:

— Разбирам защо си нервна и развълнувана, но от какво се боиш?

Сега Пам замълча и когато заговори, се изчерви.

— Защото ти си много по-различен от всички останали.

— Зная. Аз съм мелез — мрачно отговори Джо.

— Нямах това предвид — ядно процеди Пам. — Някак си изглеждаш много по-голям от нас. Макар да сме на една и съща възраст, ти вече си пораснал. Ние сме съвсем обикновени хора. Ще продължим да живеем тук. Ще се оженим за хора като нас и ще останем в Рут или в някой град като него, ще имаме деца и ще сме доволни от живота. Ти обаче не си такъв. Отиваш в Академията и никога няма да се върнеш. Може би само за кратки посещения, но няма да живееш тук.

Джо се изненада от думите, защото толкова накратко тя съвсем точно описа начина, по който самият той се чувстваше. Наистина вече бе пораснал, особено в сравнение с връстниците си. И знаеше, че никога няма да се върне да живее тук и да работи в ранчото. Мястото му беше във висините, кацнал върху някоя мощна машина.

Мълчаха през останалата част от пътя. Когато паркира сред останалите пикапи и коли, Джо се подготви да се изправи срещу неизвестното.

Очакваше какво ли не, само не и това, което се случи в действителност. Когато влязоха в старата къща, която се използваше за съботни забави, за момент настъпи тишина и всички се обърнаха към тях; в следващия миг хората се върнаха към разговорите и отвсякъде ги обгърна шумотевица. Пам хвана ръката му и леко я стисна.

След няколко минути започна да свири групата на живо и дансингът се изпълни с двойки. Пам го заведе до средата и му се усмихна.

Той също ѝ се усмихна, сякаш я поздравяваше за смелостта. Взе я в прегръдките си и се отдадох на ритъма на танца.

И двамата не проговориха. Толкова дълго бе копнял за нея, че сега му бе напълно достатъчно да я докосва и да се движи в такт с нея. Може да усети парфюма ѝ, копринено меката коса; чувстваше гърдите ѝ до своите и движенията на краката ѝ. Потопиха се в свой си свят, в който бяха само те.

Реалността обаче ги пребори, когато Джо чу някой да го нарича „мръсен индианец“. Моментално се стегна и огледа кой бе изрекъл думите.

— Моля те — прошепна Пам и го върна към танца.

Когато песента свърши, едно момче стана от мястото си и извика:

— Джо! Пам! Тук сме.

И двамата погледнаха към посоката на гласа и Джо не се въздържа да се усмихне. Всички ученици от трите класа на Мери седяха на една маса и бяха запазили два свободни стола за него и Пам. Всички им махаха и ги викаха.

Съучениците им спасиха вечерта. Обгърнаха Джо и Пам със смях и песни. Джо танцува с всички момичета в групата; момчета си говореха за коне, родео, работата в ранчо, но постоянно се грижеха

партньорките им да не скучаят. Децата разговаряха и с другите хора на дансинга и скоро всички знаеха, че мелезът ще учи във Военновъздушната академия. Като цяло фермерите са трудолюбиви, консервативни хора и изключителни патриоти, затова съвсем скоро всеки, който се опиташе да обиди Джо, получаваше груба забележка да се държи прилично.

Джо и Пам си тръгнаха преди края на забавата, защото той не искаше тя да закъснява. Докато вървяха към пикапа, Джо поклати глава.

— Никога не бих го повярвал — поклати глава той. — Ти знаеше ли, че ще са тук?

Пам отрече.

— Но всички знаеха, че съм те поканила. Сигурно се е разчуло из целия град. Беше много весело, нали?

— Наистина — съгласи се той. — Можеше обаче да стане доста зле. Ако не бяха момчетата...

— И момичетата! — прекъсна го Пам.

— Да, ако не бяха те, сигурно щяха да ме изхвърлят.

— Е, нищо такова не се случи! Следващия път ще е още по-хубаво.

— Ще има ли следващ път?

Тя изведнъж се почувства неуверено.

— Ти... Винаги можеш да дойдеш на танците, дори и не с мен.

Джо се изсмя и отвори вратата на пикапа. Обърна се, хвана я за талията и я сложи в седалката.

— Приятно ми е с теб.

По средата на пътя до Рут, Пам сложи ръка върху неговата.

— Джо?

— Да?

— Искаш ли... Какво ще кажеш да спрем някъде? — бързо изрече тя.

Знаеше, че трябва да устои на изкушението, но просто не бе по силите му. Зави при първата пресечка, след това отби вляво, докато колата се оказа сред една поляна и спря сред дърветата.

Топлата майска вечер ги обгърна. Лунната светлина не успяваше да проникне през короните на дърветата, така че пикапът се превърна в

топло, безопасно място като пещера. Не виждаше лицето ѝ, само контури, когато се пресегна към нея.

Пам страстно се отдаде на ръцете му, като се притискаше към него, изгаряща от желание за още от целувките му. Джо имаше чувството, че всеки момент ще се пръсне. Без да осъзнават какво правят в следващия момент двамата лежаха на седалката, Пам под него. Малко след това гърдите ѝ бяха разголени и той чу рязкото ѝ вдишване, когато целуна зърната ѝ. Тя впи нокти в раменете му и цялото ѝ тяло се изви.

Нещата излизаха от контрол. Дрехите им бяха съблечени и захвърлени настрани. Голите им тела се докосваха едно в друго. Пам някак бе свалила джинсите си. Но когато Джо плъзна ръка към бикините ѝ, Пам промълви:

— Не съм го правила досега. Ще боли ли?

Джо изстена гласно и се насили да се успокои. Костваше му цялата воля, която притежаваше, но се спря. Тялото му болезнено пулсираше. След една дълга минута, той се изправи и взе Пам в скута си.

— Джо?

Той допря челото си в нейното.

— Не можем да го направим — тъжно измърмори Джо.

— Но защо? — Тя се размърда в ръцете му. Тялото я болеше от желание, непознато досега.

— Защото ще ти е за първи път.

— Но аз те желая!

— Аз също. — Той успя да се усмихне кисело. — Предполагам, че е очевидно. Но първият ти път трябва да е с този, когото обичаш. А ти не ме обичаш.

— Бих могла да те заобичам — прошепна тя. — Наистина.

Беше толкова ядосан, че едва сдържаше гласа си.

— Моля те, не го прави. Аз ще напусна това място. Имам невероятен шанс и за нищо на света няма да се откажа от него.

— И нито едно момиче не може да промени плановете ти?

Джо знаеше истината за себе си и макар да съзнаваше, че на Пам няма ѝ хареса, трябваше да бъде честен с нея.

— Не, нито едно момиче не може да ме спре. Толкова искам да отида в Академията, че нищо не може да ме задържи тук.

Тя взе ръката му и срамежливо я постави върху гърдите си.

— И все пак бихме могли да го направим. Никой няма да узнае.

— Ти ще знаеш! И когато се влюбиш в някое момче ще съжaliaваш, че си се отдала на друг. Моля те, Пам, не настоявай. Ако искаш, ми удари един шамар, или нещо такова. — Усещаше гърдите ѝ в шепите си и се зачуди дали не е побъркан задето изпуска такава възможност.

Тя се наведе и облегна глава на рамото му. Усети по движенията на тялото ѝ, че се е разплакала и я прегърна.

— Винаги съм те харесвала — с треперещ глас изрече тя. — Трябва ли да си толкова съвестен?

— Готова ли си да рискуваш на шестнадесет години да забременееш?

Тя спря да плаче и се изправи.

— Мислех, че ти имаш... Нали момчетата винаги ги носят със себе си?

— Явно не. Пък дори и тогава нямаше да го направя. Не искам да се обвързвам с теб, или с когото и да е друг, защото отивам в Академията и нищо не може да ме спре. Освен това, ти си още много млада.

Пам не се сдържа и се изхили.

— На години съм колкото теб.

— Добре, тогава и двамата сме много млади.

— Ти не си. — Тя обгърна лицето му с ръце. — Ти изобщо не си млад, и сигурно затова спря. Всяко друго момче на твое място не би се замислило. Хайде тогава да сключим сделка!

— Каква сделка?

— Да си останем приятели.

— Разбира се.

— Ще продължим да излизаме заедно. Но няма повече да допускаме такива неща, защото е много неприятно като спреш. Ти заминаваш за Колорадо както си решил, а аз си оставам тук. Може и да се омъжа за някое момче. Но ако не стане така и ти се върнеш за лятото, ще си ми първият мъж. Обещавах ли?

— Това няма да ме задържи в Рут — уверено заяви Джо.

— Не очаквам подобно нещо. Съгласен ли си със сделката?

Тъй като той вярваше, че две или три години могат коренно да променят ситуацията и най-вероятно дотогава тя ще се омъжи, Джо прие.

— Ако все още го искаш.

Тя протегна ръка и тържествено се ръкуваха като подпис под договора. Тя го целуна и започна да се облича.

Когато се прибра, Мери го чакаше с напрегнато изражение на лицето. Стана от стола и затегна колана на халата си.

— Всичко наред ли е? — попита тя. — Нещо случи ли се?

— Нищо страшно. Аз съм добре.

Тогава Джо осъзна, че тревожният поглед в очите ѝ бе истински страх. Тя хвана ръката му.

— Видя ли някой... — Мери замлъкна, след което продължи: — Никой не е ви нападна, така ли?

— Не, всичко мина идеално. — Спогледаха се за момент и Джо разбра, че тя се е бояла от същите неща, които притесняваха и него. Още повече тя очевидно бе разгадала намеренията му да привлече изнасилвача.

Той се прокашля.

— Татко легна ли си?

— Не съм — обади се Уолф от коридора. Беше облечен само в чифт джинси. Очите му излъчваха облекчение. — Искях да те изчакам, за да се уверя, че си добре.

— Нищо ми няма. Дори страхотно се забавлявахме. Целият клас беше там.

Мери се усмихна и я заля вълна на успокоение. Знаеше какво е станало. Тъй като са знаели, че ситуацията може да загрубее, ако Джо отиде сам на танците, съучениците са решили да отидат също, така че момчето да е част от тяхната компания и всички останали да разберат, че са го приели.

Уолф протегна ръка и Мери отиде до него. Сега вече можеше да си легне и да заспи спокойно. Поне за още една нощ мъжете, които обичаше, бяха в безопасност.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Учебната година свърши. Мери бе изключително горда с учениците си. Всички завършиха блестящо, никой не се бе отказал и повечето планираха да продължат образованието си в колеж. Подобен успех не можеше да не я трогне.

За Джо обаче нямаше ваканция. Мери реши, че той има нужда от по-сериозни уроци по математика, за които тя не бе квалифицирана, затова започна да търси учител. Откри един в градче на около седемдесет километра от Рут и три пъти седмично момчето пътуваше дотам. Междувременно вечерните им занимания продължаваха.

За Мери дните минаваха като в мъгла от щастие. Рядко напускаше планината и почти не се виждаше с никой друг, освен Уолф и Джо. Дори когато и двамата бяха до града по работата, тя се чувстваше в безопасност. Бяха изминали малко повече от две седмици от инцидента, но вече ѝ се струваше, че е минала цяла вечност. Когато в съзнанието ѝ се промъкваше спомен от кошмара, тя сама се скарваше на себе си, че го е допуснала. Нищо не се бе случило, само се изплаши. Ако някой имаше нужда от грижи и състрадание, това бе Кати Тийл. Затова Мери се бореше със страховете си и се отдаваше на настоящето. А то неизменно означаваше Уолф.

Той доминираше живота ѝ, денем и нощем. Учесе я как да язди и да му помага с конете, и Мери подозираше, че използва същите техники, както когато обучаваше млади жребци. Беше много взискателен учител, но винаги ѝ даваше ясни инструкции какво се очаква от нея. Когато изпълняваха нарежданията му, той отвърщаше с одобрение и сърдечност. В действителност, дразнеше го Мери, той бе много по-търпелив с конете, отколкото с нея! Когато те не се подчиняваха, той запазваше спокойствие. Когато тя не вършеше нещо както трябва, той веднага ѝ натякваше грешката.

Но винаги я обгръщаше с ласки. Страстен може би бе най-точната дума. Всяка нощ правеха секс, понякога дори по два пъти. Любеше я в плевнята, както когато Джо им попречи. Често влизаше с

нея в банята. Мери знаеше, че тялото ѝ е далеч от сексапилно, но явно той го намираше такова. Нощем, когато лежаха в леглото, той често запалваше лампата, подпираше се на лакът и дълго я галеше, омагьосан от гледката на бялата, нежна кожа и бронзовата му, едра ръка.

Лятото в Уайоминг обикновено бе хладно и сухо, поне в сравнение със Савана, но с началото на ваканцията настъпи необичайно горещо време. За първи път Мери съжаляваше, че не разполага с къси панталонки, които леля Ардит никога не ѝ позволи да облече. Откри, че леките памучни поли са по-подходящи за тези температури, вместо джинсите, с които толкова се гордееше. Леля ѝ не би одобрила и това облекло, особено ако разбереше, че Мери не използва фуста под полата. Би я нарекла безсрамница, тъй като старата жена никога не се разделяше с този аксесоар. Мери обаче вече бе решила, че ѝ допада да е безсрамница.

Една сутрин, малко след като Джо потегли за урока си по математика, Мери се отправи към плевнята. Откъм ограденото дворче за тренировка на коне се чуваше пръхтене и тропот на копита. Това я ориентира къде може да открие Уолф, за което и бе тръгнала.

Когато зави зад плевнята обаче, тя замръзна на мястото си. Едрият жребец на Уолф се беше качил върху кобилата, която тя яздеше по време на уроците си. Предните копита на женската бяха закопчани с букаи, а задните бяха обути в предпазни галоши. И двата коня пръхтяха и цвилеха. Уолф отиде до женската, погали главата ѝ и тя се успокои.

— Хайде, миличка — нежно заговори той. — Остави стария приятел да си свърши работата.

Кобилата потрепери, след което застина на мястото си и всичко приключи за няколко минути. Жребецът изцвили, след което скочи обратно на земята.

Уолф продължи да говори успокоително на кобилата, когато се наведе и освободи копитата ѝ. Мери се приближи.

— Ти си я завързал! — обвинително изрече тя.

Той се подсмихна. Госпожица Мери Елизабет Потър стоеше пред него с цялото си величие, изпънат гръбнак и вирната брадичка.

— Не съм я вързал — развеселено отговори той. — Просто закопчах предните ѝ копита с букаи.

— Така че да не може да избяга от жребеца!

— Тя не искаше да бяга.

— Откъде можеш да знаеш?

— Щеше да го изрита, ако не е готова за чифтосване — обясни той, докато върна женската в конюшната.

Мери го последва с възмутено изражение на лицето.

— Затова ѝ беше обул задните копита, та и да го изрита да няма полза.

— Не искам жребецът ми да пострада. Но ако бях видял, че не е готова, щях да я освободя. Ако женската се противи, това означава, че не съм изчислил точно времето или нещо не е наред с нея. Тя обаче бе напълно съгласна, нали, миличка? — завърши Уолф и потупа животното по гривата.

Мери го наблюдаваше бясно, докато той изми кобилата. Не ѝ допадаше идеята, че трябва да завързва женската, макар конят да стоеше напълно спокойно, сякаш нищо не се бе случила само преди няколко минути. Без да може да обясни защо, гледката я потресе.

Уолф прибра кобилата в нейното отделение, нахрани я и ѝ даде прясна вода. След това отиде до мивката и изми ръцете си. Когато я погледна, Мери все още стоеше с притеснен поглед.

Той се изправи.

— Какво има?

Мери се насили да се успокои, но не успя.

— Просто изглеждаше толкова... — Гласът ѝ замлъкна и Уолф разбра какво я тормози. Бавно тръгна към нея и не се изненада, когато тя отстъпи назад.

— Конете не са хора — нежно заговори той. — Те са големи животни, цвият и пръхтят. Зная, че не е приятна гледка, но така е в природата. Ако ги оставя свободни, дори могат да се сбият.

Тя погледна кобилата.

— Зная. Само че... — Мери спря, защото не можеше да обясни какво я притесни.

Уолф се пресегна и я прегърна, съвсем леко, така че да не я стресне.

— Тази сцена ти напомни за нападението? — попита той.

Тя му хвърли бърз, тревожен поглед, след което отмести очи.

— Зная, че кошмарът още те преследва, скъпа. — Ръцете му се стегнаха около тялото ѝ и той я притисна към себе си. Само след секунда тя се отпусна и сгуши глава в гърдите му. — Искам да те целуна — измърмори той.

Тя повдигна глава и му се усмихна.

— Затова и дойдох тук. Искан да те съблазня с целувки. Станала съм голяма безсрамница. Леля Ардит би се отрекла от мен.

— Тази леля Ардит ми се струва...

— Тя беше чудесен човек — прекъсна го Мери. — Просто бе много старомодна и имаше стриктни правила кое е редно и кое не. Например, само една фриволна жена може да носи пола без фуста. — Тя повдигна полата си, за да му покаже.

— Харесват ми фриволните безсрамници. — Уолф се наведе, целуна я и усети позната топлина да нахлува в тялото му. Веднага се възпря, защото точно в този момент се нуждаеше от железен контрол над себе си. Трябваше да покаже нещо на Мери и не биваше да допуска страстта да му попречи. Беше време да прогони постоянния ѝ страх.

Повдигна глава и я задържа за момент в ръце, след което освободи прегръдката си. Хвана я за китките и изражението на очите му изгони усмивката от устните ѝ. Съвсем бавно той попита:

— Искаш ли да направим нещо, което ще те освободи от кошмара?

Тя го погледна любопитно.

— Какво?

— Ще преиграем цялото нападение.

Тя го зяпна учудено. Беше ѝ любопитно, но в същото време я бе страх. Една част от съзнанието ѝ не искаше нищо да ѝ напомня за инцидента, но друга ѝ казваше, че не може вечно да живее с този ужас.

— Как да го преиграем?

— Аз ще те подгоня.

— Но той не ме е гонил. Просто ме сграбчи в гръб.

— И аз това ще направя, след като те хвана.

Тя се замисли за момент.

— Няма да стане нищо. Аз ще знам, че си ти.

— Може да опитаме.

За известно време тя го гледаше втренчено, след което една мисъл я разтревожи.

— Той ме блъсна по корем на земята — прошепна Мери. — Легна върху мен и започна да се търка в тялото ми.

Лицето на Уолф бе сурово.

— Искаш ли и аз да направя така?

Тя потрепери.

— Не, разбира се, че не искам. Но може би е по-добре да го направиш. Не желая повече да ме е страх. Искам да ме любиш така, моля те.

— Ами ако наистина се изплашиш?

— Недей... — Мери преглътна. — Недей да спираш.

Той я погледна сериозно, сякаш преценяваше доколко е готова, след което на устните му се появи усмивка.

— Добре тогава. Бягай!

Тя не се отмести и го погледна изненадано.

— Какво?

— Бягай! Не мога да те гоня, ако не бягаш от мен.

В първия момент ѝ се стори глупаво да търчи из двора като дете.

— Просто ей така?

— Да, просто ей така. Спомни си, че като те хвана, ще разкъсам дрехите ти и ще те изнася. Какво чакаш още?

Уолф свали шапката си и я закачи на стената. Мери отстъпи назад, след което в пълно противоречие на представите си за достойно поведение се извъртя и побягна. Чувахе тежките му стъпки зад гърба си и се засмя весело. Знаеше, че няма да успее да стигне до къщата; неговите крачки бяха много по-големи. Вместо това заобиколи зад едно дърво, след това зад пикапа.

— Ще те хвана — изръмжа той; гласът му се чувахе зад гърба ѝ и ръката му я докосна за рамото, точно когато тя побягна отново.

След малко Мери пак заобиколи зад колата. Уолф бе застанал от другата страна. Въртяха се в кръг, но той не успяваше да я хване. Лицето ѝ грееше от вълнение и триумф и Мери извика:

— Не можеш да ме хванеш! Не можеш!

На устните му бавно се появи самодоволна усмивка. Тя беше толкова радостна от успеха си, че очите ѝ искряха и копринената ѝ коса се къдреше около главата. Толкова силно я желаше! Искаше да я

вземе в ръцете си и да я люби, но точно сега не биваше да го прави. Първо трябваше да свършат със задачата и въпреки смелите ѝ думи, Уолф не бе сигурен дали Мери ще го понесе докрай.

Стояха, вторачени един в друг и в този момент Мери си даде сметка колко див вид има той. Беше възбуден. Познаваше това изражение на лицето му, както той винаги разгадаваше нейното и дъхът ѝ спря. Той не си играеше, беше напълно сериозен. Едва сега усети ледения страх да се промъква. Опита се да се успокои, защото това все пак беше Уолф, а той никога не би я наранил. И въпреки това, нещо в цялата игра наистина ѝ напомни за нападението на изнасилвана, колкото и да се опитваше да прогони тази мисъл от съзнанието си. Изведнъж игливостта и веселието я напуснаха и я обзе същинска паника.

— Уолф? Хайде да престанем вече.

Гръдният му кош се повдигаше при всяко поемане на въздух и в очите му проблесна жалост, но гласът му беше гърлен, когато заговори.

— Не може. Ще те хвана.

Тогава Мери побягна слепешката, напускайки сигурността на пикапа. Бързите му стъпки зад гърба ѝ ехтяха като гръмотевици. Това бе единственият звук, който чуваше. Все едно, че наистина търчеше по онази пътечка, макар с част от съзнанието си да разбираше, че мъжът зад нея е Уолф и тя самата се е съгласила. Не бе успяла да избяга от изнасилвача; и тогава чуваше забързаното му дишане зад себе си, точно както сега чуваше Уолф. Изпищя от ужас, точно когато той я сграбчи, събори я на земята по корем и легна върху нея с цялата си тежест.

Подпря се на лакти, така че да е не ѝ натежи прекалено много и допря устни до ухото ѝ.

— Ха, хванах те. — Насили се да изрече думите шеговито, макар гърдите му да се стягаха от болка, заради това, което преживяваше Мери в момента. Усещаше ужаса и паниката ѝ, освободи хватката си и започна нежно да ѝ шепне за удоволствието, което винаги са изживявали заедно. Очите му се напълниха със сълзи, щом чу звуците, които издаваше тя, като на хванато в капан, уплашено животно. Вече не беше сигурен дали той ще го понесе.

В началото Мери се бореше като полудяла, риташе и блъскаше, опитвайки се да се освободи, но ръцете му я държаха здраво. Не беше

на себе си от страх и въпреки разликата в теглото им, можеше сериозно да го нарани, ако той не внимаваше. Единственото, което можеше да стори е да продължава да я притиска към себе си, докато прогони страха, който я обгръщаше.

— Успокой се, миличка, успокой се. Знаеш, че никога няма да ти причиня болка. И няма да позволя никой да те нарани. Знаеш го. — Той повтаряше думите, докато съпротивата ѝ отслабна. Едва тогава Мери можеше да го чуе и нежните думи успяха да проникнат в съзнанието ѝ. Тя се отпусна на земята, зарови глава в топлата трева и започна да плаче.

Уолф лежеше върху нея, ръцете му все още я обгръщаха здраво и шепнеше в ухото ѝ, докато тя плачеше. Започна да целува косата, раменете, врата ѝ, докато най-сетне тя се отпусна изтощено, безсилна дори да плаче. Ласките му отново възвърнаха желанието му към нея.

— Още ли си уплашена? — измърмори той във врата ѝ.

Мери затвори очи. Клепачите ѝ бяха подути от сълзите.

— Не — промълви тя. — Съжалявам, че те подлагам постоянно на всичко това. Обичам те.

— Зная, миличка. — Той коленичи зад нея и повдигна полата ѝ.

Мери рязко отвори очи, когато усети, че той сваля бикините ѝ.

— Уолф! Недей?

Той обаче продължи и Мери потрепери. Беше точно като тогава, просната върху земята на онази пътечка, с мъжа, отпуснал се върху нея. Опита се да пропълзи напред, но той я хвана за кръста с една ръка и я задържа, докато разкопчаваше панталона си. Разтвори бедрата ѝ и отново се намести върху нея.

— Това ти напомня за тогава, нали? — тихо попита Уолф. — Просната на земята по корем и онзи мъж зад гърба ти. Нали знаеш, че аз никога няма да те нараня и няма защо да се боиш от мен?

— Не ме интересува! Не искам да го правиш! Пусни ме да стана!

— Зная миличка. Успокой се. Спомни си колко пъти сме се любили и колко ти е харесвало. Довери ми се.

Мери усещаше уханието на трева и земя в ноздрите си.

— Сега не искам — успя да изрече тя. — Не по този начин.

— Тогава няма. Не се страхувай, скъпа. Няма да продължа, ако не искаш. Отпусни се и ми позволи да те усетя. Признавам, че

сладкото ти дупе винаги ме възбужда, особено когато нощем се притискаш към мен. Забелязала си го, нали?

Замаяна, Мери се опита да събере обърканите си мисли. Той никога досега не ѝ бе причинил болка и сега, когато страхът ѝ излиняваше, Мери си даде сметка, че Уолф никога няма да я нарани. Това бе мъжът, когото обичаше, а не нападателят. Държеше я в силните си ръце, където винаги се бе чувствала в безопасност.

Тя се отпусна и изтощените ѝ мускули я боляха. Усещаше, че той е възбуден, но както и бе обещал, не я насилваше.

Уолф я целуна по врата.

— Добре ли си?

Тя въздъхна, едва чут стон на облекчение.

— Да — прошепна Мери.

Уолф коленичи, отпусна се на пети и преди да разбере какво става, я издърпа, така че Мери се оказа сгушена в него.

Едва сега из тялото ѝ преминаха тръпки на удоволствие. Ситуацията бе два пъти по-възбуждаща, защото бяха на открито, сгушени в тревата под жарещото слънце. Ако някой дойдеше в този момент, щеше да ги хване. Тази мисъл я възбуди още повече.

С една ръка Уолф я държеше за стомаха, а другата му се плъзна по бедрата ѝ. При докосването от устните ѝ се изтръгна тихо възклицание.

— Харесва ли ти? — измърмори той в ухото ѝ.

Мери отговори неясно. Пръстите му се плъзгаха по вътрешната страна на краката, като ѝ доставя такава наслада, че тя не можеше нито да мисли, нито да говори. Той знаеше точно как да я гали, така че я възбуди и да я доведе до екстаз. Тя несъзнателно се изви в ръцете му.

— Уолф, моля те!

Той изръмжа измежду стиснатите си зъби.

— Ще го направя както ти искаш, скъпа. Само ми кажи как.

Тя едва говореше от удоволствие.

— Желая те.

— Сега ли?

— Да.

— Така ли?

— Да! — почти извика Мери.

Той я повдигна, така че тя легна по корем на земята и застана върху нея. Бавно и внимателно проникна в нея и Мери изстена, когато усети позната тръпка. Отдаде се на вихъра, който замъгли всичките ѝ мисли и страхове. Това нямаше нищо общо с кошмара, а бе просто нова част от чувствената наслада, която той разкриваше пред нея. Малко след това телата им се разтресоха от екстаз.

Дълго останаха легнали на земята, полузаспали от изтощение. Едва когато усети, че кожата ѝ изгаря под силното слънце, Мери се изправи и покри краката си с полата. Уолф измърмори нещо като протест и сложи ръка върху бедрата ѝ.

Тя отвори очи. Небето беше кристално синьо, без нито едно облаче и уханието на тревата изпълваше дробовите ѝ. Земята под тях бе топла, до нея лежеше мъжът, когото толкова обичаше и цялото ѝ тяло още тръпнеше от удоволствие. И тогава Мери осъзна, че планът му бе свършил работа. Бяха преиграли кошмарът, който толкова я плашеше, само че нападателят този път бе Уолф. На мястото на страха, болката и унижението, той ѝ бе доставил неземна наслада. Така замени ужасния спомен с едно прекрасно изживяване.

Сега ръката му лежеше върху стомаха ѝ и Мери се стъписа от една мисъл — тя можеше да носи неговото дете. Беше напълно запозната с възможните последици от секса без предпазни мерки, но тя точно това искаше. Дори и връзката им да не продължи дълго, Мери искаше дете от Уолф, с неговата сила и пламенност. Нищо нямаше да я направи по-щастлива от едно малко негово копие.

Тя се помръдна ѝ ръката му я стисна.

— Слънцето е прекалено силно — измърмори тя. — Ще изгоря.

Той изръмжа, но стана и закопча джинсите си. Взе бикините ѝ, прибра ги в джоба си и с едно движения я взе в ръце и се изправи.

— Мога и сама да вървя — възпротиви се тя, макар че обви ръце около врата му.

— Зная — той ѝ си усмихна. — Само че е по-романтично да те занеса до къщата, където ще се любим.

— Но нали току-що го правихме?

— Е, и?

Уолф тъкмо се канеше да влезе в магазина за хранителни стоки, когато по кожата на врата му преминаха тръпки, сякаш под полъха на леден вятър. Не спря, тъй като това би го издало, но с периферното си зрение се огледа. Усещането за опасност бе като докосване. Някой го наблюдаваше. Шестото му чувство бе силно развито както от дългите години на обучение в армията, така и от произхода му.

Не само, че някой го следеше, Уолф можеше да почувства омразата, насочена към него. Влезе в магазина и веднага се долепи до вратата, така че скришом да може да погледне навън. Разговорите вътре замряха, сякаш думите се удариха в каменен зид, но той изобщо не обърна внимание на настъпилата тишина. Адреналинът пулсираше из тялото му; не забеляза, че ръката му инстинктивно се плъзна по гръдния кош, до вътрешния джоб, където би трябвало да носи ножа си, спомен отпреди шестнадесет години и от една красива страна, която тогава бе потопена в смърт и кръв. Само че сега ножът го нямаше и той си даде сметка, че старите навици отдавна бяха изкоренени.

В този момент осъзна, че мъжът който го наблюдаваше е този, когото той преследва от толкова време и го изпълни гняв. Не се нуждаеше от ножа си. Без да изрече и думичка, Уолф махна шапката от главата си, след което събу ботушите, които можеха да го издадат. Безшумно притича покрай изумените погледи на мъжете в магазина. Чу се тих, колеблив глас, който попита:

— Какво става тук?

Уолф не губи време да отговори на въпроса и след малко се промъкна навън през задната врата. Движенията му бяха съвсем бавни и премерени, като използваше всяко възможно кътче за прикритие, докато се шмугваше от сграда до сграда, така че да заобиколи и да излезе на мястото, откъдето по негови сметки го наблюдаваше престъпникът. Трудно можеше да уточни позицията му със сигурност, но Уолф мислено бе подбрал най-подходящото място за прикритие. Ако този извратен тип продължи да го дебне, Уолф ще може да провери за отпечатаци, след което ще го хване.

Плъзна се покрай задната част на аптеката, долепил гръб за дървената стена, така че усещаше изгаряща топлина. Изключително внимаваше да не закачи ризата си; пристъпваше съвсем леко, така че да не се издаде.

Дочу тежки стъпки на човек, който бяга паникьосано. Уолф бързо заобиколи до предната част на магазина и веднага клекна на земята, за да огледа бледите отпечатъци в прахта. Кръвта нахлу в главата му. Същият отпечатък, от същите обувки, от същия мъж, който прехвърля тежестта си върху пръстите на краката. Побягна по улицата, оглеждайки се наляво и надясно, без да се притеснява повече дали ще го забележат.

Нищо. Нямаше никого. Улицата бе напълно празна. Спря и се послуша. Чувахе песните на птиците, лекия бриз и приближаваща се кола, която пристигаше по северния път към града. Нищо друго. Нито бягащи стъпки, нито учестено дишане.

Уолф изруга. Този мъж бе повече от аматьор. Явно беше трмав и вършеше глупави ходове, както и със сигурност не беше в добра физическа форма. Ако беше някъде наоколо, Уолф щеше да чуе забързаното му дишане. По дяволите, пак бе успял да се измъкне!

Огледа къщите, сгъшени под дърветата. Рут беше съвсем малък град, затова нямаше отделно обособена търговска част, а къщите и магазините бяха струпани без никакъв ред в центъра. Мъжът може да се е шумугнал във всяка една от къщите, нямаше друго обяснение за бягството му. Това потвърди убеждението на Уолф, че този тип живее в Рут; в края на краищата, и двете нападения се бяха случили в сърцето на града.

Замисли се кои хора живееха на тази улица и се опита да открие мъж, който отговаря на описанието на Мери. Нито един не му хрумна. Един от тях обаче беше изнасилвачът. Уолф се закле, че ще го открие. Постепенно елиминираше хора от мисления списък с имена. Накрая щеше да остане само един.

От къщата завесата се отмести панически. Звукът от собственото му тежко дишане изпълваше слуха му. От малкия процеп можеше да види индианеца, застанал по средата на улицата да оглежда къщите една по една. Смъртоносният поглед премина през неговия прозорец и мъжът бързо се отмести назад, за да не бъде забелязан.

Отвращаваше се и го изпълваше яд от собствения му страх. Не искаше да се бои от индианеца, но не можеше да го контролира.

— Проклети мръсни индианци! — прошепна думите, които проехтяха в съзнанието му. Обичаше да говори такива неща. Първо ги изричаше гласно, след това ги повтаряше наум за лично удоволствие.

Индианецът беше убиец. Казваха, че знае толкова начини да убива, колкото обикновените хора дори не могат да си представят. Вярваше го, защото добре познаваше на какво са способни.

Щеше да му достави огромно удоволствие да убие този мръсник, както и сина му, със странните сини очи, които сякаш виждаха през него. Но се плашеше, защото не знаеше как да го направи и със сигурност в крайна сметка той щеше да пострада. Толкова се боеше от двамата мъже, че не смееше да се доближи до тях.

Дълго бе премислял как да изпълни намерението си, но не можа да изготви план. Най-добре би било да го застреля, защото така нямаше да се наложи да се приближава до него, но не разполагаше с пистолет, а само би привлякъл вниманието на хората, ако реши да си купи.

Но и това, което досега бе сторил, за да отмъсти на индианците, му харесваше. Мисълта, че бе наранил тези глупачки, които бяха на негова страна му доставяше първично удоволствие. Не можеха ли да видят що за гаден боклук беше Макензи? Тъпата Кати бе казала, че той бил симпатичен! Дори искала да излезе със сина му, което означава, че би му позволила да я докосва и целува. Беше готова да го позволи на мръсния Макензи, а пицця и се бори, когато той я докосваше!

Нямаше логично обяснение, но не го беше грижа. Искаше да я накаже, както искаше да убие индианеца, затова... затова, че изобщо съществува и бе позволил Кати да го погледне и да реши, че е симпатичен.

И тази учителка. Мразеше я точно толкова, колкото мразеше Макензи, ако не и повече. Беше толкова мила с тях, и убеди хората, че момчето е умно, така че местните започнаха да разговарят с мелезите. Дори ги бе защитила пред всички в универсалния магазин!

Искаше да накаже и нея, да я нарани, и то лошо. Толкова му хареса, когато я хвана на пътеката и я влачеше, а тя пицеше и се бореше. Ако не се беше появил тъпия заместник-шериф, щеше да й причини същото като на Кати, и тогава удоволствието му щеше да е пълно. Искаше му се да я удря с юмруци, докато я изнасилва. Така

щеше да я научи. Нямаше да посмее повече да се доближи до индианците.

Все още не се бе отказал от намерението си да ѝ даде един хубав урок, но училището беше свършило и той разбра от шерифа, че тя се е преместила на по-безопасно място и никой не знае къде е. Не му се чакаше до началото на учебната година, но явно щеше да му се наложи.

И глупавата Пам Хърст! Време беше и тя да получи добър урок. Чу, че отишла на танците с младия индианец. Позволила му е да я държи в ръцете си, да я целува и може би много повече, защото всички знаеха що за хора са Макензи. За него Пам беше уличника! Заслужава да ѝ причини същото като на Кати.

Отново погледна през завесата. Индианецът си бе отишъл. Веднага изпита облекчение и започна да замисля плана си.

Когато Уолф се върна в магазина, вътре все още стояха мъжете, струпани на групичка.

— Не ни е приятно да преследваш хората, като че сме престъпници — процеди един от тях.

Уолф изръмжа и седна, за да обуе ботушите си. Изобщо не го интересуваше какво им е приятно, и какво не.

— Чу ли какво ти казах?

Той погледна към мъжа.

— Чух.

— И?

— И нищо.

— Погледни ни, по дяволите!

— Гледам ви.

Мъжете започнаха нервно да се суят под хладния поглед на Уолф. Друг заговори:

— Изнервяш и жените ни.

— Би трябвало да са изнервени. Това ще ги държи нащрек и ще ги предпази.

— Този мъж е някакъв боклук, който се появява и изчезва от Рут. Едва ли шерифът ще го хване някога.

— Боклук е, прав си, но все още е тук. Току-що открих още негови следи.

Мъжете замлъкнаха и се спогледаха. Стю Килгоур, работник в ранчото на Ели Бау, се прокашля.

— Защо трябва да ти вярваме, че следите са оставени от един и същ човек?

— Защото аз го казвам. — Уолф се усмихна, но усмивката му повече приличаше на озъбване. — Чичо ми Сам се погрижи да се науча безпогрешно да откривам следи. Стъпките са от един и същ мъж. И той живее тук. Шмугна се в една от къщите.

— Трудно е да се повярва. Всички живеем тук, откакто сме се родили. Единственият нов е учителката. Какво ще накара някой да полудее и да започне да напада жени?

— Не зная. Важното е, че го прави. И единствената ми цел е да го хвана.

Остави мъжете да мърморят помежду си и се захвана с пазаруването.

Пам беше безкрайно отегчена. След двете нападения не бе излиза никъде сама; в началото бе доста изплашена, но тъй като оттогава мина доста време, уплахата започна да избледнява. Постепенно жените възвръщаха смелостта си и започваха дори да излизат сами.

И тази събота щеше да ходи на танците с Джо, затова искаше да си купи нова рокля. Разбираше, че той заминава и тя няма да може да го спре, но нещо в него я привличаше неудържимо. Не си позволяваше да го обикне, макар че трудно щеше да намери момче, което да го замени. Трудно, но не и невъзможно. Нямаше да изпада в униние, когато той отиде в Академията, щеше да продължи живота си. Но сега Джо все още бе тук и това изпълваше мислите ѝ.

Наистина искаше да си купи нова рокля, но беше обещала на Джо, че няма да ходи никъде сама и не биваше да нарушава обещанието. Щом майка ѝ се върне, щеше да я помоли да отидат двете. Не в Рут, разбира се, а в някой по-голям град, където имат истински магазини за дрехи.

Най-сетне взе една книга и излезе на задната веранда. И от двете страни имаха съседни, така че нямаше никаква опасност. Почете малко, след което се унесе и легна в люлката. Веднага заспа.

Малко по-късно я събуди рязкото избутване на люлката. Отвори очи и видя скиорската маска, през която я гледаха изпълнени с омраза очи. Той вече беше върху нея, когато тя изпищя.

Удари я с юмрук, но Пам бързо извърна глава, така че ударът попадна върху рамото ѝ. Отново изпищя и се опита да го изрита, от което и двамата се стовариха върху верандата. Успя да го ритне в корема и той изрева.

Пам не преставаше да вика. Изплаши се както никога досега и в същото време имаше чувството, че наблюдава цялата сцена от страни. В гърба ѝ се забиваха трески от дъските на верандата, но тя продължаваше да се бори. Мъжът подскочи, когато отново го изрита, но успя да хване глезена ѝ. Пам не спираше, продължаваше да маха с крака, като искаше да го ритне в лицето или стомаха и през цялото време пищеше с цяло гърло.

Някой от съседната къща извика. Мъжът извърна рязко глава и пусна глезена ѝ. По скиорската маска имаше петно от кръв; значи бе успяла да разбие устата му. Той я нарече: „Мръсна индианска кучка!“, скочи от верандата и побягна.

Пам остана легнала, цялото ѝ тяло се тресеше от ридания. Съседът се обади отново и тя успя да събере сили да извика:

— Помощ!

След това се сви на кълбо и се разплака като дете.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уолф изобщо не се изненада, когато колата на заместник-шерифа спря пред къщата и Клей слезе. Откакто откри новите следи на престъпника го глождеше тягостно предчувствие. Тревожното лице на Армстронг веднага му подсказа какво се бе случило.

Мери забеляза госта и автоматично извади чаша от шкафа. Клей пиеше кафе по всяко време. Мъжът свали шапката си и уморено се отпусна на стола, като въздъхна тежко.

— Този път коя е жертвата? — попита Уолф, гласът му бе толкова разтревожен, че думите прозвучаха като изръмжаване.

— Пам Хърст.

Джо рязко повдигна глава и лицето му пребледня. Стана бързо, още преди Клей да продължи.

— Успяла е да го пребори. Нищо не ѝ е сторил, но момичето е много изплашено. Нападнал я е на задната им веранда. Господин Уинстън чул виковете ѝ и онзи избягал. Пам каза, че го е изритала в устата. Видяла е кръв по маската.

— Този тип живее в града — каза Уолф. — Открих още отпечатъци, но е почти невъзможно да го проследя, защото много хора минават и унищожават следите. Струва ми се, че се шумугна в една от къщите на „Бей Роуд“, но не съм сигурен дали живее там.

— „Бей Роуд“ — повтори Клей и се намръщи, докато мислено прехвърляше хората, чиито домове се намираха на тази улица. Повечето от жителите на Рут живееха там, друга част живееше на „Броуд Стрийт“, където се намираше и къщата на семейство Хърст. — Този път може и да го хванем. Всеки мъж с разбита устна ще трябва да има желязно алиби.

— Ако само го е одрала, няма нищо да забележите. Подутината ще е минимална. Трябва да е сериозен удар, за да се задържи за повече от един ден. — Уолф често бе получавал и раздавал такива удари. Устните бързо зарастаха. Ако Пам бе избила някой зъб, това вече щеше да е друго нещо.

— Има ли кръв по верандата?

— Не.

— Значи не го е наранила сериозно. — Ако му бе избила зъб, навсякъде щеше да е опръскано с кръв.

Клей прокара ръка през косата си.

— Не ми се мисли какъв шум ще се вдигне, но смятам да накарам шерифа да обиколим всяка къща по „Бей Роуд“. По дяволите, изобщо не ми хрумва кой може да е.

Джо рязко излезе от стаята и Уолф се загледа след сина си. Разбираше, че момчето иска да отиде при Пам, но знаеше, че няма да го направи. Някои бариери бяха паднали, но все още имаше много други.

Клей също проследи Джо с поглед, докато излезе, след което въздъхна.

— Кучият син нарекъл Пам: „Мръсна индианска кучка!“. — Погледът му се премести върху Мери, която досега не бе казала нищо. — Беше права.

Тя не отговори нищо, защото през цялото време бе сигурна, че е теорията ѝ е вярна. Прилошаваше ѝ от думите, с които бе нарекъл Пам, защото те още веднъж разкриваха омразата, която този човек изпитваше към двамата Макензи.

— Предполагам, че всички следи около къщата на Пам са унищожени.

— Боя се, че да. — В гласа на Клей прозвуча искрено съжаление, но когато пристигна в дома на Хърст, задната веранда бе изпълнена с хора, които обикаляха навсякъде.

Уолф промъмри нещо под носа си относно „проклети идиоти“.

— Мислиш ли, че шерифът ще се съгласи да претърсите всяка къща?

— Зависи. Знаеш, че повечето хора ще се противопоставят. Ще го приемат като лична обида. Пък и тази година са изборите — и двамата схванаха какво има предвид.

Мери само ги слушаше, без да пророни и дума. Вече и Пам бе жертва. Коя щеше да бъде следващата? Дали този извратен мъж щеше да събере достатъчно кураж и да нападне Джо или Уолф? Това бе най-големият ѝ страх, защото не знаеше как ще го преживее. Обичаше ги с

цялото си сърце. Не би се поколебала да застане между тях и опасността, която ги дебнеше.

И точно това възнамеряваше да направи.

Отвращаваше се като си представяше ръцете на този луд върху тялото си, но сега това бе единствената възможност. Някак щеше да го примамим. Повече не можеше да си позволява лукса да се крие в планината на Макензи.

Още от утре щеше да започне да обикаля из града. Единствената пречка бе как ще се измъкне от Уолф; знаеше, че той никога няма да се съгласи, ако заподозре намеренията ѝ. Беше способен на всичко, за да я предпази — можеше да развали колата ѝ, или дори да я заключи в спалнята. Изобщо не подценяваше Уолф.

Откакто се бе пренесла да живее в дома му, той сам ходеше да взема и връща конете на хората, така че никой да не идва в ранчото, където може да я види. Местонахождението ѝ бе пълна тайна, за която знаеха само Джо, Уолф и Клей. Това обаче означаваше, че няколко пъти седмично Мери оставаше напълно сама, когато двамата отиваха в града по работа. Джо ходеше на уроците по математика, често обикаляха с животните да проверят оградите или да пасат добитък. Наистина имаше много възможности да се измъкне, поне първия път. След това щеше да е по-трудно, защото Уолф щеше да е нащрек.

Тя се извини и отиде да потърси Джо. Почука на стаята му, но той не беше вътре, затова Мери излезе на предната веранда. Момчето стоеше облегнато на оградата, с ръце в джобове.

— Вината не е твоя.

Той изобщо не помръдна.

— Знаех, че това може да се случи.

— Не можеш да си отговорен за омразата на някакъв побъркан тип.

— Така е, но съм отговорен за Пам. Разбирах, че може да се стигне дотук и трябваше да стоя настрани от нея.

Мери издаде неясен звук, напълно неподходящ за една дама.

— Добре си спомням, че беше точно обратното. Пам сама направи избора си, когато предизвика онази сцена в магазина на баща ѝ.

— Тя просто искаше да отидем заедно на танците. Не е очаквала подобно нещо.

— Разбира се, но това не означава, че ти си виновен. Това е все едно да се обвиняваш, ако бе катастрофирала. Можеш да повтаряш, че е трябвало да избърза или да се забави, така че го избегне, но сам разбираш, че това е нелепо.

Джо не можа да не се усмихне на сериозния ѝ тон. Тази жена бе родена за член на Конгреса. Вместо това, обаче, бе предпочела Рут, Уайоминг и нито един от местните жители не беше същият, откакто тя се появи в града им.

— Добре, разбирам, че се самообвинявам прекалено много, но просто не биваше да излизам с нея. Не е честно. Напускам това място, след като завърша и няма да се върна повече. Пам трябваше да си намери приятел, с който има бъдеще.

— Отново се самообвиняваш ненужно. Остави Пам сама да реши с кого иска да излиза. Нали не смяташ никога да не се срещаш с жени?

— Не бих взел такова крайно решение — бавно изрече той и в този момент силно ѝ напомни за баща си. — Но не възнамерявам да се обвързвам сериозно.

— Невинаги нещата стават, както ги искаме. Ти беше обвързан с Пам дори преди аз да дойда тук.

Това си беше самата истина. Той въздъхна и облегна глава на дървената колона.

— Аз не я обичам.

— Не съм казвала, че я обичаш.

— Харесва ми, приятно ми е с нея. Но не толкова, че да остана и да се откажа от Академията. — Вдигна поглед към ясното небе, на което блестяха безброй звезди и си представи как прелита над тази планина с F-15. Не, не можеше да се откаже.

— Каза ли ѝ го?

— Да.

— Значи решението си е нейно.

Останаха мълчаливи и се загледаха в звездите. Няколко минути по-късно Клей си тръгна и никой не се учуди, че мъжът не им каза „довиждане“. Уолф излезе на верандата и обгърна талията Мери, като я притисна към себе си, а с другата ръка потупа сина си.

— Добре ли си?

— Да, предполагам. — Сега вече разбираше смъртоносната ярост в очите на баща си, когато изнасилвачът нападна Мери, която все още кипеше в Уолф. Този мъж се нуждаеше от голям късмет, когато Уолф се докопа до него.

Уолф и Мери влязоха вътре, а Джо остана на верандата. Синът му беше достатъчно силен и щеше да се справи сам.

На следващата сутрин Мери внимателно ги слушаше, докато двамата обсъждаха работата си за деня. Днес нямаше да се занимават с конете, но следобеда Джо трябваше да отиде на урок по математика, затова целия предобед щяха да ваксинират добитъка. Нямаше представа точно колко време ще им отнеме задачата, но предполагаше, че поне няколко часа.

Джо се бе променил за една нощ; Мери го познаваше достатъчно добре и сега сърцето ѝ се сви от мъка. Младото му лице излъчваше сериозност, която я натъжи, сякаш за няколко часа и последните останки на момчешка хлапащина бяха изчезнали. Винаги бе изглеждал по-голям за възрастта си, но днес изобщо не приличаше на младо момче.

Самата тя бе зряла жена, на почти тридесет години и въпреки това нападението я шокира и остави белези, с които не бе в състояние да се справи сама. Кати и Пам бяха все още деца, а Кати трябваше да превъзмогне далеч по-голям кошмар. Джо се бе сбогувал с детството си. Някой трябваше да спре престъпника.

Когато Уолф и Джо излязоха, Мери изчака известно време, така че да се отдалечат достатъчно и да не чуят запалването на колата, след което бързо напусна къщата. Нямаше ясна представа какво ще прави, освен че щеше да обиколи улиците на Рут с тайната надежда появата ѝ да провокира изнасилвача. И после какво? Не знаеше. Трябваше да се подготви, налагаше се да намери още някой, така че да не е сама. Сигурно щяха да го хванат лесно, той действаше абсолютно непредпазливо, атакуваше жени на оживени места и посред бял ден, сякаш нападаше жертвите си импулсивно, без предварителен план. Никога не вземаше мерки да не го хванат. Цялата работа бе доста странна и нелогична.

Ръцете ѝ трепереха на волана, когато влезе в града. Даде си сметка, че от деня на нападението за първи път шофира сама, без защитата на Уолф или Джо. Чувстваше се като изложена на показ, сякаш не носеше дрехи върху тялото си.

Трябваше да намери още някой, човек, на когото можеше да се довери. Но кой? Шарън? Младата учителка ѝ беше приятелка, но изобщо не беше агресивна, а Мери предполагаше, че ситуацията изисква агресивност. Франси Бийкъм беше прекалено възрастна; Сисли Кар беше твърде страхлива. Не включваше мъжете, които никога нямаше да се съгласят да участват в подобно рисковано начинание. Явно те бяха жертва на собствените си хормони.

Хрумна ѝ Пам Хърст. Тя със сигурност имаше желание да заловят престъпникът, пък и е достатъчно агресивна, след като вчера бе успяла да се пребори с него. Беше младо момиче, но притежаваше смелост, опълчи се на баща си и излизаше с мелез.

Когато влезе в магазина на Хърст разговорите замряха; за първи път се появяваше в града, откакто свърши учебната година. Не обърна внимание на вторачените погледи и неловкото мълчание, защото подозираше темата на разговор и направо се насочи към касата, където стоеше господин Хърст.

— Пам в къщи ли е? — тихо го попита тя, защото не искаше всички присъстващи да чуят въпроса ѝ.

Сякаш за една нощ мъжът се бе състарил с десет години, но лицето му не излъчваше враждебност.

Ралф Хърст кимна. Същото се случи и с госпожица Потър, помисли си той. Тя може би щеше да помогне на дъщеря му да превъзмогне шока. Новата учителка със сигурност притежаваше огромна сила; вярно, че невинаги е бил на едно мнение с нея, но тя ги бе научила да я уважават. Пък и Пам я обожаваше.

— Ще съм ви много благодарен, ако поговорите с нея — допълни мъжът.

Сините ѝ очи излъчваха войнственост.

— С удоволствие — обеща Мери и се обърна, за да напусне магазина. Почти се блъсна в Доти, която очевидно бе стояла плътно зад нея през цялото време.

— Добро утро — дружелюбно я поздрави Мери.

Леля Ардит ѝ бе внушила, че най-важното нещо в живота са добрите обноси.

Странно, но и Доти изглеждаше състарена. Лицето ѝ бе страшно изпито.

— Как си, Мери?

Мери се поколеба за момент, тъй като в гласа на Доти нямаше и капчица от обичайната враждебност, с която вече бе свикнала. Да не би целият град да се бе променил? Дали кошмарът щеше да ги накара да погледнат Уолф с нови очи?

— Добре съм. Ти как прекарваш ваканцията?

Доти се усмихна насила, лицето ѝ изобщо не излъчваше задоволство.

— Почивам си.

Изражението ѝ обаче далеч не напомняше отпочиналост. Напротив, изглеждаше уплашена до смърт. Разбира се, всички се тревожеха.

— Как е синът ти? — Мери не си спомняше името на момчето и ѝ стана неудобно. Обикновено паметта не ѝ изневеряваше.

За нейна изненада, лицето на Доти пребледня при думите ѝ. Дори устните ѝ загубиха цвета си.

— Защо... Защо питаш? — заекна тя.

— Стори ми се притеснен последният път, когато го видях — отвърна Мери. Не можеше да ѝ обясни, че единствено доброто възпитание я бе подтикнало да зададе въпроса си. Южняците винаги се интересуваха от роднините на познатите си.

— О, добре е. Не обича да излиза и затова си стои само вкъщи. — Доти се огледа, след което бързо изрече: — Извини ме. — Излезе от магазина, преди Мери да успее да каже нещо.

Обърна се към господин Хърст, който само повдигна рамене. Той също реши, че госпожа Ланкастър се държи странно.

— Ще отида да видя Пам.

Мери тръгна пеша към дома на семейство Хърст, но си спомни случилото се последният път, когато вървеше по тези улици; по гръбнака ѝ преминаха ледени тръпки и тя забърза към колата си. Огледа задната седалка, преди да седне. Когато запали мотора, забеляза, че Доти бързо препуска по улицата нагоре, забила поглед в земята, все едно, че не искаше никой да я заговаря. Мери си даде

сметка, че другата жена не си беше купила нищо от магазина. Защо тогава бе влязла, ако не да пазарува? Едва ли е искала просто да разгледа, защото всички знаеха какво се продава в Рут. Защо си тръгна толкова внезапно?

Доти зави наляво по малката уличка, на която живееше и в този момент Мери се зачуди какво прави тази жена, разхождайки се съвсем сама. Всички жени в града бяха изключително предпазливи, а госпожа Ланкастър не беше глупава, за да рискува.

Бавно потегли по улицата. Изви врата си, когато стигна пресечката, където Доти бе завила и я забеляза да изкачва стъпалата пред дома си. Погледът ѝ попадна на избелялата табела: „Бей Роуд“.

Уолф бе сигурен, че изнасилвачът се е шмугнал в къща на тази улица. Най-вероятно тук бе домът му, или живееха много близки негови приятели, които го приемат като член от семейството. Дори да беше така, мъжът пак би следвало поне да извика отвън, преди да влезе в чужда къща, а Уолф със сигурност би го чул.

Несъмнено Доти се държеше странно. Сякаш някой я цапардоса през лицето, когато Мери я попита за сина ѝ... Боби, така се казваше момчето. Зарадва се, че се сети.

Боби. Той не беше „добре“. Вършеше всичко в объркан ред. Не бе в състояние да мисли логично и да планира постъпките си.

Обля я студена пот и Мери трябваше да спре колата. Бе го виждала само веднъж, но веднага си го спомни: едър, малко отпуснат, със светло руса коса и много бледа кожа. Покрита с лунички.

Можеше ли Боби да е мъжът, който търсеха? Единственият човек в града, който не можеше да отговаря за постъпките си. И единственият мъж, когото никой не би заподозрял.

Освен собствената му майка.

Трябваше веднага да каже на Уолф.

В следващия момент обаче отхвърли тази идея. Не можеше да му каже, не още, не биваше да го натоварва допълнително. Инстинктът му щеше да го накара веднага да подгони Боби, но съвестта му щеше да го гложди, защото това момче не беше нормално. Мери сама трябваше да поеме тази отговорност, а не да поставя Уолф в подобно деликатно положение.

Ще се обади на Клей. В крайна сметка, на него това му беше работата. Той по-добре ще се справи със ситуацията.

Минаха няколко секунди, през които в ума ѝ се лутаха объркани мисли. Все още стоеше пред къщата на Доти, когато Боби излезе на верандата. Малко след това забеляза колата ѝ и погледът му веднага се закова върху нея. Деляха ги около десетина метра, и въпреки това Мери веднага забеляза изражението на лицето му и я обзе ужас. Натисна педала за газта, колата рязко потегли и гумите вдигнаха кълбета прах във въздуха.

Къщата на Пам бе съвсем близо. Мери изтича до вратата и с всичка сила заудря. Сърцето ѝ биеше до пръсване. През няколкото секунди, докато гледаше лицето му, я обзе нечовешки страх. Веднага трябваше да се обади на Клей.

Госпожа Хърст откряна вратата, разпозна Мери и я отвори.

— Госпожице Потър! Нещо случило ли се е?

Мери осъзна, че сигурно изглежда като полудяла.

— Може ли да се обадя по телефона? Спешно е!

— Защо... Разбира се. — Жената отстъпи назад и Мери влезе.

Пам също се появи в коридора.

— Госпожице Потър? — Момичето изглеждаше силно уплашено.

— Телефонът е в кухнята.

Мери последва домакинята и грабна слушалката.

— Кой е номерът на шерифа?

Пам извади указателя и започна да разгръща страниците. Мери бе прекалено нервна, за да я чака и затова набра „Информация“.

— Бихте ли ми дали номера на шерифа?

— За кой град? — безучастно я попита операторката.

Мери се стъписа. Името на града просто се изплъзна от ума ѝ.

— Ето го — обади се Пам.

Прекъсна връзката и набра номера. Стори ѝ се, че мина цяла вечност преди да вдигнат от другата страна.

— Кабинетът на шерифа.

— Търся заместник-шериф Армстронг. Клей Армстронг.

— Един момент.

Мина повече от един момент. Пам и майка ѝ стояха отстрани, не знаеха какво става, но сега не бе време да задават въпроси. И двете имаха дълбоки сенки под очите. Очевидно семейство Хърст бяха изкарали тежка нощ.

— Кабинетът на шерифа — обади се друг глас.

— Клей?

— Господин Армстронг ли търсите?

— Да. Спешно е! — почти извика Мери.

— Съжалявам, но не мога да ви кажа къде е в момента. Ако искате ми кажете за какво става въпрос... Хей, Клей! Някаква госпожа те търси по телефона. Каза, че е спешно. Сега ще се обади — обясни тя на Мери.

След няколко секунди чу гласът на Клей.

— Армстронг на телефона.

— Мери се обажда. В града съм.

— Какво, по дяволите, търсиш там?

Зъбите й трепереха от напрежение.

— Боби е. Боби Ланкастър. Видях го...

— Затвори телефона!

Думите бяха извикани и Мери подскочи, като изпусна слушалката, която увисна на кабела. Залепи се с гръб към стената, защото Боби стоеше по средата на кухнята, хванал голям, касапски нож в ръка. Лицето му бе изкривено от страх и омраза.

— Ти му каза! — Гласът му прозвуча като на малко, ядосано дете.

— Какво... съм казала?

— Каза му! Чух те!

Госпожа Хърст се беше свила до кухненските шкафове, хванала гърлото си с ръка. Пам стоеше като вкаменена, лицето ѝ беше пребледняло, с поглед забит в момчето, което познаваше, откакто се помни. Можеше да забележи слабата подутина върху долната му устна.

Боби пристъпваше от крак на крак, като че се чудеше сега какво да прави. Лицето му беше почервенияло и имаше изражение на човек, който всеки момент ще се разплаче.

Мери събра сили и заговори със спокоен тон.

— Вярно е, казах му. Той идва насам. По-добре бягай.

Това едва ли бе най-доброто предложение, но повече от всичко искаше да разкара Боби от дома на семейство Хърст, преди някой да е пострадал. Отчаяно се надяваше, че момчето ще побегне.

— Ти си виновна за всичко! — Той изглеждаше объркан и явно единственото, което му хрумна бе да сипе обвинения. — Когато дойде

тук, ти промени живота ни. Мама казва, че си любовница на мръсния индианец.

— Извинявай, но винаги съм предпочитала чисти хора.

Той премигна объркано. След това поклати глава и отново повтори:

— Ти си виновна за всичко!

— Клей ще пристигне след няколко минути. По-добре бягай!

Той стисна по-здраво ножа и внезапно се пресегна и сграбчи ръката ѝ. Беше едър и отпуснат, но в действителност беше по-бърз, отколкото изглеждаше. Мери извика, когато той изви ръката ѝ до болка.

— Ти ще си моята заложница, като във филмите — каза той и я избута към задната врата.

Госпожа Хърст бе толкова шокирана, че стоеше като препарирана. Пам грабна слушалката и натисна бутона. Когато чу свободен сигнал, набра телефона на Макензи. Стори ѝ се, че мина цяла вечност и тя изруга, използвайки думи, които майка ѝ не подозираше, че знае. През цялото време не откъсваше поглед от прозореца, за да проследи в каква посока Боби отвежда Мери.

Тъкмо щеше да затвори, когато от другата страна вдигнаха и дрезгав, гневен глас почти извика в слушалката:

— Мери?

Момичето толкова се изненада, че за малко щеше да изпусне телефона.

— Не — задави се тя. — Не е Мери. Пам се обажда. Той отвлече Мери. Боби Ланкастър. В момента се отдалечават от къщата...

— Идвам веднага.

Пам потрепери от смъртоносните нотки, които чу в гласа му.

Мери падна, след като се подхлъзна на огромен камък, скрит от високата трева и изохка от силната болка.

— Ставай! — извика Боби, като се обърна към нея.

— Изкълчих си глезена! — Лъжеше, но се надяваше така да го накара да забави ход.

Той я бе прекарал през ливадата зад къщата на Хърст, заобиколиха няколко дървета, минаха през едно поточе и сега се

изкачваха възвишение, което отдолу изглеждаше лъжовно ниско. Вървяха през открито пространство, което определено не беше умен ход от страна на Боби, но той не умееше да планира и преценява разумно. Точно това ги обърка от самото начало. В действията му нямаше никаква логика, той реагираше импулсивно, без предварителна подготовка.

Тъй като не знаеше какво се прави при изкълчен глезен, той избута Мери и продължи с предишната скорост. Тя отново се подхлъзна, но успя да запази равновесие. Нямаше да го понесе, ако падне по корем и той пак се хвърли отгоре ѝ.

— Защо трябваше да му казваш? — изрева той.

— Защото ти нарани Кати.

— Тя си го заслужаваше!

— Защо? Какво е направила?

— Харесала е мръсният индианец.

Мери едва дишаше. По нейна преценка бяха изминали около два километра. Не кой знае какво разстояние, но стръмният хълм я изтощи. Пък и ръката я болеше, защото през цялото време той я държеше извита зад гърба ѝ. Колко време беше минало? Най-малко двадесет минути. Кога щеше да пристигне Клей?

Уолф се спусна от планината за рекордно кратко време. Очите му бяха като два тъмни пламъка, когато изскочи от пикапа, преди моторът да е изгаснал напълно. Двамата с Джо бяха взели пушките си, но неговата беше снайпер, мощен „Ремингтън“. Досега не бе имал много поводи да я използва, но никога не пропускаше близки цели. В задния двор на къщата се бяха струпали хора. Той и синът му си проправиха път през тълпата.

— Замръзнете по местата си преди да сте унищожили всички отпечатащи! — извика Уолф и останалите наистина застинаха.

Пам се доближи до тях. Лицето ѝ беше обляно в сълзи.

— Тръгнаха към дърветата. Натам — посочи тя.

Полицейската сирена оповести пристигането на Клей, но Уолф не го изчака. Напълно ясно различаваше следите през поляната, сякаш бяха облени в неонова светлина и той тръгна по тях, следван от сина си.

Доти Ланкастър беше ужасена, в състояние близо до истерия. Боби беше единственият ѝ син и тя отчаяно го обичаше, без да се интересува какво бе извършил. Откакто разбра, че той е нападнал Кати и Мери не беше на себе си и дълго се бори със съвестта си, но мисълта, че повече няма да види детето си я възпря да не го издаде. Днес обаче преживя истински кошмар, когато откри, че се е измъкнал от къщата. Тръгна след хората и разбра, че синът ѝ е отвлечъл Мери и е носил нож. А сега двамата Макензи бяха по петите му. Беше сигурна, че ще го убият.

Тя сграбчи ръката на Клей, когато мъжът мина покрай нея.

— Спрете ги — изплака тя. — Не им позволявайте да го убият.

Клей едва я погледна. Освободи ръката си и хукна след мъжете. Обезумяла, Доти също побягна след него.

Междувременно още няколко души бяха взели пушките си и се присъединиха. Винаги бяха изпитвали състрадание към Боби Ланкастър, но той бе наранил жените им и нямаше извинение.

Уолф потисна паниката и постепенно пулсът му се успокои. Сетивата му бяха изострени до краен предел, както винаги, когато преследваше някого. И най-слабият звук проехтяваше в ушите му. Забелязваше всяко стръкче трева и камъче. Можеше да подуши страха наоколо. Тялото му бе като машина.

Разчиташе всеки знак. Ето тук Мери бе паднала. Уолф усети как мускулите му се стегнаха. Сигурно е изплашена до смърт. Само ако я ранеше... Тя бе толкова слаба и дребна, изобщо не можеше да се сравнява с него. А кучият син носеше нож. Представи си острието върху бледата, копринена кожа и го обзе дива ярост. Трябваше да се пребори с нея, защото съзнаваше, че гневът можеше да го накара да сбърка.

Заобиколи дърветата и в този момент ги видя от едната страна на хълма. Боби влачеше Мери, но поне още бе жива.

Уолф прецени терена с един поглед. Нямаше добър ъгъл, затова се отмести на изток.

— Спрете! — извика Боби; гласът му едва се чуваше от далечното разстояние. Те веднага спряха, а Боби избута Мери пред тялото си. — Спрете или ще я убия!

Съвсем плавно Уолф коленичи и вдигна пушката на рамо. Погледна през мерника, за да насочи оръжието. През мощната лупа

можеше да види уплахата върху лицето на Боби и ножът, долепен до гърлото на Мери.

— Бобиии! — Доти ги беше догонила и извика сина си.

— Мамо?

— Боби, пусни я!

— Не мога! Тя му каза!

Останалите мъже също се струпяха на купчина. Премериха разстоянието на око и поклатиха глави. Нямаше да могат да стрелят толкова отдалеч. Рискуваха да уцелят Мери, ако изобщо куршумът стигне до там.

Клей погледна Уолф.

— Ще успееш да стреляш дотам?

Уолф се усмихна и Клей усети ледени тръпки по гръбнака си, когато забеляза погледа в очите му. Хладен и смъртоносен.

— Да.

— Не! — изплака Доти. — Боби! — извика жената. — Моля те, слез долу!

— Не мога. Трябва да я убия! Тя харесва мръсният индианец, а той уби баща ми.

Доти се разрида и покри лицето си с ръце.

— Не! — простена тя, след което отново извика: — Не, не го е направил той. — В очите ѝ се четеше нечовешки страх.

— Направил го е! Ти каза, че мръсният индианец... — Боби замлъкна и отново повлече Мери нагоре.

— Направи го — тихо изрече Клей.

Уолф насочи цевта към мъжа. Без да изрече и дума, погледна малкото кръстче в мерника.

— Чакай! — извика Доти, гласът ѝ бе натежал от мъка.

Уолф я погледна.

— Моля те — прошепна тя. — Не го убивай. Той е всичко, което имам.

Черните очи бяха безизразни.

— Ще се опитам.

Съсредоточи се в изстрела, абстрахирайки се от всичко наоколо, както правеше винаги. Разстоянието беше около триста метра, но въздухът бе напълно неподвижен. Можеше ясно да ги види в мерника.

Лицето на Мери беше ядосано. Той бе извил едната ѝ ръка зад гърба, а с другата държеше ножа на гърлото ѝ.

Само да се върнеше жива и здрава, добре щеше да я подреди.

Тя бе толкова дребна, че лесно можеше да уцели едрият мъж. Намерението му бе да го застреля в главата, така че да убие на място Боби Ланкастър, но обеща на майка му да не го прави. Това затрудняваше нещата, както и непрекъснатото им движение.

Хвана го на мушка и ръцете му замръзнаха. Пое дълбоко въздух, отпусна наполовина и натисна спусъка. Почти едновременно с гръмотевичния изстрел на рамото на Боби се появи червено петно и ръката му изпусна ножа, когато падна назад, изтласкан от силата на куршума. Мери залитна и падна, но мигновено скочи на крака.

Доти се срина на колене, ридаеща, покрила лицето си с ръце.

Мъжете се затичаха към върха. Мери хукна надолу и по средата Уолф я пресрещна. Все още държеше пушката, но я грабна в ръцете си и затвори очи. Изцяло се отдаде на чудото да я прегръща, да усеща копринената коса върху лицето си, топлата, нежна кожа и деликатното ѝ ухание. Изобщо не го интересуваше, че другите ги гледат. Да си мислят каквото искат! Тя беше неговата жена и току-що бе преживял най-кошмарният половин час от живота си, ужасен, че всеки момент тя може да бъде убита.

Сега, когато всичко свърши, Мери се разплака.

Уолф я влачеше след себе си надолу. Ругаеше под носа си и изобщо отказваше да я чуе, докато Мери не се подхлъзна. Взе я на ръце като малко дете и продължи. Всички ги гледаха учудени, но никой не направи и опит да го спре. След днес хората щяха да погледнат Уолф Макензи с нови очи.

Той я качи в пикапа. Мери издърпа косата от лицето си и реши да не отваря дума за колата си, щяха да я вземат утре. Уолф беше бесен, можеше да го прочете на лицето му.

Чак когато стигнаха криволичеция път за планината той проговори:

— Какво, по дяволите, правиш в града? — Равният тон изобщо не я излъга. Той бе обезумял от гняв.

Може би не бе много предпазливо от нейна страна, но Мери изобщо не се страхуваше от мъжа, когото обичаше. Приемаше гнева му, но не се боеше. Затова също толкова спокойно отвърна:

— Реших, че ако се появя, може да го провокирам, така че той да направи нещо глупаво и да разберем кой е.

— Е, успя. Това, което направи Боби беше почти толкова глупаво, колкото твоята постъпка. Какво правеше, развяваше се из улиците, докато той не те хвана?

Мери не обърна внимание на обидните му думи.

— Всъщност, изобщо не стигна до подобно нещо. Бях решила първо да поговоря с Пам. Отбих се в магазина на Хърст, за да го питам къде е дъщеря му и се сблъсках с Доти. Тя се държа много странно и изглеждаше много притеснена, което ме учуди. Почти избяга от магазина. След това я видях, че зави по „Бей Роуд“. Спомних си сина й Боби и как изглежда. Той излезе на верандата, погледна ме и в този момент разбрах, че той е изнасилвачът.

— И реши да се проявиш като съвестен гражданин? — саркастично попита Уолф.

Мери искрено се ядоса.

— Не съм глупачка и по-добре си мери думите, Уолф Макензи. Направих това, което смятах, че съм длъжна. Съжалявам, ако не ти харесва, но е така. Не можех повече да чакам, докато нападне следващата си жертва или застреля теб или Джо. След това стигнах до къщата на Пам и се обадох на Клей. Нямах намерение да се срещам с Боби, но така се получи. Беше ме проследил до дома на Хърст и ме чу, че говоря по телефона. Тогава ме залови. Останалото знаеш.

Мери толкова безпристрастно описа случилото се, че Уолф здраво стисна волана, за да не я хване в ръце и хубаво да я разтърси. Ако не беше плакала само преди няколко минути, трудно щеше да стърпи нервите си.

— Знаеш ли какво можеше да се случи, ако не се бях върнал случайно в конюшната и забелязах, че колата ти я няма? Беше чист късмет, че Пам ме хвана на телефона и ми каза, че Боби те е отвлякъл.

— Зная — търпеливо отговори тя. — Ясно ми е какво можеше да стане.

— И не те притеснява, че той за малко не ти преряза гърлото?

— „За малко“ не се брои.

Уолф рязко натисна спирачките, толкова бесен, че не можеше да продължи да кара. Изобщо не му направи впечатление, че колата изгасна. Единствено искаше да я грабне и да я притегли в скута си.

Мери ни най-малко не се изплаши от движенията му, а просто се сгуши в силното му тяло.

Усети, че тя цялата трепери. През замъгленото си съзнание, Уолф си даде сметка, че тя е уплашена до смърт, но не от него. С типичната си смелост бе постъпила, както смята за правилно и нарочно се преструваше, че нищо ѝ няма, за да не го разтревожи.

Най-големият ужас в живота му бе мигът, когато видя престъпникът да държи нож до гърлото ѝ.

Бяха съвсем близо до къщата и той рязко запали колата. Трябваше да я люби веднага, дори по средата на пътя, защото едва когато почувства нежното ѝ тяло под себе си, страхът, че може да я загуби щеше да избледнее.

Бяха изминали четири дни, откакто Уолф застреля Боби. Първите два бяха изпълнени с полицейски разпити, няколко интервюта от местните вестници и дори покана за участие в телевизионно предаване, която Уолф отказа. Шерифът провъзгласи Уолф за герой. Изровиха досието му от армията и доста изписаха за ветерана от Виетнам, който спаси учителка и залови изнасилвач.

Боби се възстановяваше в една болница в Каспър. Куршумът бе засегнал десния бял дроб, но предвид обстоятелства, беше голям късметлия, че изобщо е жив. Той бе страшно изплашен от случилото се и постоянно питаше кога ще си приберат у дома. Доти напусна работа. Щеше да прекара остатъка от живота си с мисълта, че собствената ѝ омраза се беше загнездила в нездравия ум на сина ѝ и тя бе предизвикала целият този кошмар. Разбираше, че ще ѝ отнемат Боби, поне за известно време и че никога повече няма да могат да се върнат в Рут. Където и да изпратеха Боби, тя възнамеряваше да се премести близо до него. Както бе казала на Уолф, синът ѝ бе всичко, което имаше.

Ужасът за града приключи и Мери бе убедена, че вече никога местните жители няма да се отнасят към Уолф като към отшелник. Заплахата отмина и хората отново бяха в безопасност. Кати Тийл се чувстваше много по-добре, след като разбра, че са заловили изнасилвача ѝ, макар че преживяното щеше да остави следи за цял живот.

Мери бе обзета от мрачни мисли. През тези четири дни Уолф не спомена и думичка тя да остане в дома му, нито пък ѝ каза, че я обича. Изобщо не беше изкоментирал положението ѝ тук.

Вече беше време да се прибере в собствената си къща. Сега, когато опасността бе преминала, нямаше причина да се задържа при него. Беше сигурна, че връзката им ще продължи, поне за известно време, но мисълта, че трябва да напусне този дом я потискаше. Всяка минута, прекарана в планината на Макензи ѝ бе доставила огромно удоволствие; приятно ѝ беше да живеят тримата като семейство, да си разделят дребните, ежедневни задължения.

Спокойно си пригответи багажа, като не си позволи да се разплаче. Трябваше да се стегне и да не прави сцени. Качи куфарите в колата си и зачака Уолф да се прибере. Би било много детинско да се измъкне от къщата му; щеше да му каже, че се прибира, че му благодари за всичко и щеше да си тръгне. Напълно цивилизовано.

Уолф се върна късно следобеда. Беше потен, покрит в прахоляк и леко накуцваше, тъй като една крава бе стъпила върху крака му. Определено не беше в добро настроение.

Мери му се усмихна.

— Реших, че е време да ти се махна от главата, тъй като вече няма от какво да се боя. Стегнах багажа си. В колата е, но исках да те изчакам, да ти благодаря за всичко, което направи за мен.

Уолф застина на мястото си, точно когато жадно пиеше вода. Отвън Джо също се вкамени, защото не искаше да го забележат. Не можеше да повярва, че баща му ще я остави да си тръгне.

Съвсем бавно Уолф извърна глава и я погледна. Очите му имаха свирепо изражение, но Мери бе твърде ангажирана със своите чувства, за да го забележи. Отново се усмихна, този път обаче по-трудно, защото той изобщо не беше проговорил.

— Е — престорено весело след малко изрече тя, — ще се видим. Кажи на Джо да не забравя уроците.

Излезе на верандата и тръгна по стъпалата. Почти бе стигнала до колата си, когато една ръка я сграбчи за рамото и силно я извъртя.

— Проклет да съм, ако ти позволя да напуснеш тази планина — дрезгаво произнесе той.

Уолф се извиси над нея. За пореден път Мери се ядоса на себе си, задето стигаше едва до рамото му. Той бе толкова близо, че тя

трябваше да извие глава, за да го погледне. Силното му тяло излъчваше топлина, която я обгърна.

— Не мога да остана тук завинаги — започна тя, но забеляза погледа в очите му и потрепери. — Аз съм учителката в това малко градче и не мога да живея...

— Млъкни!

— Разбери, че...

— Казах да млъкнеш. Никъде не отиваш и смятам да живееш с мен до края на живота ми. Днес вече е късно, но първото нещо утре е да отидем в Рут и да си направим кръвни тестове. Ще се оженим още следващата седмица, така че си занеси хубавото дупе обратно в къщата и стой там. Аз ще внеса куфарите.

Лицето му бе толкова сурово, че повечето мъже биха се отместили от пътя му, но Мери само скръсти ръце.

— Не мога да се омъжа за човек, който не ме обича.

— По дяволите! — изруга той и рязко я придърпа към себе си. — Въртиш ме на малкия си пръст от първия миг, в който те видях. Без да се замисля, щях да убия Боби Ланкастър заради теб, така че не ми обяснявай, че не те обичам.

Уолф се загледа в нея и отново се изуми колко красива беше тя, с поруменели страни и стоманеносини очи. Лекият бриз сякаш флиртуваше с непокорните кестеняви кичури и той зарови лице в косата ѝ.

— Обичам те — прошепна Уолф. Никога не бе предполагал, че може да заобича която и да е жена, камо ли пък бяла, но това бе преди тази крехка, деликатна учителка да нахлуе в живота му и коренно да го промени. Да живее без нея бе равносилно да живее без въздух.

— Искам да имаме деца — заяви Мери.

Той се усмихна.

— С удоволствие.

Тя се замисли за момент.

— Най-добре четири, струва ми се.

Лицето му се смръщи и той я притисна по-силно.

— Ще видим. — Беше прекалено дребна и слаба за толкова деца. Най-добре да се спрат на две. Взе я на ръце и я занесе в къщата, където ѝ беше мястото.

Джо ги наблюдаваше през прозореца и се обърна с усмивка на лице, когато баща му внесе Мери през прага.

ЕПИЛОГ

Военновъздушна академия, Колорадо

Джо отвори писмото от Мери и на лицето му се появи усмивка, когато зачете. Съквартирантът му го погледна с любопитство.

— Добри новини, а?

— Да — отвърна момчето, без да вдига поглед. — Втората ми майка отново е бременна.

— Но нали съвсем скоро роди?

— Преди две години. Това ще е третото им дете.

Другото момче, Бил Столски, го наблюдаваше, докато Джо прочете писмото. Ако трябваше да бъде напълно искрен, изпитваше страхопочитание пред спокойния, резервиран мелез. Още когато бяха в подготвителния курс, новодошли „зайци“, нещо в индианеца респектирало по-големите и те не смееха да го закачат. От самото начало бе най-добрият в класа и вече се знаеше, че ще продължи обучението си в Школата за военни летци.

— На колко години е мащехата ти? — попита Столски.

Знаеше, че Макензи е на двадесет и една, година по-малък от него, макар да завършваха по едно и също време.

Джо повдигна рамене и извади една снимка от шкафчето си.

— Доста млада. И баща ми е млад. Бил е почти дете, когато съм се родил.

Столски взе снимката и се загледа в четиримата души. Не беше позирана фотография, което я правеше още по-интересна. Трима възрастни си играеха с малко бебе. Жената беше много дребна и крехка, и с огромна любов се усмихваше на едрия, тъмен мъж над главата на сгушеното в скута ѝ дете. Мъжът беше висок, тъмен, с ъгловати черти и определено изглеждаше силен. Столски не би искал да се изпречи на пътя му по тъмно. Хвърли бърз поглед към Джо и веднага забеляза приликата.

Бебето си играеше с ръката на баща си, а Джо бе проточил врат. Фотографията беше като много интимно надничане в живота на

семејство Макензи.

Момчето се прокашля.

— Това най-малкото бебе ли е?

— Не, снимката е от времето, когато завършвах гимназия. Това е Майкъл. Сега е на четири години, а Джошуа е на две.

Джо не спираше да се усмихва, макар че в същото време се притесняваше за Мери. И двете му братчета се родиха с цезарово сечение, тъй като тя бе прекалено слаба, за да роди по естествен начин. След Джошуа, Уолф бе заявил, че това ще е последното им бебе, защото Мери доста се измъчи по време на бременността. Очевидно обаче тя отново бе надвила, както обикновено.

— Мащехата ти не е...

— Индианка ли? Не, не е.

— Ти харесваш ли я?

Джо се усмихна още по-широко.

— Обичам я. Без нея нямаше да съм тук.

Стана и отиде до прозореца. След шест години усилена работа вече бе на път да осъществи мечтата си — да пилотира военни изстребители. Първо трябваше да завърши Школата, така че го очакваха още доста трудни години, но Джо не се боеше. Съвсем малък процент от кадетите ставаха пилоти на бойни самолети и той бе твърдо решен да е един от тях.

Останалите момчета от класа, за които се знаеше, че продължават в Школата, вече се чудеха какви сигнални имена да си измислят, макар да разбираха, че половината от тях няма да успеят да я завършат, а още по-малко изобщо щяха да се качат в изстребител. Всеки обаче тайно се надяваше, че няма да е сред неуспелите.

Доста се забавляваха, докато обсъждаха паролите си. Джо, както обикновено, стоеше настрани, смълчан. Тогава Ричардс го посочи и каза:

— Твоето име ще е Вожда.

Джо вдигна поглед, лицето му бе спокойно и неразгадаемо.

— Не, аз не съм вожд. — Тонът бе съвсем равен, но Ричардс усети хладни тръпки по гърба си.

— Добре — съгласи се той. — Как искаш да ти викат тогава?

Джо само повдигна рамене.

— Наричайте ме Мелез, какъвто съм.

И макар още да не се бяха дипломирали, всички вече му викаха Мелезът Макензи. Това щеше да бъде написано на каската му и постепенно хората щяха да забравят истинското му име.

Бе постигнал всичко това само благодарение на Мери. Тя се бе борила за него, бе се изправила срещу всички в Рут, за да го обучава. Мери му беше подарила живота във висините.

Мери се завъртя в ръцете на Уолф. Лежаха чисто голи и едрата му ръка непрестанно галеше тялото ѝ, сякаш издирваше признаци за все още незабележимата ѝ бременност. Знаеше, че той се тревожи, но самата тя се чувстваше отлично и се опитваше да го успокои.

— Никога не съм била по-добре. Приеми, че ми отива да съм бременна.

Той се усмихна и погали гърдите ѝ, които бяха натежали от предстоящото раждане.

— Но това е последното бебе — заяви Уолф.

— Ами ако пак е момче? Не искаш ли да опитаме още веднъж за момиче?

Той изръмжа, защото тя бе използвала същия аргумент, за да го прилъже и този път. Явно беше твърдо решена да има своите четири деца.

— Хайде да се споразумеем така: ако е момиче, няма да имаме повече деца. Ако и това е момче, ще опитаме още само веднъж, но за последен път, независимо от пола на бебето.

— Дадено — съгласи се Мери. — Замислял ли си се, че може би не ти е писано да бъдеш баща на момиче? Ето, досега имаш четири момчета...

Уолф сложи ръка на устата ѝ.

— Стига толкова. Четири е абсолютният лимит.

Тя се усмихна и се сгуши в него. След пет години брак, страстта между тях изобщо не бе намаляла. По-късно, когато той заспа, Мери се усмихна в тъмнината и погали нежно гърба му. И това бебе щеше да е момче, усещаше го. Следващото обаче щеше да е момичето, за което толкова мечтаеше. Беше убедена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.